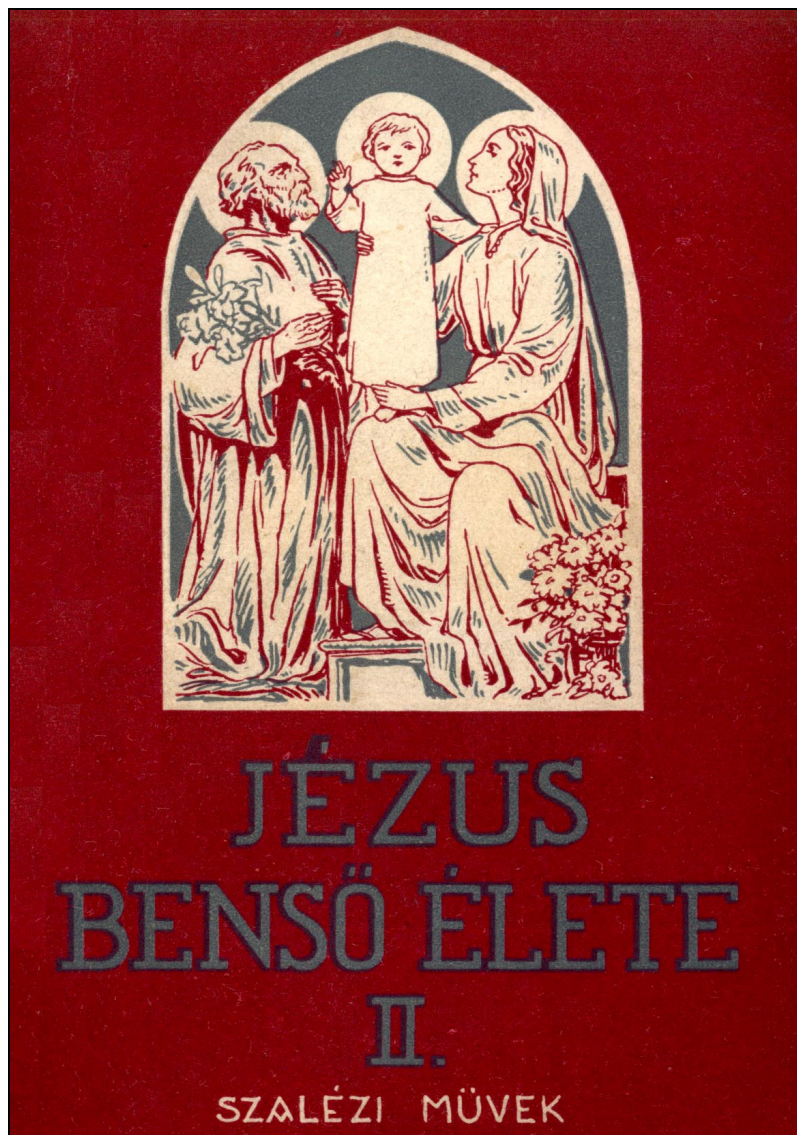

Baj Mária Cecília
Jézus benső élete – II. Jézus gyermekora az
Egyiptomból való visszatérésig

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Bajj Mária Cecília

Jézus benső élete – II. Jézus gyermekkora az Egyiptomból való visszatérésig

Nihil obstat.

Carolus Szitkey S. S.

cursor dioecesanus.

Imprimatur. Nr. 3215/1944.

Vacii, die 2-a Junii 1944.

† Josephus Episcopus Vaciensis.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1944-ben jelent meg a Szalézi Művek kiadásában.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Harmadik rész: Jézus benső élete körülméltetése idején a bölcs királyok megérkezéséig	7
Miért vetette magát alá az Üdvözítő a körülméltetésnek?	7
Jézus neve	7
A körülméltetés	8
Jézus különleges kegyelmeket kér a körülméltelő számára	8
A szenvedés fokozza a szeretetet	9
A gyermek Jézus hálája	9
Mária fájdalma	9
Hálaének az Atyához	10
Jézus tejet kér	10
Mária tejet ad a kis Jézusnak	10
A jászolban	11
Jézus megsiratja a lelkek pusztulását	12
Mária karjában	12
A pásztorok újabb látogatása a kis Jézusnál	13
A pásztorok ajándékai	13
A Jézus nevében végzett imádság	14
Mária szeretetének gyengédsége	15
Az Üdvözítő szeretete Atyja iránt	15
Jézus Szent József karjában	16
Szent József öröme	16
Ismét Mária karjában	17
Fájdalmas áldozat	17
Vigasz a szoptatásnál	18
A kis Jézus alszik	18
Mária ölében	19
Az élet, a szeretet és a kegyelem Anyja	20
Jézus intelmei szolgálójához Mária Cecíliához	20
Negyedik rész: Jézus benső élete a három szent király megérkezésétől az Egyiptomba való menekülésig	21
Az Üdvözítő vágyódása	21
Az Üdvözítő vigasza és fájdalma	21
Jézus hívása	21
Jézus tanítja Anyját	22
A kis Jézus keserőségei	22
A bölcsök imádják a kis Jézust	23
A bölcsök hite és szeretete	23
A bölcsök hazatérésre gondolnak	25
A fájdalmas búcsú	25
A kis Jézus fájdalma	25
A kis Jézus álma és ébredése	26
A kis Jézus és Mária szenvedései	26
Egyszerű étkezés	27
A kis Jézus templomi felajánlása után vágyakozik	28

Jézus szól Anyjához.....	28
A kis Jézus Anyja karján elhagyja a barlangot.....	29
Úton Jeruzsálem felé.....	29
A kis Jézus a templomba érkezik.....	30
A Boldogságos Szűz Mária alázatossága.....	30
A kis Jézus bemutatása.....	30
Simeon jövendölése.....	31
A váltság.....	32
Mária a kis Jézussal és Józseffel elhagyja a templomot.....	32
A szűkös ebéd.....	33
Dicsérő ének.....	34
Jézus látogatást akar tenni a barlangban.....	34
A kis Jézus a jászolban.....	34
A kis Jézus szól Édesanyjához.....	35
Vacsora és éjjeli pihenő.....	35
Hajnali dicséret.....	36
A kedves barlang.....	36
Dicsérő énekek.....	37
Úton.....	37
Éjszakai pihenő és felfrissülés.....	38
Újból úton.....	39
Megérkezés Názáretbe.....	39
A Szent Család belép a názáreti házba.....	40
A názáreti nyugalmas élet.....	40
Az ártatlan gyermekek legyilkolása.....	41
Az Atya parancsa.....	41
Jézus inti jegyesét.....	42
Ötödik rész: Jézus benső élete az egyiptomi menekülés alatt.....	43
Jézus kegyelmet kér Mária és József számára.....	43
Fájdalom és megnyugvás.....	43
Útban a számkivetésbe.....	44
Úton.....	45
József karjában.....	46
Aggodalom és dicséret.....	46
Mária és József étkezése.....	46
Mária és József figyelmessége.....	47
Alvás és ébredés.....	48
Úton.....	49
Az Üdvözítő öröme.....	49
Mária és József hiába kérnek és keresnek alamizsnát.....	51
A kis Jézus áldása.....	51
A bálványok a földre esnek.....	52
Mária éneke.....	52
A kis Jézus felajánlja szenvedéseit e népekért.....	53
A bálványszobrok ledőlnek.....	53
A természet hódolata.....	54
Az utazás vége.....	54
A kis Jézus lakásért könyörög Atyjához.....	55
Jézus inti Mária Ceciliát.....	56
Hatodik rész: Jézus benső élete az egyiptomi tartózkodás alatt.....	57

Az ördögök megrémülnek – Jézus imádása.....	57
A szent menekülőket megvetik az emberek.....	57
Az Üdvözítő vigasztalásai és szenvedései.....	58
A kicsi Jézust barátságtalanul fogadják az egyiptomi városban.....	59
Mária és József nyomorúságos kunyhóra akadnak.....	60
Elbágyadás.....	61
Mária és József a puszta földön alszanak.....	61
Mária és József imája.....	61
Mária és József hálája.....	62
A gyönyörűség paradicsoma.....	62
József alamizsnát kér.....	62
Mária és a lelkek paradicsoma.....	63
Szent József karjában.....	64
A kis Jézus tejet kér.....	65
A kis Jézus a földön akar aludni.....	65
Mária karjában.....	66
Az egyszerű ebéd.....	67
Szent elvonultság.....	67
A kis Jézus testvérei üdvösségét szolgálja.....	68
A kis Jézus látja az ártatlan gyermekek meggyilkolását.....	68
Látogatások.....	70
Mária tanít.....	70
Mária szava hatékony.....	72
A kis Jézus szerénysége.....	72
A kis Jézus testvérei üdvösségéről beszél az örök Atyával.....	73
Mária üldöztetése.....	73
A kis Jézus növekedése és haladása.....	73
Jézus és Mária szomorúsága.....	73
Mária első ízben adja a kis Jézusra a ruhácskát.....	74
A kis Jézus első lépései.....	74
A kis Jézus első szavai.....	75
A kis Jézus imája.....	75
Kölcsönös lemondás.....	76
A kis Jézus gyengéden előkészíti Anyját, hogy elválassa Öt.....	77
A kis Jézus szeretete Szent József iránt.....	78
Közös imádság és hálaadás.....	78
Heródes halála.....	79
Az angyal inti Józsefet.....	79
Intelem Mária Cecíliához.....	79
Hetedik rész: Az Üdvözítő gondolkodásmódja, szándékai és szenvedései Egyiptomból történt visszatérésétől názáreti megérkezéséig.....	80
A Szent Család parancsot kap a hazatérésre.....	80
Mária és József közös öröme.....	80
A Szent Család búcsút vesz a közös ismerősöktől.....	81
Jézus halát ad az Atyának és áldását kéri.....	82
Az indulás.....	83
Szűz Mária, Szent József és a kis Jézus alkalmazkodnak egymás lépteikhez.....	83
A kis Jézus áldása.....	84
A kis Jézus Szűz Mária és József karján.....	85
Pihenő állomás.....	86

A kis Jézus Szűz Mária és Szent József között.....	87
Éjjel – elragadtatás és ima.....	89
Reggeli imák.....	90
A kis Jézus minden helyet megszentel jelenlétével.....	90
A kis Jézus és Szűz Mária hálaéneke.....	91
A kis Jézus eledelt kér Atyjától.....	91
A bálványok a földre hullnak.....	91
Jézus, Mária és József alamizsnát keresnek.....	92
Vidám étkezés.....	93
Útban Betlehem felé.....	93
A betlehemi barlangban.....	94
A Szent Család magasztaló imái.....	95
A betlehemi barlang – Szent hely.....	95
Szenvedések az úton.....	95
A gyermek Jézus szent társalgása.....	96
Megérkezés Názáretbe.....	96

Harmadik rész: Jézus benső élete körülméletetése idején a bölcs királyok megérkezéséig

Miért vetette magát alá az Üdvözítő a körülméletésnek?

Születésem után a nyolcadik napon a zsidó törvények szerint alá kellett vetnem magam a körülméletésnek. A bűnös alakját akartam magamra venni s így akartam megjelenni az emberek között, hogy megszegyenítsem büszkeségüket. Hiszen ők, a bűnösök, ártatlannak akarnak látszani.

Mennyire vágytam már, drága jegyesem, erre az órára, hogy megmutathassam Atyámnak tökéletes engedelmisségemet. Engedelmeskedtem és alávettem magam a fájdalmas körülméletésnek. Pedig milyen szégyenletes volt a számomra, hiszen így, ártatlan létemre, bűnösnek tüntem fel. Az embereknek is bizonyítani akartam irántuk való szeretetemet; már e zsenge korban véretem ontottam értük, hogy elégtételt adjak bűneikért az isteni igazságosságnak.

Mielőtt beteljesedett volna a körülméletés titka, arra kértem Atyámat, fogadja el kegyesen kiömlő véretem első váltságdíjúl az emberek megváltásáért. Az volt a szándékom, hogy kínszenvedésemben és halálomban az utolsó cseppig kiontom értük véretem. Felajánlottam Atyámnak a körülméletés fájdalmát s így kérleltem Őt: Amint a kemény kés az én ártatlan testemet metszi, úgy adjon Ő szeretetének olyan erőt, hogy ha az behatol az emberi szívbe, vágja ki abból a rossz hajlamokat, a test, a világ és az ördög kísértéseit.

Jézus neve

Arra is kértem Atyámat, adja nekem a körülméletéssel együtt azt a nevet, melyet öröktől fogva jelölt ki számomra. Adja nekem a Jézus nevet, mely Megváltót jelent. Azt a kegyelmet is kértem Tőle, hogy ne kapjam hiába a Megváltó nevét s adja, hogy az Én erőm és nevem ereje által minden ember valóban üdvözljön. Atyám teljesítette kérésemet. Amennyiben Tőle és Tőlem függ a dolog, Jézus neve biztosan kifejti kellő hatását, mert mindaz, aki üdvözlülni akar, üdvözlülni is általa. Hiszen véreimmel és érdemeimmel váltottam meg az embert. Ha azonban valaki a romlását akarja, az okot ne abban keressük, hogy nevem nem fejtette ki csodás hatását. Hiszen én megkezdtem munkámat, mihelyt nevemet megkaptam. Inkább maga az ember a hibás; őmaga kívánja pusztulását, megveti üdvösségét, nem törődik az üdvösségre vezető eszközökkel, melyeket felajánlottam neki. Az ilyen embernek mitsem használ az én nevem, a „Megváltó” és „Üdvözítő” neve. Én ugyan mindent megtettem az ember megmentésére, még a szükségesnél többet is, de az ilyen ember nem kívánja a megváltást. A maga akaratából pusztul el.

Továbbá arra kértem még Atyámat, adjon nevemnek oly erőt, hogy mindazokat megmentse a rossztól és megszabadítsa a pokolbeli ellenség üldözésétől, aki hittel és szeretettel ejti ki. Atyám szívesen fogadta kérésemet. Abban a pillanatban, amikor nevemet kaptam, egész mennyei udvarának meghagyta, hogy valahányszor kimondják, tisztelniök kell Jézus nevét. Az emberek térdenállva, hittel hívják segítségül Jézus nevét s e név erejével szabaduljanak és meneküljenek meg, minden rossztól. Atyám azt akarja, hogy az egész pokol rettegje ezt a nevet. Azt akarja, hogy a gonosz lelkek, ha kiejtik ezt a nevet, mindannyiszor alázatosan tiszteljék azt. Hadd érezzenek kint, ha említeni hallják nevemet, hadd növekedjék gyötrődésük, mivel nem akartak meghódolni emberségem előtt. A jó lelkeknek szívbeli örömmel szolgál ez a név, a gonosz szellemeknek azonban villám, mely porba sújtja, megrémíti és megriasztja őket.

Ezekután teljesen felajánlottam magamat Atyámnak az emberek megváltására. Azt mondtam, hogy ha a körülmetélés pillanatában el akarná venni életemet, készséggel áldoznám fel Neki. Jól tudtam ugyan, hogy nem ez az Ő akarata, mégis meg akartam tenni önfelajánlásomat és önátadásomat. Az engedelmességnek, az odaadásnak, a hódolatnak egyetlen aktusát sem akartam elmulasztani, hiszen tartoztam ezzel Atyámnak. Így próbáltam kárpótlást nyújtani az embereknek, akik mindenre gondolnak, csak arra nem, hogy tökéletesen engedelmeskedjenek teremtő és fenntartó Atyjuknak.

A körülmetélés

Elérkezett a várva-várt óra. Körülmetéltek és nagy testi fájdalmat éreztem. Ekkor sírva fakadtam és felajánlottam Atyámnak kiontott véretem. Felajánlottam egyúttal könnyeimet is, hogy azok enyhítsék a sebeket, melyeket a bűn ejtett testvéreim lelkén. Sírtam, jegyesem, a körülmetélés fájdalmában, de még inkább sírtam, midőn a bűnös lelkekre gondoltam, akiket vétkük kardja öl meg és szakít el Tőlem, igazi életüktől. Atyám elfogadta vérem és könnyeim áldozatát és megígérte, hogy enyhülést ad minden olyan léleknek, amely bűnbánattal menekül Hozzá és orvosságot, erősítést kér sebeire. És valóban, senkisé akad, kinek lelki gyógyulást kérő imája ne teljesedne. Atyám mindig hajlandó kegyelmet adni azoknak, akik bánattal és hittel könyörögnek érte. A körülmetélés alatt megmagyarázhatatlan vigaszt és örömet éreztem. Részben teljesült már vágyam, hogy véretem onthassam testvéreimért. Fájdalmaim és könnyeim összevegyültek a vágyam kiteljesülésén érzett vigasszal. Ezt is felajánlottam Atyámnak. Arra kértem, hogy e vigasztalásom által adjon kegyesen hasonló vigaszt azoknak a lelkeknek, akik ostorozzák magukat s vérük hullásával engesztelnek a maguk és mások bűneiért. Atyám teljesítette kérésemet. Megadja e vigaszt mindazoknak, akik így vezetnek bűneikért. Minden vezeklő tapasztalhatja ezt a hatást, aki abból a tiszta szándékból ostorozza magát, hogy az isteni igazságosságnak elégtételt adjon. Akik azonban hiúságukban más szándékból teszik, nem részesülnek e vigaszban, melyet imámmal érdemeltem ki az örök Atyától.

Jézus különleges kegyelmeket kér a körülmetélő számára

Gyengéd szeretettel tekintettem arra az emberre, aki körülmetélt. Arra kértem Atyámat, jutalmazza meg e cselekedetét, bármilyen fájdalmas is a körülmetélés számomra. Atyám bőséges kegyellemmel halmozta el. Egyelőre még nem ismerte fel a körülmetélés titkát, de máris megérezte az isteni hatást lelkében. Midőn pedig elérkezett az idő, az Én törvényem követője lett. Könyörögtem Atyámhoz, adjon minden testvéremnek hasonló lelkületet, hogy azokat az embereket, akik fájdalmat és szenvedést okoznak nekik, ne bajaik ősökének, hanem az isteni igazságosság szolgáinak tekintsék. Sugallja nekik kegyesen, hogy üldözőikért és elnyomóikért imádkozzanak is. Így nagyobb érdemeket szerezhetnek. Minthogy azonban különös kegyelem híján nem képesek erre és természetfölötti megvilágosítás nélkül nem tudják, hogyan viselkedjenek kínzóikkal szemben, arra kértem Atyámat, adjon kegyesen minden testvéremnek ilyen kegyelmet és megvilágosítást. Atyám mindezt megígérte és teljesíti is ígését. Előfordul ugyan, hogy egyes szenvedélytől elvakult és önszeretettől leigázott lelkek nem engedelmeskednek az isteni indításoknak; ha azonban elszakadnának önszeretettüktől s egészen Istenre hagyatkoznának, bennük is hatni kezdenének az isteni sugallatok. Ha elűznék maguktól az érzéki szenvedélyek sötétségét, az isteni kegyelem világosítaná meg őket. A kegyelem hatása tehát a lélek tökéletlenségei miatt marad el. Atyám mindenkinek megadja a szükséges kegyelmet és világosságot, hogy megvalósítsa azt, amire tanítottam. Sőt azt a kegyelmet is megadja, hogy azokért imádkozzék, akik okot és alkalmat

adnak neki a szenvedésre. Hiszen én oly sokszor gyakoroltam ezt az erényt, annyiszor tanítottam rá testvéreimet, még a körülmetélés pillanatában is.

A szenvedés fokozza a szeretetet

Midőn éreztem a körülmetélés fájdalmát, emberségem bensőséges szeretettel simult Atyámhoz. Valóságos egyesülésben volt ugyanis az Igével s ezáltal az Atyával is. Így emberségemben is mindig tökéletes szeretet egyesített az Atyával. A körülmetélésnél azonban igen nagy fájdalmat éreztem és véretem is ontottam, hogy az Atya akaratát teljesítem; ezért emberségem erősebb és hatalmasabb szeretetet érzett az Atya iránt és nagyobb örömet is. Önmagamon kívántam tapasztalni, van-e a szenvedésnek valóban ereje ahhoz, hogy fokozza a szeretetet a szeretet tárgya iránt. Ehhez természetesen az kell, hogy az ember szívesen viselje el a szenvedést a szeretett Atyáért, mert a mennyei Atya egyszerre ad nekünk szenvedést és szeretetet. Erre való tekintettel arra kértem Atyámat, adjon kegyesen mindazoknak a lelkeknek, akik valóban egyesültek Vele és szeretik Őt, örömet, vigaszt és fokozott szeretetet a szenvedésben, hogy szenvedéseik közepette tanúságot tegyenek a világ előtt az igazi istenszeretetről. Adjon nekik tehát nagy kegyelmet és erőt, mert az emberi gyengeség sohasem juthat el ekkora tökéletességre s ilyen tökéletes szeretetre, ha azt Atyám különös módon nem közli vele. Atyám mindezt megígérte és teljesíti is ígését. Hasonló körülmények közt minden hűséges léleknek megadja a szükséges kegyelmet, erőt és szeretetet, így hangzik az Atya ígérete. Kevesen akadnak, akik megfelelnek ennek a nagy kegyelemnek; akik fáradoznak érte és arra törekszenek, hogy ezt a nagy érdemet, szeretetet és erényt megszerezzék maguknak.

A gyermek Jézus hálája

A körülmetélés és névadás szertartása véget ért. Abban a pillanatban, amikor a „Jézus” nevet kaptam, imádva hódolt előttem az egész mennyei udvar. S az egész pokol rettegett. A világon pedig rendkívüli öröm hullámozott végig e pillanatban. Megköszöntem Atyámnak, hogy isteni tetszése szerint olyan nevet adott Nekem, mely minden más név fölött áll. Az egész emberiség nevében is köszönetet mondtam, mert az most még képtelen volt a hálaadásra; körülmetélésem és névadásom titkáról ugyanis senki sem tudott még. Atyám szívesen fogadta nagyszerű hálaadásomat. Nagy örömeire szolgált, hogy ilyen fenséges nevet adott Nekem. Arra is kértem, fogadja hálaadásomat kegyesen testvéreim nevében is és kárpótlásul a hálátlanokért, akik sohasem mondanak köszönetet körülmetélésemért és nevemért, hogy a Jézus név mégis hasznukra és üdvösségükre váljék. Atyám megelégedett ezzel.

Mária fájdalma

A körülmetélés után szeretett jó Anyám vett karjába. Szívét átjárta a fájdalom, midőn fájdalmamat és kiontott véretem látta. Nagy szeretettel szorított keblére. Ez alkalommal arra kértem Atyámat, vigasztalja meg őt és töltsse el szívét újabb kegyelmekkel az elszenvedett fájdalomért. Atyám új kegyelmekkel és vigasztalással halmozta el. Én pedig benső érzésekkel és külső mozdulatokkal igyekeztem Anyámat folytonosan vigasztalni. Tudtára adtam, mennyire örülök szeretetének és részvétének. Atyámat is arra kértem, adjon kegyesen testvéreimnek is hasonló kegyelmeket, ha irántam való szeretetből szenvednek, szomorkodnak, vagy szorongatásban vannak. Vigasztalja meg őket a szomorúság után kegyelmével és növelje szívükben az Iránta táplált szeretetet. Atyám teljesíti kérésemet. Valóban tapasztalják is ezt azok a lelkek, akik ilyen helyzetben vannak. A szomorúság után

vigaszt és örömet éreznek lelkükben. Lobogóbb lángra gyúl bennük az isteni szeretet és új kegyelmekkel tölti el lelküket. Ezt érezte ebben a percben nevelőatyám, József is. A körülmetélés nagyon elszomorította, de utána vigasz töltötte el.

Hálaének az Atyához

Ezekután egyedül maradtunk a barlangban. Én, szeretett jó Anyám és jegyese, József hálaénekeket zengtünk az Atyához. Hálát adtunk azért az édességes névért, melyet Nekem adott. Amint így szeretett jó Anyám szüzi karján pihentem, csendes álomba merültem. Testem pihent, lelkem azonban magasztalta az Atyát. Emberségem élvezte lelkem ujjongását. Mária, József és a mennyei karok hálaénekeket zengtek s Velem együtt dicsérték Atyámat. Ezek a dalok megdicsőítették mennyei Atyámat és nagy örömmel töltötték el lelkemet.

Jézus tejet kér

Befejeztük Atyám dicséretét és emberségem felébredt álmából. Éreztettem szeretett Anyámmal, hogy táplálékra van szükségem. Részvétre indító tekintettel néztem reá, hogy észrevegye, mennyire szükségem van az ételre. Amikor láttam, drága jegyese, milyen nyomorúságban vagyok, amikor tapasztaltam, hogy fölséges Isten létemre arra szorultam, hogy egy teremtmény tápláljon, átéreztem egész nyomorúságomat és megaláztatásomat. Mégis örvendeztem, mert ez volt Atyám akarata. Felajánlottam Neki megaláztatásomat és függő helyzetemet és arra kértem, adjon önkéntes és Iránta való szeretetből vállalt szenvedésemért a tökéletes és szent lelkeknek bőséges kegyelmet. Az ilyenek nem szorultak ugyan mások imáira, alázatosságukban mégis imát és példaadást kérnek a legnyomorúságosabb, legszegényebb emberektől is. Ezek a szent lelkek alázatosságukban mindenkinél inségesebbnek tartják magukat. Az ilyen lelkekért könyörögtem s arra kértem Atyámat, adja meg nekik kegyelmét és erejét. Ne engedje, hogy hiúság lopózzék szívükbe, midőn önmagukat tökéletesnek és szentnek látják. Ebben a pillanatban láttam az összes lelkeket, akik ezeket a szép erényeket gyakorolják, örvendeztem, magasztaltam Atyámat és hálát adtam Neki, hogy kegyelmével ilyen nagy tökéletességre és lelki életem hűséges utánzására jutottak el. Különösen arra kértem az Atyát, adja meg kegyesen a lelki táplálékot mindazoknak, akiknek szükségük van rá, és támaszért fordulnak Hozzá. Kértem, sugallja azoknak, akik megtehetik, hogy lelki táplálékkal lássák el, megvigasztalják és tanítsák a rászorulókat. Ő maga pedig táplálja őket kegyesen isteni indításaival, benső megvilágosításaival és kegyelmével. Könyörögve kértem, adja meg bőkezűségében a testi táplálékot is a szegény szűkölködőknek, akiknek nincs mit enniük. Sugallja azoknak, akiknek feleslegük van, hogy élelmet juttassanak az inségeseknek. Atyám mindezt megígérte. Valóban teljesíti is mindazt, amit kértem Tőle. Senki sem pusztulhat el sem testi, sem lelki nélkülözés folytán. Ha azonban Atyám, legfelsőbb végzéséből mégis megtörténnék a dolog, Atyám ezt azért engedi meg, hogy az illetékesek megismerjék isteni igazságosságát vagy végtelen irgalmát, aszerint, hogy milyen helyzetben vagy milyen helyen vannak, érdemeik vagy bűneik foka és minősége szerint.

Mária tejet ad a kis Jézusnak

Midőn tehát szeretett Anyám észrevette, hogy táplálékra van szükségem, azzal a szeretettel és szívességgel adta szüzi tejét Nekem, melyet magasztos lelke sugallt. Mialatt magamhoz vettem a tejét, szeretettel néztem reá. Tekintetem az öröm tengerével árasztotta el szívét. Mondtam Atyámnak, tekintsen Ő is szeretett Anyámra, hiszen oly nagy szeretettel táplált engem. Viszonzásul táplálja lelkét isteni kegyelmével és édességével. Atyám nagyon

örült kérésemnek és szeretettel tekintett Anyámra. Új kegyelemmel töltötte el és kielégítette testét, lelkét.

Miután szeretett Anyám most a körülmetélés után tejet adott Nekem, jutalmul az elviselt szenvedésért a legtökéletesebb módon éreztettem vele azt az édességes illatot, mely emberségemből áradt. Mindig érezte ugyan, de sokkal gyengébben, mint ezúttal, mert nem akartam, hogy lelke mindig az öröm árájában merüljön el, hiszen Engem kellett utánoznia. Anyám az illat átható erejétől vigasztaló elragadtatásba esett. Atyám meg is erősítette őt, nehogy a jó illat áradásától kilehelje lelkét. Arra is kértem Atyámat, hogy azok a lelkek, akik szeretettel vannak felebarátaik iránt, hasonló illatot érezhessenek; adja meg ezt a kegyelmet azoknak a lelkeknek is, akik Irántam való szeretetből szenvednek, hogy ez illat édességének vonzására örömmel kövessenek engem és szeretetben, nagyrabecsülésben egyesüljenek Velem. Ne hidd, jegyesem, hogy ez az illat testileg is érzékelhető. Nem, ezt csak a lélek érezheti. Ez az illat úgy vonzza a lelket, mint a mágnes a vasat, mint a borostyánkő a szalmát. Ez az illat, amelyet Atyám a lelkekkel éreztet, amint már előbb is mondtam, ugyanaz, amelyre a misztikus Jegyes vágyakozott, midőn így szólt: „Utánad futunk, keneteid illatára.” (Én 1,3) Ennek az illatnak az a sajátosága, hogy vonzza a lelkeket. Hatására futnak a lelkek szeretetük tárgya után. Arra kértem hát Atyámat, éreztesse ezt az illatot a lelkekkel. Atyám ezt a kegyelmet is megadja. Ha látod, hogy egy lélek a tökéletesség útjára lép és Engem akar követni; ha észreveszed, hogy magamhoz ragadom azt a lelket, akkor tudhatod, hogy megérezte ezt az illatot, és az vonzotta őt.

Miután magamhoz vettem szeretett Anyám tisztaságos tejét, szeretettel tekintettem reá és meghajtottam fejemet mintegy köszönetem jeléül. Azután a szokott módon hálát adtam Istennek. Hálát adtam a magam és összes testvéreim nevében.

A jászolban

Minthogy szenvedni akartam, észrevétem szeretett Anyámmal, hogy azt kívánom, fektessen újból a jászolba egy kevés szénára. Nem akartam tovább karjában pihenni, hogy megfosszam magam ettől a vigasztól és neki is alkalmat adjak a fájdalom elviselésére. Hiszen így nélkülöznie kellett a gyönyörűséget, melyet akkor érzett, amikor karjában tartott. Anyám oly módon fektetett a jászolba, ahogyan sugalmaztam neki. Drága jegyesem, midőn így a szénán feküdtem, nagy fájdalmat éreztem, mert elszakadtam Anyám karjától, mely oly nagy szeretettel hordozott. Testem érezte a hely keménységét és a kényelmetlen helyzetet. Mindezt felajánlottam Atyámnak engesztelésül testvéreim hibáiért, akik nem tudnak elszakadni a világi vigasztalásoktól. Semmiféle szenvedést sem akarnak Iránta való szeretetből vállalni. Sem maguk nem választanak szenvedést, sem azokat nem hajlandók elviselni, amelyeket Atyám lelkük nagyobb hasznára küld reájuk. Arra kértem Őt, adjon kegyelmet és erőt mindazoknak, akik ebben akarnak Engem utánozni, hogy ne csupán a világi, de a lelki vigasztól is el tudjanak szakadni s így annál lelkesebben vállalják a szenvedést. Így tettem Én. Ha Anyám karjában voltam, örültem ennek a szent vigasznak. Hiszen olyan volt a szíve, mint a virágoktól illatozó szépséges kert, telve ritka erényeivel, főként tisztaságával. Éppen ez tette őt oly kedvessé Előttem. Most azonban elengedtem őt s megvontam Magamtól ezt a vigaszt, hogy engesztelésül szenvedjek testvéreim bűneiért, akik sokszor hibáznak ebben a tekintetben és így nagy érdemet szalajtanak el. Atyám örült lemondásomnak és kiengesztelődött mindazokért, akik ezzel kapcsolatban mulasztást követnek el. Atyám rendkívül jóságos és bőkezű volt azokkal szemben, akik ebben a tekintetben Engem utánoznak. Szemem előtt voltak mind s Atyámnak kimondhatatlan öröme telt bennük. Rátékitett ezekre a lelkekre, mert nagylelkűen rászánták magukat, hogy engem, szeretett Fiát, utánozzanak. Elhagyják a megengedett élvezetek örömét, s a szenvedést választják. Fel sem foghatod, mennyire örül ennek Atyám! Milyen kegyesen bánik az ilyen lelkekkel!

Megadja nekik azt a lelket, erőt és erényt, amelyre nemes cselekedetükhöz éppen szükségük van. Kimondhatatlan jutalmat, mérhetetlen dicsőséget és örömet készít nekik a mennyekben.

Jézus megsiratja a lelkek pusztulását

Amint így egy ideig a jászolban feküdtem, újból sírni kezdtem. Ugyanis azon gondolkoztam, hogy az a vér, melyet a körülmetélésnél kiontottam, bár végtelen értékű, sokakért mégis hiába ömlött makacsságuk és gonoszságuk miatt. Láttam, milyen kevés lélek merít belőle üdvöt és kegyelmet. Láttam, drága jegyesem, a lelkek seregét, amelyek folyamként zúdultak a kárhozat tengerébe. Oly közel van hozzájuk az üdvösség és ők mégsem fordulnak feléje. Kegyelmem hívja őket, de nem hallgatnak szavamra. Megvetik ezt az ártatlan vért, amelyet oly nagy szeretettel ontottam értük. És midőn láttam, hogy nem tudok gátat vetni e bajoknak, mert ők maguk akarják így, nagy fájdalmat éreztem és sírtam. Felajánlottam Atyámnak könnyeimet és arra kértem, engesztelődjek meg általuk. A gonosz emberek romlottságukkal nagy haragra gerjesztik Atyámat!

Szüntelenül beszélgettem Atyámmal testvéreim üdvösségéről, amíg csak itt a földön éltem. Hiszen ezért jöttem a világra, ezért lettem emberré, hogy kieszközöljem testvéreim üdvösségét, hogy megbeszéljem ezt a kérdést az örök Atyával. De hányszor mondta Nekem: „Nézd, Fiam! Mekkora szeretettel és nagyrabecsüléssel adtalak én Téged az emberiségnek; Téged, ki az én szeretett Fiam vagy, kiben annyi örömet találok; kiben oly nagy kedvem telik. Nézd, milyen hálátlansággal, mennyi szeretetlenséggel viszonzozzák ezt a mérhetetlen szeretetet! Nézd, mennyire megvetik, mily kevésre becsülik, mily sokan visszautasítják ezt a felbecsülhetetlen ajándékot. Fiam, Téged üdvösségére adtalak a világnak, de az nem törődik a nagy adománnyal. Ó, mennyire kihívja haragomat a világ!” Ezeket és még más szavakat is mondott Atyám, különösen olyankor, amikor durvább, keményebb lett az életem. Én azonban, drága jegyesem, lélekben e szavak hallatára Atyám lábához borultam és kértem, engesztelődjek meg. Teljesen felajánlottam Magam áldozatul az egész világért. Elégedettnek mutatkoztam. Az is voltam, hiszen csakis azért jöttem a világra, hogy az Ő akarát teljesítsem. Megmutattam Atyámnak, mennyire vágyom a szenvedésre, sőt a halálra. Így azután gyakran lecsillapítottam Atyám haragját. Oly nagy volt Irántam való szeretete, hogy jobban örült, több tetszést talált szeretetem egyetlen tényében, mint amennyi kedvetlenséget az emberek hálátlansága miatt érzett. Ezeket az érzelmeket gyakran felindítottam magamban Atyám iránt.

Mária karjában

Néhány könnyet hullattam, hogy elégtételt adjak az isteni igazságosságnak; azután újból szeretett Anyám vett karjába. Ő is sírt. Könnyeimet az Ő könnyeivel együtt felajánlottam az örök Atyának. Karjába vett és szívére szorított. Kedves mozdulattal mutattam meg, mennyire örülök szeretetének és gyengédségének. Ezzel felüdítettem lelkét és emberségem is erősítést, vigaszt talált. Mindezt felajánlottam Atyámnak és arra kértem, vigasztalja meg kegyességében azokat a lelkeket, akik megsiratják bűneiket és bánkódnak, midőn látják, milyen kevésbé viszonzozzák gyermekei az Ő végtelen szeretetét. Atyám tetszését találta kérésemben és hajlandó volt megvigasztalni mindazokat a lelkeket, akik ebben engem utánoznak.

Tudnod kell, drága jegyesem, hogy jó Anyámat szerető hév ragadta el, ha karjában tartott, de főként olyankor, ha sok könnyet ontott. Ilyenkor szüzi csókjaival borította el arcomat. Ilyesmire csak akkor merészkedett, ha megérezte tetszésemet és felszólításomat. Abból ismerte fel ezt, hogy erősebb és hevesebb szeretetet ébresztettem szívében. De még ilyenkor is engedélyemre várt, amelyet fejbólintással adtam tudtára. Azután kielégítette vágyakozását,

de nem mindig arcomat csókolta meg; néha kezemet, máskor lábamat illetve csókjával. Lábamat gyakran csókolgatta, arcomat azonban ritkábban, mert Anyámat mindig visszatartotta Fölségem és Istenségem, melyet megpillantott Bennem. Valahányszor szeretett Anyám elborította arcomat csókjaival, elmerült az öröm tengerében. Ilyenkor bensőségebben egyesült velem, hiszen annyira szerettem Anyámat. Amikor Mária szűzi csókjait éreztem, felajánlottam Atyámnak bensőséges és szerető egyesülésünket, emberségem egyesülését Anyámmal. Arra kértem, hogy e szent és tökéletes egyesülés érdeménél fogva adja meg azt a kegyelmet minden léleknek, különösen a kiválasztott lelkeknek, hogy Vele szeretetben egyesüljenek. Engedje, hogy gyakran ízelhessék ezt a szerető egyesülést, különösen azok a szerető lelkek, akik vágyakoznak rá. Hasonlóan áhítozott erre a szent Jegyes, midőn így szólt: „Ó bár... az utcán érnelek s megcsókolhatnálak!” Lelkesülten kiált fel az isteni Jegyes csókján: „Csókoljon engem szája csókjával!” S az isteni szeretettől megittasulva, Istennel egyesülve, bizonygatja: „Megragadtam s el nem engedem.” (Én 8,1; 1,1; 3,4) Anyámmal való egyesülesemre és kölcsönös szeretetünkre kértem Atyámat, adja meg kegyelmét az istenszerető és hűséges lelkeknek, hogy mindig tökéletes szeretetben egyesüljenek Vele. Atyám kegyes volt. Megígérte Nekem, hogy nem csupán annyit tesz meg, amennyit Én kértem Tőle. Sőt hajlandó volt és vágyva vágyott arra, hogy az olyan lelkeknek, akik képesek az elviselésére, közölje szeretetét és adja kegyességének, végtelen szeretetének nyilvánvaló jeleit. Nem csupán isteni jóindulatával ajándékozza meg őket, hanem nagy öröme van, ha bensőséges szeretetben egyesülhet az ilyen lelkekkel.

A pásztorok újabb látogatása a kis Jézusnál

Drága jegyesem, midőn így szeretett Anyám karjában feküdtem és szűzi csókját éreztem, újból meglátogattak a pásztorok. Azért említem meg ezt a látogatást, hogy véretem ontottam a körülmetélésnél. Hiszen azóta vérem ontásával üdvözítőjük és Megváltójuk lettem és nevem révén. A pásztorok isteni indításra jöttek, hogy Bennem Megváltójukat imádják. Most, hogy újból eljöttek, megkérdezték Anyámat, hogy milyen nevet adtak Nekem. Így felelt: „A Jézus nevet.” – Ekkor mindannyian földreborultak és nagy tisztelettel imádtak engem. Anyám is így tett. Amikor térdenállva láttam a pásztorokat, különösen vidám arcot mutattam és szerető, jóságos pillantást vettem reájuk. Először arra kértem Atyámat, világosítsa meg lelküket és gyarapítsa hitüket, hogy hinni tudjanak Bennem, mint igaz üdvözítőjünkben és Megváltójukban. S valóban annyira megvilágosította őket a hit és az isteni kegyelem, hogy elismertek engem igaz Megváltójuknak, sőt kijelentették, ha szükséges, életüket adják ennek az igazságnak megvallására. Arra kértem Atyámat, hogy amint ez a lelkeket vigasszal, világossággal és hittel töltötte el, adja meg ezt a kegyelmet azoknak is, akik hittel fordulnak Hozzá. Erősítse, világosítsa meg lelküket, lobbantsa lánggra bennük szeretetét, hogy ők is elnyerjék azt a kegyelmet és vigaszt, amelyet isteni jelenléte a jól előkészült és hűséges lelkekkel közölni szokott. Arra kértem még Atyámat, hívja őket elsőnek, hogy eljőjenek Hozzá s isteni indításaival bátorítsa lelküket, mert az ember a maga erejéből nem képes Teremtőjéhez közeledni, ha nem Ő hívja meg a lelket. Atyám megígérte ezt és meg is teszi szüntelenül. Persze nem minden lélek felel meg Atyám meghívásának. Pedig ha makacsságukban ellenállnak kegyelmeinek, megfosztják magukat ajándékaitól, melyeket azoknak juttat, akik hívásának engedelmeskednek.

A pásztorok ajándékai

Drága jegyesem, ezek az együgyű pásztorok némi ételmezt hoztak Anyámnak és jegyesének, Józsefnek. Az én kedvemért ajándékozták meg Anyámat ezekkel a szegényes kis adományokkal. Még a legkisebb ajándéknak is nagyon örültem, mert jó szívből adták.

Kicsiny ajándékokkal jöttek és nagy fölséges lelki ajándékokat kaptak jutalmul. Kicsiny áldozataikat látva, arra kértem Atyámat, fogadja azokat kegyesen, mintha csak Neki hozták volna. Különösen testvéreimért könyörögtem, hogy kegyesen és tetszéssel fogadja a legkisebb adományt is, amelyet felajánlanak Neki. Nagy úr Ő, mégis örömmel fogad minden ajándékot, ha jó szívvvel, jó akarattal és helyes szándékkal ajánlják fel. Így tettek a jó és egyszerű pásztorok is. Atyámnak annyira kedves az ilyesmi, hogy a legcsekélyebb dolgot is kegyesen fogadja. Valamely egyszerű szót, erényes cselekedetet, Iránta való szeretetből végzett és Neki felajánlott kis önmegtagadást nem csak elfogadja, de a földi és az örök életben gazdag kegyelmekkel meg is jutalmazza. Természetesen tiszta szívből és jóakarattal kell meghozni az áldozatot. Különösen arra kértem, fogadjon el kegyesen minden Iránta való szeretetből tanúsított felebaráti szeretetet úgy, mintha egyenesen Neki szólna. Hiszen én is szívesen fogadtam azokat az adományokat, amelyeket Hozzám való szeretetből hoztak Anyámnak. Atyám ebben is kegyes volt. Sokkal jobban örül azoknak az adományoknak, amelyeket felebarátjának nyújt az ember az Ő nevében, mint azoknak, amelyeket közvetlenül Neki hoznak gyermekei; mert amint én Nekem hozott ajándéknak tekintetem az Anyámnak nyújtott adományokat – hiszen Irántam való szeretetből ajánlották fel – ugyanúgy Ő is sokkal szívesebben fogadja az ínséges felebarátnak tett jót, ha Iránta való szeretetből cselekedtek. Azokat a cselekedeteket fogadja el, amelyeket az ember közvetlenül Iránta való szeretetből tesz. Atyám örül a felebarát megsegítésének, mert szereti teremtményét és tetszését találja benne. Arra kértem ezért, támogassa jóságával különösen azokat a lelkeket, akik jót tesznek szükségét szenvedő felebarátjukkal. Fizesse vissza kétszeresen jóságukat, lelki és földi vonatkozásban, s adja meg nekik a kegyelmet, hogy folytathassák jótékonyságukat. Atyám mindenben engedett kérésemnek és azóta is szüntelenül teljesíti azt. Ezt mindenki láthatja. Mindaz, aki ínséges felebarátaival jót tesz, éspedig helyes szándékból, kizárólag azért, hogy Atyámnak kedves dolgot cselekedjék s Irántam való szeretetből adjon, elnyeri Atyám ígéretének gyümölcsét. Gazdag lelki és ideigvaló ajándékokban lesz része.

A Jézus nevében végzett imádság

Tudnod kell, jegyesem, hogy Atyám nagyon jóságosnak és nagylelkűnek mutatkozott testvéreimmel szemben, valahányszor kértem rá. Kérésem nagy örömet szerzett Neki. Kimondhatatlan jósággal és szeretettel hallgatott reám. Mindenben tetszését találta, mert imámmal nagy örömet okoztam Szívének. Ezért mutattam meg apostolaimnak, hogyan kérjenek Atyámtól, ha segítségre van szükségük kegyelmekben. Megtanítottam őket, hogy az én nevemben kérjék Atyámat, mert Atyám Nekem ígért meg mindent s Én mindarra kértem Őt, amire testvéreimnek szükségük van. Mindent megígért Nekem. Atyám tehát szavát adta Nekem és köteles a kérést teljesíteni, ha az az Én nevemben száll Hozzá. Nem forog fenn a veszély, hogy elutasítja a kérést, mert Ő változhatatlan Isten. Ha Atyám nem adja meg a kért kegyelmet, ezt azért teszi, mert nem az Én nevemben kérték azt s a kérés nem szolgálja a kérő lélek üdvösségét. Egyébként is, drága jegyesem, megnyugtatlak, mindent elnyertem Atyámtól, ami testvéreim üdvösségéhez szükséges. Mindenkiért és minden egyes lélekért imádkoztam. Minthogy pedig igazságos és szükséges dolgokat kértem, Atyám mindent megadott jósággal és szeretettel. Nem volt olyan kérésem, amelynek teljesítésére hajlandó ne lett volna; mert semmi olyat nem kértem, ami ne szolgált volna az Ő nagyobb dicsőségére és testvéreim hasznára. Minden egyes kérésem megegyezett akaratával. Úgy kell utánaosztok az Én imamódomat, ahogy most mondtam neked. Kérjétek hát Atyámat úgy, ahogyan én kértem.

Mária szeretetének gyengédsége

Midőn Anyám újból karjába vett, hogy megvigasztalja emberségemet, szerető szavakkal, kedvesen becézgetett. Felajánlottam Atyámnak tetszésemet és örömeimet és azt kívántam, bár minden lélek ilyen szeretettel és hálával gondolna Reá. Arra kértem Atyámat, adjon minél több kegyelmet és erőt az ilyen lelkelethez, hogy ezek a lelkek méltók legyenek isteni becézésére. Anyám méltónak bizonyult rá. Szívélyesen, szeretettel válaszoltam kedveskedésére s mind nagyobb örömmel töltöttem el lelkét. Jóságos Atyám elfogadta felajánlásomat és kész volt kérésemet teljesíteni. Megígérte Nekem, hogy mindenkinek megadja a kért kegyelmet és erőt, elfogadja a szerető lelkek adományait, és ragaszkodásukat hasonló szeretettel viszonzza. Lelküket pedig szerető vigasszal erősíti. Boldogító becézgetés ez, melyet a szerető lélek Teremtőjétől, imádott Istenétől kap. Arra is kértem Őt, hogy azt az örömet, melyet Én éreztem s Neki felajánlottam, fogadja el kárpótlásul és engesztelésül a hálátlan lelkekért, akik nem törődnek ezzel. Isten helyett a teremtményeknek ajándékozzák szívüket. Nem is kívánják Teremtőjük becézését élvezni. Megtagadják Tőle azt, ami minden esetben egyedül Őt illeti meg. Megfosztják Teremtőjüket attól az örömtől, amelyet a gyengéd szeretet és hála szerez Szívének. De ők maguk is elveszítik azt a boldogságot, amely várt volna rájuk. Megfosztják magukat attól az édességtől, melyet Teremtőjük megkülönböztetett szeretete ízleltetett volna meg lelkükkel. Atyám kijelentette, hogy benső érzelmeim teljesen kielégítik. Azt mondta, hogy szeretetem egyetlen indulata, áldozata kedvesebb Neki, mint az összes embereké együttvéve.

Az Üdvözítő szeretete Atyja iránt

Midőn láttam, drága jegyesem, hogy Atyám milyen jóságos és nagylelkű Hozzám, hogy mindent, amit testvéreim számára kértem készségesen teljesít, szinte felemésztett az Iránta érzett szeretet és hála. Azt akartam, ismerje meg az egész világ szeretetét és jóságát és ezért szeresse, dicsérje, magasztalja Őt mindenki és viszonzza nagy jóságát és szeretetét. Gyakran felajánlottam tehát Atyámnak ezt a kívánságomat és arra kértem, fogadja el ezt a vágyamat és jóakaratomat kárpótlásul a hálátlanokért, akik nem akarják Őt elismerni és szeretni. Megmutattam Atyámnak, mennyire áhítom a szenvedést, melyet kínszenvedéseim és halálom idejére készítettem Nekem. Ismertem én minden egyes kínt, minden egyes fájdalmat. Vágyódtam már rá, kívántam, bárcsak minél előbb itt lenne az én számomra oly boldog idő, hogy bebizonyíthassam Atyámnak szeretetemet. Soha nem akadt még ember, aki annyira vágyakozott volna az öröme, mint Én a szenvedésre. Azt akartam, hogy lássa a világ, mennyire szeretem Atyámat. Hiszen már gyermekkoromtól kezdve mindig azt kívántam, hogy azt tehessem, ami Atyámnak tetszik és örömet okoz. És mivel Ő az emberiség megváltásáért halálomat és szenvedésemet akarta, azért már születésemtől fogva erre vágytam. Ez volt Atyám akarata és öröme. Emberi lélek fel nem foghatja, mennyire örült Atyám kívánságomnak és mekkora elégtételül szolgált az Neki. Tudnod kell, hogy minden ilyen természetű felajánlásomra és vágyamra oly elégedettnek és kiengesztelődöttnek látszott, mintha éppen abban a pillanatban szenvedtem és haltam volna meg, hogy akaratát teljesítsem és üdvözítsem a világot. Arra kértem, fogadja el ezt az ő örömét és tetszését kárpótlásul a hálátlanokért, akik semmit sem hajlandók szenvedni az Ő kedvéért. Mindent megtagadnak Tőle, még azoknak a szenvedéseknek elviselését is, amelyekről tudják, hogy örömet szereznek Atyámnak és megegyeznek akaratával. Mindezek helyett igyekeztem Én engesztelni Atyámat, hogy kiengesztelődjek testvéreim iránt. Az ilyen emberek nagyon puhán élnek a világban. Nem gondolnak arra, hogy Atyámnak éppen szenvedésükkel okoznának örömet. Ezzel engesztelhetnék az isteni igazságosságot bűneikért és

megérdemelhetnék a mennyei örömeket, melyek odafönn várnak reájuk. Hiszen Én fájdalmas életemmel és kínos halálommal kiérdemeltem nekik a mennyországot.

Jézus Szent József karjában

Amikor szeretett Anyám nagy örömmel és lelki vigasszal karjában tartott, figyelmeztettem, hogy most le kell mondania erről a vigasról. Lélekben megmutattam neki, mennyire vágyik jegyese, József, hogy Engem karjába vehessen. Tudtára adtam kívánságomat, hogy megerősítem és megvigasztaljam ezt a szerető szívet is. Szeretett Anyám nyomban lemondott arról az örömről, hogy Engem, szeretett Fiát, karjában tarthasson és átadott Szent József karjába. Én is, szeretett Anyám is megfosztottuk tehát magunkat a kölcsönös vigasztól. Másrészt örültünk, amikor észrevettük, mennyire megvigasztalódott József lelke. Felajánlottam Atyámnak lemondásunkat a kölcsönös örömről és vigasról. Arra kértem, fogadja kegyesen felajánlásomat azokért a lelkekért, akik nagyon ragaszkodnak a lelki vigaszhoz és nem képesek megválni azoktól. Ha azonban Atyám megvonja tőlük a vigaszt, hogy próbára tegye szeretetüket, panaszkodnak, türelmetlenek lesznek és nem akarnak Isten akaratán megnyugodni. Ez egyáltalán nem tetszik Atyámnak. Azt akarja, hogy a lélek mindentől elszakadjon és mindenben az Ő akaratához simuljon. Különösen azoktól a lelkektől kívánja ezt Atyám, akiket jegyeseimül s utódaimul választott. Áldozatom megengesztelte Atyámat. Azokért hoztam meg, akik megtagadják ezt az áldozatot. Sokan hibáznak ebben a tekintetben, csaknem mindenki. Csak kevesen akadnak, akik valóban elszakadtak mindentől. Arra kértem Atyámat, adjon valamennyiüknek annyi erőt és kegyelmet, hogy készségesen lemondjanak minden örömről, még a lelki örömökről is, valahányszor Atyám úgy akarja. Atyám teljesítette kérésemet és megígérte Nekem, hogy mindnek elegendő kegyelmet ad, hogy mindentől el tudjon szakadni. És valóban meg is teszi. Az ember szívében azonban olyan mély gyökeret vert az önszeretet, hogy az győz és uralkodik benne. Az önszeretet hatására alszik ki a kegyelem, melyet Atyám oly nagy szeretettel ad a lelkeknek. Különösen arra kértem, sugalmazzon testvéreim szívének oly nagy és kölcsönös szeretetet, hogy mindegyik készségesen mondjon le önnön kielégüléséről, ha ezzel felebarátját megvigasztalhatja, így tett szeretett anyám is. Megfosztotta magát ettől az örömtől, hogy megvigasztalja Szent József lelkét. És ezt nem csak egyszer tette, hanem gyakran. Atyám is örült áldozatának. Ugyanígy örül minden léleknek, mely készségesen gyakorolja ezt a szép erényt. Sokak életében láthatod ezt, akik lemondtak saját örömeikről, hogy megvigasztalják felebarátjukat. Nem mindenki gyakorolja ezt a szép erényt, mert sokan saját kielégülésüket keresik. Nem igyekeznek szomorú és ínséges felebarátjuknak vigaszt nyújtani, ha ezért le kell mondaniuk a maguk öröméről. A szeretet hiánya okozza ezt, mert nem szeretik eléggé Teremtőjüket, tehát felebarátjukat sem. Atyám mindenkinek megadja a lemondáshoz szükséges kegyelmet; mindenkit buzdít e szép erény gyakorlására. Az ember azonban nem fogad szót, jobban szereti önmagát, mint felebarátját. Pedig úgy kellene szeretnie felebarátját, mint önmagát; sőt, ha utánozni akar Engem, jobban kell szeretnie, mintegy önmaga elé kell helyeznie felebarátját.

Szent József öröme

Amikor József karjába vett Engem, az öröm tengerébe merült. Égi vigasz töltötte el és isteni kegyelmekkel gazdagodott. Világosan felismert Engem igaz Istenének és Megváltójának és újból imádott. Midőn a jó József látta, milyen nagy kegyelemben részesült, sírva fakadt boldogságában. Nagyon örültem, drága jegyese, e tiszta és szerető lélek láttára. Különösen az szolgálta örömömre, hogy olyan készségesen együttműködött az isteni kegyelemmel. Felismerte saját semmiségét és tudatában volt annak, hogy mindent Isten

bőkezősége juttatott neki. Szent József örömét felajánlottam Atyámnak; általam áradt szívébe az öröm. Arra kértem Atyámat, adjon kegyesen hasonló világosságot minden léleknek, mely Engem az isteni kegyelem révén szeretetének karjába vesz. Az ilyen lélek ezen a módon ismeri fel az isteni kegyelmeket, örül Istene látogatásának és Atyám is örömet talál a hűséges lélekben, amely együttműködik kegyelmével. Felajánlottam Neki ezt az örömet és tetszést is.

Arra kértem Atyámat, fogadja kegyesen e felajánlást a hálátlan lelkekért, akik nem törődnek az isteni kegyelmekkel. Vakságuk következtében nem ismerik fel azokat, nem ügyelnek Teremtőjük látogatására, aki kegyelmeivel és sugallataival keresi fel őket. Az ilyen lelkek egészen elfojtják magukban az isteni indításokat, mert csak a világ dolgaira van gondjuk. Ezért nem ismerik fel a kegyelmeket, ezért nem érznek lelki örömet és vigaszt. Nem is adnak hálát jótevőjüknek. Atyám nem is lelheti tetszését az ilyen lelkekben, csak azokban, akik hűségesek Hozzá.

Ismét Mária karjában

Miután egy ideig József karjában voltam és teljesen megvigasztaltam lelkét, újból megengedtem, hogy szeretett Anyám vegyen karjába. Tudtára adtam, hogy ez az Én akaratom. Nagy vigasszal akartam eltölteni lelkét, mivel az előbb olyan készségesen és megadással mondott le róla.

Ne csodálkozz, drága jegyesem, ha látod, milyen fájdalmat okozott Anyámnak és Józsefnek, ha meg voltak fosztva Tőlem és nem tarhattak karjukban. Mert tudnod kell: valahányszor karjukon hordoztak, oly nagy vigaszt töltötte el szíveiket, hogy úgy érezték, az egész mennyország ott lakozik benne. Ha tehát meg kellett válniok Tőlem, fájdalmasan érezték az öröm hiányát. Igaz, hogy személyem pusztán látásának is örültek már, de azt a gyönyört nem érezték, amely akkor töltötte el őket, ha karjukban tartottak. Ezt az örömet szeretett Anyám sokkal erősebben érezte, mint József. Hiszen sokkal több érdeme is volt Velem kapcsolatban, mint jegyesének és mivel valóságos Anyám volt, öröme magasan felülmúlta Józsefét.

Midőn Mária karjába vett, nagy boldogságot érzett, kölcsönös szeretetünk folytán. Örömét csak fokozta az, hogy egy ideig meg volt fosztva Tőlem. Annál inkább becéztem most szerető gyermeki simogatással. Anyám csaknem felolvadt örömeiben. Én pedig kimondhatatlanul örültem, mikor az ő gyönyörűségét láttam. Atyámnak felajánlottam ezt az örömet és gyönyörűséget és arra kértem, vigasztalja meg erejénél fogva isteni végzésével a szomorú és vigasztalan lelkeket és ne habozzék többször is visszatérni hozzájuk, hogy kegyelmével és mennyei, isteni látogatásával mindig újból megvigasztalja őket. Atyám megegyezett Velem. Még sokkal szívesebben teszi ezt, ha a lélek teljesíti akarátát és az Ő kedvéért önként mond le minden lelki örömről. Ha pedig vigasztalan állapotban van és csakis az isteni vigasztalást keresi, ha bizalommal, hittel, türelemmel vár reá, akkor Atyám még nagyobb mennyei vigasszal boldogítja. Ha a lélek így viselkedik, Atyám hamarosan megerősíti. Az ilyen lelkek kimondhatatlan örömet okoznak Szívének és szinte kötelességének érzi, hogy vigaszt nyújtson nekik. Hiszen látja, hogy egyedül Ő utána vágyakoznak, csak az Ő vigasztalását keresik és senki másét.

Fájdalmas áldozat

Szeretett Anyám most egy ideig karjában tartott és élvezte kölcsönös szeretetünket, melyet egymás iránt éreztünk. Nekem is örömem telt ebben az ártatlan és kedves vonzalomban, de midőn felajánlottam azt, felismertem, hogy Atyám fájdalmas áldozatot kíván Tőlem. Azonnal beleegyeztem, hiszen mindenkor kész voltam akarátát teljesíteni. Fájdalmas kínszenvedésekre és halálomra gondoltam. Lelki szememmel láttam, amint

könyörtelenül elfognak és bántalmaznak azok a szívtelen és embertelen szolgák. Erre a gondolatra arcom nyomban eltorzult és zokogásban törtem ki. Hiszen láttam, milyen gyalázatosan bánnak Velem azok, akiknek üdvösségéért a világra jöttem. Személyem méltóságát is szemléltem. Hiszen én az Ige vagyok, Isten valóságos Fia, Isten maga. Mennyire bántottam, drága jegyesem, milyen fájdalmat éreztem e gonoszág miatt. Mennyire szomorkodtam! Amikor szeretett Anyám látta, milyen lelkiállapotban vagyok, heves fájdalom járta át szívét. Kinyilatkoztattam hát neki benső szavakkal sírásom okát. Szív szólott a szívhez. Így szóltam hozzá: „Szeretett Anyám, eljő a nap, midőn, ha nem is testi szemeddel, de lelki szemeddel a poroszlók kezeiben látsz majd. Azok bántalmaznak, szívtelenül, könyörtelenül meggyaláznak, ütlegelnek Engem. Most még drága karodban tartasz Engem, de eljő az idő, amikor vad gonosztevők karjában leszek, akik kínozni fognak.” Ezekre a szavakra fájdalom járta át szeretett Anyám szívét, keserves sírásban tört ki, még erősebben szorított szívére és a legnagyobb szeretettel becézgetett. Felajánlottam, drága jegyesem, könnyeimet és fájdalmamat Atyámnak és arra kértem Őt, fogadja ezt kegyesen engesztelésül testvéreim vétkeiért, különösen azokért, akik barbár módon bánnak ártatlan emberekkel, ütlegelik és börtönbe vetik őket. És mivel felismertem, hogy az ilyen kegyetlenség mennyire sérti Atyámat, még jobban sírtam és mélységesen szomorkodtam. Fájdalmamat felajánlottam Atyámnak bűneikért elégtételül. Könnyeim oly értékesek voltak, hogy kiengesztelték Atyámat. Az isteni igazságosság lecsillapodott és kész volt megbocsátani azoknak, akik hasonló kegyetlenségeket és kilengéseket követnek el. Különösen arra kértem Atyámat, adjon jóságában erőt és kegyelmet a szenvedések önkéntes elviselésére azoknak, akiket a szent hit ellenségei bántalmaznak és kínoznak. Az én testvéreim a szörnyű kínzások miatt abban a veszélyben forognak, hogy elveszítik hitüket és megtagadják az igaz Isten imádását. Atyám nagyon kegyes volt ebben a kérdésben. Mindannyiuk számára különös kegyelmet és segítséget ígért. Sohasem hagyja el s mindig különös segítségével fogja támogatni őket. Csak azok pusztulnak el és lesznek szerencsétlenek, akik maguk akarják azt és nem törődnek az isteni segítséggel és az égi kegyelemmel. Valójában Atyám az ilyenektől sem tagadja meg kegyelmét, sőt az isteni jóság gazdagon árasztja el őket adományaival.

Vigasz a szoptatásnál

Én is, Anyám is elmerültünk egy időre a fájdalomban s így teljesen kiengeszteltük és kielégítettük Atyámat. Ezért most táplálékot kívántam emberségem fenntartására. Kértem hát szeretett Anyámat és éreztettem vele, hogy éhes vagyok. Szeretett Anyám azonnal megértette első utalásomat és adott Nekem tiszta tejéből. Mialatt magamhoz vettem a tejet, emberségem felfrissült tőle. Mária is ugyanezt a vigaszt érezte. Lassankint eltűnt az aggodalom és szorongás, mely eltöltötte lelkét. Én is megvigasztalódtam és hálát adtam érte Atyámnak. Köszönetet mondtam testvéreimért is, különösen azokért, akik, miután vigaszt nyertek Atyámtól, nem gondolnak hálaadásra. Hálátlanok az isteni jótéteményekkel szemben és ezzel arra készítetik Istent, hogy visszavonja nagylelkűségét. Ezekkel szemben már nem oly bőkezű és szíves a mennyei Atya. Felajánlásommal kiengeszteltem Atyámat. Megígérte Nekem, hogy felajánlásom és imáim érdeménél fogva nem húzódik vissza testvéreimtől, hanem továbbra is, még akkor is elhalmozza őket jótéteményeivel, ha hálátlanok Vele szemben; mert Én már engesztelést nyújtottam helyettük. Azok persze, akik hálásaknak bizonyulnak, még nagyobb kegyelmek elviselésére lesznek képesek.

A kis Jézus alszik

Emberségem kissé felfrissült, és Én leróttam Atyámnak a hála köteles adóját, majd pedig mély álomba merültem. Értésére adtam szeretett Anyámnak, hogy fektessen a jászolba.

Figyelmeztetésemre Anyám újból elszomorodott. Hiszen ez megfosztotta őt a vigasztól, amelyet addig élvezett, ameddig tiszta karjában tartott. Azért is búsult, mert felismerte, milyen nagy fájdalmat éreztem Én a kemény ágyban. Mégis azonnal és teljes megadással fektetett a jászolba. Jegyesével, Józseffel letérdelt elém. Imádtak Engem és alávetették magukat Isten szándékainak. Az isteni erő bátorságot és erőt öntött szeretett Anyámba s most dicsérőénekebe kezdett Atyám magasztalására. Arra szolgált az ének, hogy Én édesdeden aludjam. Kedves hangok csendültek fel Anyám ajkán, Én pedig szunnyadtam, mialatt lelkem örült. Felajánlottam Atyámnak ezt az örömet, melyet ez az Atyám előtt s Elöttem is oly kedves lélek szerzett. Atyám is, Én is, végtelen szeretettel pillantottunk reá és egyre újabb kegyelmekkel halmoztuk el. Felajánlottam a dicsérőénekeket Atyámnak és arra kértem, fogadja el azokat kegyesen összes testvéreim magasztalása helyett, különösen azokért, akik semmiképpen sem hajlandók Teremtőjük dicséretére. Az ilyeneknek inkább arra van gondjuk, hogy embereket dicsérjenek és azoknak adjanak elégtételt. Atyám nagyon örült a dicsérőénekeknek. Midőn szeretett Anyám észrevette ezt, gyakran megtette. Mialatt Én így pihentem, Anyám pedig Elöttem térdelt és imádott, arra kértem Atyámat, emelje kegyesen az Ő lelkét különös módon mennyei magasságokba. Adja tudtára, mi megy végbe Közte és Köztem és milyen nagy tetszésünket találjuk Anyámban. Atyám azonnal megtette ezt. A legnagyobb elragadtatásba emelte Anyámat, éreztettük vele tetszésünket.

Mária ölében

Midőn szeretett Anyám ismét magához tért s Atyámnak is, Nekem is hálát adott a kapott kegyelemért, pillantása újból a jászolba esett és szomorkodott, mert szenvedni látott Engem. Ekkor felébredtem álmomból és rávettem tekintetemet. Ismét megkértem, vegyen ölébe és melegítse meg hideg tagjaimat. Nagyon fáztam. Szeretett Anyám észrevette ezt. Annál fájdalmasabb volt ez szívének, mert látta, hogy nem segíthet rajtam, hiszen én akartam így. Forrón vágyódtam a szenvedésre és szívem örvendezett a fájdalmak közepette. Mert Atyám azt akarta, hogy ilyen módon engeszteljem az emberi nem bűneiért az isteni igazságosságot. Felajánlottam szenvedésemet Atyámnak, s Ő szívesen fogadta azt. Drága jegyesem, valóban részvétre indító voltam ily zsenge korban ekkora fájdalmak és szenvedések közepette. Annyira gyötört a zord időjárás, a hideg levegő, hogy egész testem megmerevedett. Enyhíthettem volna a metsző hideget, de nem tettem. Nem akartam istenségemet arra használni, hogy kivonjam magam a szenvedések alól. Felajánlottam ezt Atyámnak engesztelésül testvéreimért, különösen azokért, akik minden tekintélyüket, még a legcsekélyebbet is arra használják, hogy önmagukat a legkisebb szenvedés alól is kivonják. Sok esetben még az isteni törvény és az egyházi szabályok teljesítését is megtagadják. Mintha Isten azért adta volna nekik a tekintélyt, hogy elpuhult életet éljenek a maguk módján. A valóságban pedig azért kapták tekintélyüket, hogy annál pontosabban, annál szigorúbban tartsák meg Isten parancsait, vessék alá magukat a szenvedéseknek s így jó példát adjanak alantasaiknak. Atyám nagy tetszéssel fogadta felajánlásomat s megígérte, hogy sugallatával a helyes magatartásra irányítja a hatalom birtokosait, mert tekintélyük folytán fokozott mértékben kötelesek az isteni törvény megtartására s az Én utánzásomra. Atyám meg is tartja ígéretét. Mégis kevesen akadnak, akik engedelmeskednek az isteni indításnak, mert a legtöbb ember a maga akarata szerint kíván élni. Mindezt tudtam, drága jegyesem, és ez nagy fájdalmat okozott. Ezért és testvéreim egyéb kihágásai miatt fájdalomban és mély szomorúságban éltem, annál is inkább, mivel nagy szenvedéseim ellenére sem sikerült az erény és a tökéletesség útjára terelnem őket. Hiszen azért jöttem, hogy tanítsam őket. Látják ugyan, hogy Én, Isten valóságos Fia, mennyire hangsúlyoztam az erényt, ők, a szolgák, mégsem akarnak az erény útjára lépni.

Az élet, a szeretet és a kegyelem Anyja

Miután enyhülést találtam szeretett Anyám ölében és kissé felmelegedtem, felajánlottam ezt a kis könnyebbséget Atyámnak. Arra kértem, hogy e vigasztalásom erejénél fogva hevítse fel kegyesen isteni szeretetével testvéreim hideg szívét. Hadd szálljon szívükbe Mária közbenjárása által ez a szeretet. Amint az ő közvetítésével részesültem természetes melegben, úgy szálljon az ő közvetítésével a mennyei meleg is minden ember szívébe. Atyám teljesítette kérésemet és megígérte, hogy mindaz, aki igaz tisztelettel közeledik Anyámhoz, isteni szeretetre gyullad. S amint életem, de különösen gyermekségem folyamán emberségem oly sok vigaszt és erősítést kapott Anyám révén, ugyanúgy testvéreim is sok kegyelmet nyernek majd Atyámtól szeretett Anyám közvetítésével. Amint tiszta tejével fenntartotta testi életemet, ugyanúgy fenntartja majd testvéreim lelki életét, ha közelednek hozzá, elfogadják tanításának és példájának tiszta tejét s utánozzák ritka erényeit.

Jézus intelmei szolgálójához Mária Cecíliához

Utánozd, drága jegyesem, szeretett Anyámat és simulj hozzá egyre közelebb. Váltsd tette azt, amit parancsomra itt írásba foglaltál. Azért tanítalak ezekre, hogy erényeimnek s szeretett Anyám erényeinek igaz követője légy. Bárcsak képes lennél felismerni azt a nagy kegyelmet, amelyet jóságomban adok neked.

Tudnod kell, leányom, hogy szigorú számadással tartozol ezekről a kegyelmekről, ha nem használod fel azokat úgy, amint én elvárom tőled. Erre figyelmeztetek e rész végén.

Negyedik rész: Jézus benső élete a három szent király megérkezésétől az Egyiptomba való menekülésig

Az Üdvözítő vágyódása

Midőn a három szent király érkezésének ideje közeledett, drága jegyesem, nagy vágyódást éreztem irántuk.

Sokat imádkoztam már Atyámhoz, indítsa meg szívüket és gyullasszon lelkükben égő vágyat, hogy eljöjjenek Hozzám és Isten valóságos Fiának ismerjenek el Engem. Istenfiúságom felismerésének kegyelmét persze csak akkor kapták meg, midőn beléptek a barlangba. Izzó vágyat éreztek, hogy Engem lássanak, elismerjenek, imádjanak. De csak akkor ismerték fel, hogy Isten valóságos Fia vagyok, amikor megpillantottak. Láttam, milyen nagy vágyakozással indult útjára a három jó király, örömmel követték a csillagot. Láttam szenvedéseiket s a veszélyeket, amelyekkel hosszú utazásuk alatt szembe kellett szállniok és nagy részvétet éreztem irántuk. Arra kértem Atyámat, adja meg utódaiknak, a pogányoknak is ugyanazt a kegyelmet, amelyet nekik juttatott, hogy azok is Isten igaz imádsására jussanak.

Az Üdvözítő vigasza és fájdalma

Mennyire örültem, midőn a jó királyok vágyódását láttam. Nagy örömet szerzett, hogy e királyok révén sokaknak lelke világosodik meg s felismerik Teremtőjüket. Nagyon fájt viszont, amikor szenvedéseiket láttam. Valójában igen sokat szenvedtek a hosszú és veszedelmes úton. Felajánlottam Atyámnak örömemet és fájdalmamat és arra kértem, segítsen mindenkor a jó királyokon, enyhítse vándorlásuk kínjait s hasson oda, hogy mindezt megkönnyítse nekik a szeretet s a szívükben lobogó szent vágy. Atyám mindent elintézett bölcs gondviselésével és rendelkezésével, Én pedig megvigasztalódtam.

Jézus hívása

Egész utazásunk folyamán szeretettel tekintettem rájuk és hívtam őket, hogy megismerjenek Engem. Kegyelmem indításai annyira szívükbe hatoltak, hogy repülni szerettek volna, hogy minél előbb célhoz érjenek, hódoljanak Elöttem, átadják ajándékaikat és Nekem szenteljék szívüket. Nagyon örültem, drága jegyesem, midőn láttam, mennyire engedelmeskednek hívásomnak, melyről a csillag útján szereztek tudomást. Annak a hathatós kegyelemnek hívását is követték, amelyet Atyám oly gazdagon ajándékozott nekik. Időnkint szeretettel pillantottam reájuk. Ez erősen fellobbantotta bennük az Irántam érzett vágyódást és szeretetet. Érezték, hogy szívüket hatalmas és édes nyilak járnak át, de nem értették, kitől ered ez a nagy vágyódás és szeretet. Szent parázs izzott lelkükben. Csodálkoztak, mert nem ismerték az okát és nem is tudták kikutatni azt. Közölték egymással érzéseiket és beszélgetéseik után így szóltak: „Azt kell hinnünk, hogy nagy és hatalmas király az, akinek keresésére indultunk, ha egyszer ilyen bámulatos hatást tesz reánk.”

Vágyódásuk pedig egyre erősödött. Ezt a hatást kegyelemem gyakorolta bennük, oly módon, hogy megérkezésük idejére már előkészítettem őket törvényem elfogadására s arra, hogy Engem Isten valóságos Fiának ismerjenek el és imádjanak. Mindezt persze nem értették meg s nem ismerték fel, míg Hozzám el nem jöttek. Hálát adtam Atyámnak szeretetéért és

jóságáért, melyet irántuk tanúsított. Hiszen arra méltatta őket, hogy egyedül őket hívta meg erre a magas méltóságra és szent életre. Valóban jól megfeleltek hivatásuknak és felhasználták a kapott adományokat. Atyám örült hálaadásomnak és mindenkor kész arra, hogy kegyelmével halmozza el azokat, akik befogadják azt. Különösen az olyanoknak adja Atyám szívesen kegyelmét, akik felismerik, hogy Atyám dicsőségére és lelkük haladására kell felhasználniuk azt.

Jézus tanítja Anyját

Örömmel vártam a királyok érkezését és örömemet ki is mutattam. Ezzel Anyám is nagy vigaszban részesült. Tudtára adtam örömem okát, jóllehet erről Atyámtól nyert prófétai szellem útján értesült már. Mégis megmutattam neki mindent, azt is, milyen módon viselkedjék a királyokkal szemben, hogyan tanítsa őket, hogyan magyarázza meg nekik felfogásukhoz képest Személyem titkát, hogyan értesse meg velük, hogy én az emberséggel egyesült örök Ige vagyok.

Tudnod kell, drága jegyesem, miképpen szólottam e zsenge korban Anyámhoz. Néha érzékileg felfogható hangon szóltam szívéhez, máskor pedig közvetlenül. Ez utóbbit azonban ritkán tettem, mert ezzel oly nagy vigaszt és örömet szereztem szívének, hogy elragadtatásba esett és valósággal lángolt az isteni szeretettől. Valójában igen nagy dolog volt, drága jegyesem, hogy megértette beszédemet e zsenge korban. Nagy kegyelmet kapott ezzel Anyám, annál is inkább, mivel hihetetlen szeretettel és édesen szólottam hozzá. Különösen fontos esetekben tettem ezt, hogy jól kioktassam és egyúttal megvigasztaljam, megerősítsem szeretett Anyámat. Így cselekedtem a királyok érkezése előtt is; ekkor közvetlenül szóltam hozzá és tanítottam őt. Ámbár a Szentlélek volt Tanítómestere, aki mint legdrágább Jegyesét oktatta és vezette Őt, Én magam, mint kedves Fia ugyancsak mindent megtettem érte és jól kioktattam.

A kis Jézus keserűségei

A nagy vigasztalások mellett keserűségben sem volt hiány. Már a királyok megérkezése előtt éreztem ezt. Amint Jeruzsálem városához értem, a csillag elrejtőzött előlük. Átéreztem nagy szomorúságukat. Láttam, milyen nagy vágyakozással keresnek Engem és nagy részvétellel voltak irántuk. Arra kértem Atyámat, vigasztalja meg őket kegyelmével s adja világosan tudtukra születésem helyét. Engedje, hogy a csillag újból feltűnjék előttük s vezesse őket. Szerető Atyám habozás nélkül teljesítette kérésemet és az ő vágyukat. Hamar megvigasztalta őket. Felajánlottam Neki a jó királyok szenvedésén érzett fájdalmamat. Arra kértem, engedje kegyesen, hogy a jó útról letért lelkek ismét megtalálják az üdvösség útját. Különösen azokat vezesse vissza, akik vigyázatlanságból, rosszakarat nélkül tévedtek el, mint pl. a királyok, akik önhibájukon kívül veszítették szemük elől a csillagot. Hiszen csak abból a célból mentek a városba, hogy Engem keressenek.

Más dolgok iránt nem érdeklődtek, mert követniök kellett a csillagot, amely a helyes utat mutatta. Atyám elfogadta közbenjáró imádságomat és megígérte, hogy mindig támogatni fogja kegyelmével azokat a lelkeket, akik helyes szándékkal keresnek Engem és vágyódnak az igazi tökéletességre. Ha pedig az ilyenek egyszer letérnének a helyes útról, nem mulasztja el, hogy megadja nekik a szükséges segítséget és visszavezesse őket a helyes ösvényre, mely az örök boldogságba visz. Atyám papjai révén vagy szent sugallatai által teszi ezt, a bajban lévő lélek szükségletei szerint. A léleknek persze együtt kell működnie a kegyelemmel és az isteni segítséggel. Így tettek a királyok is. Habozás nélkül követték azt, amit születésem helyéről hallottak. Meg is találták nyomban az elvesztett csillagot. Nem minden testvérem cselekszik így. Megvetik azokat, akik figyelmeztetik őket, ügyet sem vetnek az isteni

sugallatokra és nem követik a kegyelem hívását. Sokan térnek le ezért a helyes útról. Nem képesek többé régi tökéletességükhöz visszatérni s így saját hibájukból zuhannak egyre mélyebbre. Észrevétlenül jutnak a halálos bűn állapotába. Ekkor viszont azt akarják, hogy az isteni mindenhatóság csodája folytán ismét felemelkedjenek és visszatérjenek a tökéletesség állapotába. De ezt már nem teljesíti Atyám olyan könnyen. Láttam, jegyesem, testvéreim vétkei és nagyon szenvedtem. Megsírattam a sok lélek bukását. Jól kezdtek, de rosszul végzik, és pedig azért, mert nem hallgatnak az isteni hívó szóra.

Felajánlottam ezt a fájdalmamat Atyámnak és arra kértem Őt, sújtsa Engem azokkal a büntetésekkel, amelyeket testvéreim megérdemelnek. És valóban, hatalmas erővel zúdult reám az ostorcsapások áradata kínszenvedésem és halálom idején. De életem folyamán is nagy, kemény és tartós csapásokat szenvedtem. Atyám azért teljesítette vágyamat, mert testvéreim bűneiért mindig engesztelni akartam az isteni igazságosságot. Azt akartam, hogy Atyám kiengesztelődjék irántuk. Sohasem kértem, hogy Velem szemben gyakorolja irgalmasságát. Inkább azt kívántam, hogy testvéreimmel szemben legyen irgalmas, egész igazsága pedig Engem sújtsa. Atyám valóban így is cselekedett. Azt akarta, hogy szigorán teljes mértéke szerint engeszteljem igazságosságát. Nagyon örültem az engesztelésnek, mert ezzel is világos lett mindenki előtt, mennyire szerettem Atyámat; az Ő dicsőségét és testvéreimet is, hiszen érettük szálltam le a mennyből a földre s azért lettem emberré, hogy őket megváltsam és megmentsem.

A bölcsek imádják a kis Jézust

Midőn érkezett a királyok jövetelének várva várt órája, arra kértem Atyámat, adjon nekik kegyesen új világosságot és új kegyelmeket, hogy hinni tudjanak a Bennem rejlő titokban, vagyis a Bennem lakozó istenség titkában. Atyám csodálatos módon teljesítette ezt. A királyok látták ugyan a nyomorúságos és szegényes helyet, de nem riadtak meg attól, mert a csillag volt vezetőjük. Már az első pillanatban ámulva fogadták a csodát, és belső örömmel, szent félelemmel eltelve léptek be.

Midőn beléptek, nagy szeretettel, kedvesen tekintettem rájuk. Szemeimből fenséges erő, Személyem isteni felségének ereje sugárzott. Ebben a pillanatban istenségemnek még lenyűgözőbb tekintetével pillantottam rájuk s így szólítottam fel őket, hogy imádjanak. Istenségem szememben nyilatkozott meg. A jó királyokat fenséges vigasz érzése töltötte el és megrémülve a Belőlem áradó fölségeségtől, földre vetették magukat Elöttem. Leborulva imádtak Engem. Arra kértem Atyámat, adjon kegyesen megújulást lelküknek s töltsen meg azt bűnbánattal és hatalmas kegyelemmel. Atyám teljesítette és egyúttal nagyobb világosságot is adott nekik, hogy felismerjék isteni Személyemet. Valóban megújultak lelkükben és sírtak örömeikben. Reámszegezték pillantásukat és mozdulatlanul terültek el a földön. Nem mertek volna felemelkedni, ha Anyám, aki ölében tartott Engem, meg nem parancsolja ezt nekik. Ő már tudta, mit kell tennie. Amint tehát a jó királyok felálltak, nem mertek közeledni Hozzám, jóllehet érezték hívásom édességét, mert bensőleg egyre bízattam őket, hogy lépjenek közelebb. A Belőlem áradó fölség azonban szent félelemben fogva tartotta őket. Ezért Anyám szólította fel őket, hogy jöjjenek közelebb Hozzám. Ekkor nagy öröömre szabadon nézhetek engem s ez megvigasztalta és kielégítette szívüket.

A bölcsek hite és szeretete

Szeretett jó Anyám azután néhány szóval felvilágosította őket. Amikor már mindent tudtak rólam, azonnal hittek az isteni titokban. Újból leborultak, imádtak Engem s elismertek Isten valóságos Fiának és legfőbb Uruknak.

Elfogadták törvényeimet és szakítottak a bálványimádással. Felajánlották Nekem ajándékaikat s egyúttal személyüket és szívüket is. E cselekedetüknél jószágomat és megelégedésemet mutattam ki irántuk. Elfogadtam ajándékaikat, betértem a szívükbe, birtokba vettem és sohasem hagytam el őket többé, bármilyen messze kerültek is Tőlem. Megengedtem, hogy megcsókolják lábamat és szeretetemnek számos tanújelét adtam. Ugyanakkor szólottam Atyámhoz is, kérve Őt, adja meg nekik az erős állhatatosság ajándékát, hogy Bennem állandóan higgyenek s Irányomban állandó szeretetet érezzenek. Felajánlottam életüket, hogy a Bennem most mélyen gyökerező hitük megszilárduljon és képesek legyenek azt üdvösen terjeszteni is. Ugyanakkor arra kértem Atyámat, adjon nekik is hasonló gondolatokat. Atyám oly módon adta meg ezt nekik, hogy ha ez szükséges lett volna, akár azonnal feláldozták volna életüket a megismert igazságért. Különösen arra kértem, hogy épp oly kegyesen fogadja el testvéreim ajándékait, mint ahogyan Én a királyok ajándékait átvettem. Jóllehet mindaz, amit az ember Neki ad, voltaképpen az övé, Atyám mégis örül ezeknek az adományoknak, amelyeket az Ő dicsőségére és Iránta való szeretetből ajánlanak fel. Jóllehet minden az Én Atyám tulajdona, mégis kellemes és kedves Neki, ha az ember megfosztja magát dolgaitól s Neki adja azokat, mert az ember szabadon rendelkezhet mindazzal, amit Atyámtól élete fenntartásához kapott. Természetesen mindenkinek jószívvel és helyes szándékból kell adományait felajánlania. Atyámnak tetszett kérésem és megígérte, hogy mindent elfogad, amit testvéreim felajánlanak Neki, bármilyen csekély értékűek és szegényesek is az adományok, amelyeket valaki kicsiny vagyunkájából feláldozhat. Atyám kijelentette, hogy egy pohár vizet is szívesen fogad, ha azt Iránta való szeretetből adják.

Arra kértem még, hogy olyan szívet adjon nekik, mely teljesen elszakad a világ dolgaitól, hogy szabadon, földi ragaszkodás nélkül ajánlhassák fel adományaikat, úgy ahogyan a királyok ajánlották fel nekem szívüket. Atyám mindent megígért. Teljesíti is ígérte. Ebből az következik, hogy testvéreim fordítsák el szívüket a földi dolgok után való túlságos nagy vágyakozástól, mert igen vonzódnak az ilyen értéktelen és alacsonyrendűségekhez. Ezek sokkal nagyobb hatást tesznek rájuk, mint az isteni sugallatok. A világ dolgai pedig tövisek, amelyek elfojtják az isteni ige és az isteni sugallatok magvetését. Mindezt láttam és nagyon szenvedtem. Szomorú voltam, mert testvéreim csekély hasznót merítenek azokból a kegyelmekből, amelyeket állhatatos kérésemre nyernek Atyámtól. Mennyire fáj, amikor láttam, hogy az emberi szív, melynek rendeltetése az, hogy Atyámat szeresse, csakis a földi dolgokhoz ragaszkodik és teljesen azok felé fordul! Bizony, a legtöbb ember olyan dolgokra pazarolja érzelmeit, amelyeket Atyám gyűlöl. Még jobban elszomorított az, hogy egy ilyen méltatlan szív, amely csak a bűnnek él, gyűlöli az erényt, szereti a hazugságot és irtózik az igazságtól, független parancsoló módjára uralkodik önmagán s a földi dolgokon és oly kevélyen él, mintha senki sem állna föllette, mintha Isten nem lenne mindenkinek teljhatalmú Ura, aki egy szempillantás alatt lesújthat rá villámával. Az ilyen ember úgy éli világát s annyira megfedkezik üdvösségéről, mintha számára nem is lenne örök büntetés. Mennyi fájdalmat okoztak Nekem ezek a megkeményedett, gonosz szívek! Hiszen láttam, mennyire utálatosak ezek Atyám szemében, s mennyire kihívják haragját. Szakadatlanul könyörögtem értük Hozzá, hogy engesztelődjék meg irántuk és ne sújtsa őket azonnal büntetésével, amint az születésem előtt gyakran előfordult. Atyám meghallgatta kérésemet és nem utasíthatott el, mert Irántam való szeretete nem engedte, hogy ne teljesítse kívánságaimat. Gyakran mondotta Nekem: „Kérd Tőlem, szeretett Fiam, mindazt, amit kívánsz, mert szívesen megadom Neked, amit óhajtasz, hiszen szeretett Fiam vagy és tökéletesen teljesíted akaratomat.” Hálát adtam Atyámnak Irántam való végtelen szeretetéért és nagylelkűségért, midőn minden kérésemet teljesítette. Hálát mondtam testvéreim helyett is, mert hasznukra váltak mindazok a kegyelmek, amelyeket számukra kértem. Minthogy pedig most még nem voltak képesek kötelező hálájukat Atyám iránt leróni, helyettesítettem őket. Atyám

megengesztelődött, mert hálaadásom többet jelentett, mint valamennyi testvéremé együttvéve.

A bölcsek hazatérésre gondolnak

Miután a bölcsek bemutatták hódolatukat, áldozataikat és oktatást nyertek szeretett Anyámtól, hazatérésükről kezdtek tárgyalni egymással. Annyira lelkesedtek Értém, hogy nem akartak elhagyni. Nagy szerencsének tartották, hogy Velem érintkezhetek. Ismerték azonban Atyám akaratát, mely szerint vissza kell térniök országaikba. Jó példájukkal ugyanis sokakat vezethettek a lelki életre s így a pogány világot az egy igaz Isten ismeretére taníthatták. Minthogy ők voltak első hithirdetőim, a nagy épület alapköveivé kellett lenniök, melyet az isteni akarat emelni szándékozott. Hiszen azt akartam, hogy a pogány világ az igaz Isten ismeretére jusson. Elhatározták tehát, hogy útnak indulnak és visszatérnek országaikba, jóllehet nagyon nehezükre esett a válás. Minthogy szívük szeretetem zsákmánya lett, nem távozhattak Tőlem nagy fájdalom nélkül. Nekem is nagyon fájt távozásuk, hiszen láttam, mennyire ragaszkodnak Hozzám. Nagy részvétet éreztem irántuk és gyermekes módon meg is mutattam szomorúságomat. Ezt a fájdalmat felajánlottam Atyámnak és arra kértem, hogy szenvedésem és az Ő szent akaratában való megnyugvásom érdeméért adjon kegyesen nagy erőt azoknak a lelkeknek, akik legdrágább barátaiktól is megválnak, hogy gyorsan és örömmel teljesíthessék akaratát. Sőt éppen a teremtményektől való teljes elszakadásukkal akarnak kedvében járni. Atyám mindezt megígérte Nekem.

Tudomásom volt már Heródes gonoszságáról és tervéről is, hogy miattam annyi ártatlan gyermeket mészároltat majd le. Azért akarta halálomat, mert attól félt, hogy megfosztom őt országától.

Ezért arra kértem Atyámat, figyelmeztesse kegyesen a királyokat is az istentelen Heródes gonosz szándékára, hogy az meg ne valósíthassa ellenem szőtt aljas tervét. Atyám meg is tette ezt és angyala útján álmukban hagyta meg a királyoknak, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, hanem más úton térjenek haza.

A fájdalmas búcsú

A szent királyok most engedélyt kértek, hogy hazatérhessenek. De mekkora szívfájdalommal búcsúztak Tőlem! Hányszor tekintettek reám sírva! Nagy erőfeszítésükbe került, hogy elhagyják ezt a barlangot, amelyet valóságos paradicsomnak tekintettek!

Hányszor szállt szívékből sóhaj, melyben az Irántam érzett szeretet lángolt! Hányszor ajánlották magukat Nekem és Anyámnak! Nem csupán országaikat, hanem személyüket is felajánlották az ő örökös szolgálatára. Királynőjüknek ismerték el őt. Végül elhatározták, hogy hazatérnek. Kegyelmem és mennyei áldásom kísérte őket.

A kis Jézus fájdalma

A királyok, távozása után Engem is, Anyámat is nagyon megvigasztalt a királyok és az egész pogány világ megtérése, ami az idők folyamán a királyok és apostolaim segítségével várható volt. A nagy vigasztalás közepette nagy keserűséget éreztem, drága jegyesem, ami igen elszomorított. Fájdalmam Heródes kegyetlenségére vonatkozott, aki oly sok szegény, ártatlan gyermeket öletett meg, hogy Engem kézrekerítsen és halálra adjon. Mennyire fájt Nekem, drága jegyesem, ez a kegyetlenség!

Egy ideig türtőztette magát az istentelen Heródes. Várta a királyok visszatérését. Amikor azonban látta, hogy csalódott, dühöngeni kezdett. Nagy fájdalmat éreztem kemény szívének gonoszága miatt. Szervedésemet Atyámnak ajánlottam fel és arra kértem, térítse el Heródes

szívét kegyetlen szándékától. Atyám azonban úgy tett, mint később a Gethsemáni kertben. Azt mondta, az Ő akarata, hogy alávessem Magam az istentelen király parancsának. Menekülésem által Ő majd megszabadít Heródes leggonoszabb parancsaitól. S valóban így történt. Menekülnöm kellett. Figyeld csak meg, drága jegyesem, milyen szívesen teljesítette Atyám testvéreimre vonatkozó kéréseimet; a személyemmel kapcsolatos kívánságaimat viszont sokszor elutasította. Azt akarta, hogy mindenféleképpen szenvedjek, üldözés, gorombaság, bántalmazás, hálátlanság, megvetés, szidalmazás legyen az osztályrészem. Mindezekért hálát adtam Atyámnak és arra kértem, hogy amilyen kegyetlennek és keménynek érzem Én e szenvedéseket, épp olyan édesek és boldogítók legyenek azok követőim számára. Hadd érezzem én minden keserűségüket. Hiszen önként szenvedtem el mindent, engedelmességből és testvéreim iránt való szeretetből. Felismertem azokat, akik követni fognak. Ezeknek sokat kell szenvedniük; ezt a kegyelmet adja az én Atyám azoknak, akiket nagyon szeret. Alkalmat akar adni nekik, hogy érdemeket szerezzenek és nagyok legyenek a mennyek országában. Ebben a pontban is teljesítette Atyám a kérésemet. Én pedig valóban átéreztem a szenvedés minden keserűségét. Éppen emiatt édesíti meg Atyám követőim szenvedéseit és szeretetét s kegyelmét adja nekik. S valóban, jegyesem, az Engem szerető szív édesnek és kellemesnek érzi a szenvedéseket. Mindez imáim erejének köszönhető. Én azonban csak a keserűséget kívántam a vigasztalás enyhülése nélkül. Valahányszor pedig örömet találtam gyermekségemben, hamarosan bánat és fájdalom keserítette meg azt.

A kis Jézus álma és ébredése

A királyok távozása után derűsen tekintettem szeretett Anyámra és vigasztalással töltöttem el szívét. Táplálékot kértem, ő pedig tisztaságos tejét adta nekem. Közben elvégeztem szokásos felajánlásaimat, amint azt már korábban közöltem veled. Szeretett Anyámat vigasszal töltötte el, hogy Engem táplálhatott. Amikor kissé megerősödtem, karjaiban elaltatott. Emberségem szunnyadozott, lelkem azonban Atyámmal társalgott. Sohasem szüntem meg Vele érintkezni. Az alvás sem jelentett akadályt e tekintetben. Ugyanakkor láttam a három királyt, amint országaik felé haladnak. Nagyon szomorúak voltak, hogy távol kellett lenniök Tőlem. Láttam a nélkülözéseket is, amelyeket a másik úton kellett elszenvedniök. Ez az út nagyon veszélyes volt. Azt is láttam, mennyit kellett Irántam való szeretetből szenvedniük a hosszú utazás alatt. Arra kértem Atyámat, segítse őket kegyelmével és ne hagyja el őket soha. Atyám teljesítette kérésemet. Védelmeszte a királyokat és sok angyalt is küldött segítségükre. Láthatatlanok voltak ugyan, de azért sok jót tettek velük. Ezentúl is mindig részvétellel és szeretettel tekintettem a jó királyokra, de különösen utazásuk folyamán. Arra is kértem Atyámat, hogy amint én részvétellel és szeretettel tekintek mindazokra, akik Irántam való szeretetből szenvednek, legyen Ő is részvétellel a királyok és mindazok iránt, akik Irántam való szeretetből túrnek fájdalmaikat, veszedelmeket és fáradságos utakra vállalkoznak az Ő dicsőségére és az Enyémmre. Segítse valamennyiüket kegyelmével s adja nekik hatalmas segítségét. Küldje el angyalait is támogatásukra. Atyám meg is teszi ezt mindazokkal, akik Iránta való szeretetből szenvednek és az Ő dicsőségére viselnek el fájdalmaikat és más kellemetlenségeket. Kegyelemmel halmozza el őket. Angyalaival segíti őket, akik sokszor láthatóan is megjelennek, hogy bizonyos embert megszabadítsanak a veszedelemből és ellenségei csapdájából.

A kis Jézus és Mária szenvedései

Amikor felébredtem, szomorú arccal tekintettem szeretett Anyámra. Voltaképpen azokra a szenvedésekre gondoltam, amelyeket azoknak kell elviselniük, akik engem tisztelnek,

követik példámat és Hozzám akarnak jönni. Először önmagamban akartam összes szenvedéseiket és fájdalmaikat érezni, hogy senki se mondhassa: „Olyan kint szenvedek, amelyet Megváltóm sohasem érzett.” Nem, drága jegyesem, először Magam akartam átérezni mindent, és pedig sokkal erősebben, mint testvéreim. Lelkemben éltem át mindent, hiszen a lélek az ember legmagasabbrendű és legérzékenyebb része. Később, amikor tanítottam, testben is éreztem mindezt. Szeretett Anyám nagyon szomorkodott, amikor bánatomat és fájdalmamat látta. Nem tudta, mi az oka szomorúságomnak. Gyakran elhallgattam előtte, hogy annál többet szenvedjen. Ez volt az Atyám akarata. Attól félt, hogy ő idézte elő a zavart s ez nagyon bántotta. Ezért erősen támogatta az isteni kegyelem ebben a szenvedésben; különben meghalt volna a fájdalomtól, mert a legjobban attól a félelemtől szenvedett, hogy Engem valamiképpen megbánt. Hiszen Istenének tekintett. Felismerte Bennem az istenséget, amely Velem egyesülve volt. Nekem is fájdalmat okozott, hogy őt az említett félelem miatt ilyen szomorúnak és gyötrődőnek láttam. Felajánlottam Atyámnak fájdalmamat és szeretett Anyám fájdalmát és arra kértem Őt, adjon fájdalmam érdeméért világosságot és kegyelmet azoknak a lelkeknek, akiknek hibájából megvetik Őt, hogy megtudják és felfogják, milyen szörnyű dolog az ő jó Istenük megbántása. Bármilyen csekély vétségéről van is szó, minden bűn súlyos, mert ellentmond a végtelen Bölcsességnek és megbántja a végtelen Jóságot. Ő, jegyesem, mennyire bánkódtam a legkisebb hibákon is, amelyeket az emberek oly csekélynek tartanak. Atyám előtt azonban nem csekélyek. Sőt, valójában a sértés súlyos volta a megsértett személy nagyságával növekszik. Atyám nagyon örült felajánlásaimnak. Teljesítette mindazt, amit felajánlásom érdeménél fogva kértem Tőle. Atyám szüntelenül valóra váltja ígérését.

Sok lelket világosít meg, akik megbánják bűneiket. Legnagyobb részük azonban nem hallgat az isteni sugallatokra, nem becsüli a mennyei kegyelmeket. Ezáltal önhibájukból fosztják meg magukat a világosságtól és a kegyelmektől és könnyelműen megbántják Atyámat. Úgy vélik, csekély dolog a jó és hatalmas Isten megbántása, pedig valójában ez a legnagyobb baj a világon.

Nemsokára mégis megvigasztaltam Anyámat. Kedvesen és derűsen néztem reá. Amikor ugyanis Atyámmal társalogtam s Elébe terjesztettem felajánlásomat és kéréseimet, láttam, hogy már megenyhült és kiengesztelődött. Teljesítette kívánságaimat s így egészen felvidultam és Anyám is örült.

Egyszerű étkezés

Napokon át folytattam életmódomat így, amint már vázoltam Neked. Valahányszor Anyám jegyesével, Józseffel asztalnál ült, megfigyeltem őket. S jóllehet ők is dicséretet zengtek és hálát adtak az étkezésnél Atyámnak, Én felajánlottam hálaadásukat az Enyémmel együtt, melyet értük mondtam. Ilyen módon az ő hálaadásuk is kedvesebb és érdemszerzőbb lett Atyám előtt. Hatásomra az a kevés, amit ettek, finom és ízletes lett s annál jobban ízlett nekik, mert szegénységük miatt és önmegtagadásból nem fogyasztottak fűszeres ételeket. Szegénység és egyszerűség volt ugyan a vendégük, de azért nem cserélték volna el a gazdagok legválogatottabb ételeivel sem. Arra kértem Atyámat, adjon kegyesen hasonló kegyelmet azoknak, akik nem csupán önmegtagadást gyakorolnak az étkezésben, hanem az Én jelenlétemben fogyasztják ételeiket, vagyis az étkezés alatt megőrzik jelenlétemet lelkükben. Az ilyenek minden ételt ízletesnek találnak, bármilyen szegényes és íztelen is az. Mindez tetszett Atyámnak. Egész lelkemből dicsértem Őt a Magam nevében és azok helyett is, akik így viselkednek az étkezésnél. Az ilyenek nagy kegyelmet kapnak Atyámtól és megízlelhetik a test és a lélek édességét és nyugalalmát.

A kis Jézus templomi felajánlása után vágyakozik

Miután már több napot töltöttem az említett módon, közeledett a várva várt nap, midőn felajánlottak Engem Atyámnak a Templomban. Ó, milyen vágyakozással vártam ezt az emberiség számára oly boldog napot, amikor érettük, az ő megváltásukért felajánlhatom Magamat.

Jobban vártam ezt a napot, mint ők maguk! Ezen a napon igen derűs és vidám volt az arcom.

Nagy örömet és vigasztalást jelentett ez szeretett Anyám számára. Lelke ujjongott, amikor kedvességemet és édességemet szemlélte, öröme azonban nem tartott sokáig, mert Simeon jóslata nagy szomorúsággal töltötte el.

Jézus szól Anyjához

Elérkezett a nap, midőn búcsút kellett vennem a barlangtól, hogy a Templomba vigyenek s Én szoltam szeretett Anyámhoz. Tudtára adtam szívem vágyakozását, hogy ő is tökéletesen kövessen Engem. Ezt meg is tette. Érzékekkel felfogható hangon szoltam hozzá s mi ketten megértettük egymást. Mennyire megvigasztalta, hogy már ilyen zsenge korban hallhatta szavaimat. Kedvesen és bájosan ejtettem ki a szavakat, nem úgy, mint más gyermekek, akik csak gögicsélnek. Ezek a szavak annyira megvigasztalták lelkét, hogy túlradó szeretettel szorított szívére. Közben csodálatos elragadtatásba esett s ebben tökéletesen megértette a templomi felajánlásban rejlő isteni titkot. Mialatt Anyám lelke ilyen elragadtatásban volt, arra kértem Atyámat, adjon kegyesen az Én templomi felajánlásom után érzett vágyakozásom érdeménél fogva testvéreimnek is hatalmas vágyat, hogy Neki ajándékozzák magukat. Hiszen Ő korlátlan Úr. S mégis, sokan elzárkóznak előle és kiszolgáltatják magukat pokoli ellenségük hatalmának. Atyámnak tetszetek kéréseim és megígérte, hogy különös módon teljesíti azokat. Atyám azonban Maga is vágyódott az után, hogy minden ember egészen Neki kívánja szentelni és ajándékozni önmagát. Atyám teljesítette ígéretét. Valóban nem akad senki testvéreim között, bármilyen nagy és megátalkodott bűnös legyen is az, akinek ne lennének olykor üdvös indulatai. Bizony minden ember tapasztalja, mint kél vágy a szívében, hogy Istennek ajándékozza magát és egészen az övé legyen. Sokak szívében azonban csekély hatást tesz az Ilyen vágy, mert nem akarnak együttműködni az isteni kegyelemmel és rendetlen akaratuk ellenáll. Mindezek ellenére Atyám mégis folyton ösztönzi és csalogatja őket. De milyen kemény az emberi szív s milyen vakmerő, hogy ellenáll Isten atyai jóságú vonzásának. Pedig milyen nagy szeretettel hívja őket, hogy menjenek Hozzá, ajándékozzák Neki önmagukat, hiszen a Maga számára teremtette őket! Nagy fájdalmat éreztem, drága jegyesem, testvéreim keményszívűsége miatt. Már akkor egyenkint láttam őket. Felismertem, milyen készségesen és bőkezűen osztja nekik Atyám jótéteményeit és milyen türelmesen viseli el gonoszságaikat. Láttam végtelen szeretetét és jóságát. Az emberek azonban oly hálátlanok és mindazt megtagadják Tőle, amit annyira kíván tőlük. Bizony még önmagukat is megtagadják Tőle. És különösen ez szomorított el Engem. Midőn ezekre a dolgokra gondoltam, nem tudtam visszafojtani könnyeimet. Bőségesen omlottak szememből és nagy szeretettel ajánlottam fel azokat Atyámnak. Arra kértem Őt, hogy fájdalmam és értékes könnyeim kedvéért viselje el kegyesen testvéreim hálátlanságát és ne vonja meg tőlük soha szokásos irgalmát, így tesz Atyám most is.

A kis Jézus Anyja karján elhagyja a barlangot

Amikor Anyám elhagyta Velem a megszeretett barlangot, hálát adtam Atyámnak szeretetéért, amelyet ebben az istállóban kaptam Tőle. Megköszöntem, hogy tetszése folytán ezen a nyomorúságos helyen teljesedett be Születésem nagy titka.

Azért is köszönetet mondtam, hogy itt oly különös módon lakott Velem. Mondhatom neked, drága jegyesem, ezen a helyen éltem át valóban legédesebb örömeimet. Igaz, hogy ebben az istállóban kellett elszenvetnem a legnagyobb megaláztatást, a végső szegénységet és minden szükségesben való hiányt is. Mindez azonban kedves és kellemes volt Nekem. Elviseltem testvéreim iránti szeretetből, hogy Atyám tetszésére legyek.

Ez a nyomorúságos lakás kedvemre való volt ugyan, mégis elhagytam, hogy Atyám akaratát teljesítsem. Felajánlottam Neki odaadásomat és arra kértem, adja meg minden testvéremnek azt a kegyelmet, hogy még a közönséges dolgoktól is elszakadjon és készségesen teljesítse Isten akaratát. Adja meg nekik azt a kegyelmet, hogy mindent elhagyjanak, ha Ő akarja, még azokat a tárgyakat is, amelyeket lelkükre üdvösnek gondolnak. Ezekről a dolgoktól is el kell szakadniuk és önként kell megfosztaniuk magukat mindentől, ha Atyám így kívánja.

Úton Jeruzsálem felé

A barlangtól a templomig vezető utat szeretett Anyám karján tettem meg. Az egész úton felajánlottam Magamat Atyámnak és folytonosan Vele társalogtam. Arra kértem Őt, fogadja kegyesen szenvedéseimet az úton. Valójában sokat szenvedtem, drága jegyesem, a hideg levegő miatt, és a pólyák is nagyon szorítottak. Szeretett Anyám a hideg időjárás miatt bugyolált be ennyire, nehogy megfázzam, így szóltam: „Lásd, szeretett Atyám, templomodba érkezik most szeretett Fiad, akit öröktől fogva nemzettél öledben és aki azután e tiszta Szűztől az emberi nem megváltására a világra született! Íme, itt jó a szeplőtelen Bárány, hogy feláldozza Magát. Oly nagy kedved telik ebben a Bárányban! A templomban megváltanak ugyan, de csak azért, hogy majdan a kereszten haljak meg az emberi nem megváltásáért. Nézz, ó szerető Atyám, a Te szeretett Fiadra! Látod, nem óhajtok semmi mást, csak azt, hogy a Te akaratod teljesüljön, hogy azt örökre tisztelje és dicsőítse minden ember. Sajnos akaratodat sohasem teljesítik az emberek úgy, ahogy azt Te megérdemled. Az emberek erre nem is képesek. De teljesíteniük kell akaratodat, amennyire képességeik engedik. Szeretett Atyám! Tégy Velem, amit akarsz. Te tudod, mi az én kívánságom. Teljesítsd hát vágyamat, hogy így Te is elégedett légy, drága Atyám!”

Atyám nagy szeretettel válaszolt imámra és nagy kedve telt Bennem. Az összes kíséretemben levő angyalok és szeretett Anyám füle hallatára mondotta e szavakat: „Ez az én szeretett Fiam, Benne telik kedvem.” Gyakran mondta a boldog szellemek s olykor még az emberek előtt is e szavakat, mint például a Jordánnál és a Tábor hegyén.

Az angyalok nagyon örvendtek, valahányszor Atyám e szavakkal kifejezte előttük tetszését. A boldog szellemek nagy elégtételnek érzik, ha Teremtőjüket tisztelik és dicsőítik a földön. Minthogy a mennyei Atya sok dicsőségben, tiszteletben, örömben részesült Általam, az angyalok nagy ünnepséget rendeztek és ujjongva örvendeztek. Hálát adtak Atyámnak, hogy Engem az Ő dicsőségére a földre küldött, hogy megadta nekik a legfőbb kegyelmet és emberségemet megteremtésének első pillanatától kezdve imádhatták s Engem legfőbb Uruknek és Királyuknak ismerhettek el. Megköszönték Neki, hogy nem tartottak a lázadó angyalokkal, akik nem akartak Engem imádni és igaz Istenüknek elismerni.

Meghódolásuk ettől kezdve nagy vigasztalással töltötte el őket. Látták, mennyire kedves Atyám előtt az Én emberségem s mekkora dicsőséget szerzett az Neki. Látták azt is, hogy milyen nagy hasznot jelent az emberekre az Én emberségem s hogy Én mélységes

megalázódással sok lelket emelek az örök boldogságba. Az ég angyalai nagyon vágyakoznak az ilyen lelkek társasága után.

A kis Jézus a templomba érkezik

A Templomhoz érkezve, belépésem előtt arra kértem Atyámat, vezesse kegyesen mindazokat a lelkeket az Ő dicsőségének templomába, akiket az Én megváltásom visz Hozzá. S amint Engem Anyámnak, Máriának karja vitt oda, ugyanúgy jussanak el a mennyek országába azok a lelkek, akik Mária kezébe helyezik magukat. Szavaimat Atyám kegyesen fogadta, kérésem kedves volt Előtte s megígérte, hogy teljesíti azt. Anyámat ellátta az említett kegyelemmel, úgyhogy az a lélek, akit a földön Mária keze vezetett, nem lesz kizárva a mennyei hajlékokból. Atyám azt is megígérte Nekem, hogy mindazokat befogadja országába, akik hasznukra fordítják megváltásomat s akik Engem követve arra törekszenek, hogy az Én érdemeim és önnön jócselekedeteik alapján az örök dicsőségbe jussanak.

Miután ezt a kegyelmet elnyertem, szeretett Anyám belépett a Templomba. Szűzi karján tartott Engem; a belépésnél imádtam örök Atyámat dicsőségében és fölségében, mely Velem volt egyesülve. Ezt az imádsómat felajánlottam valamennyi testvérem nevében azoknak a hibáknak jóvátételére, amelyeket templomlátogatáskor elkövetnek. Sokan oly kevés áhítattal lépnek Isten házába, hogy jobb lenne, ha nem is keresnék fel azt. Így legalább nem szentségtelenítenék meg az imádság és az igaz Isten imádságának helyét. Atyámnak kedves volt felajánlásom.

A Boldogságos Szűz Mária alázatossága

Az imádság és az asszonyok törvényszerű tisztulásánál előírt szertartás befejezése után felajánlottam Atyámnak szeretett Anyám fölöttébb alázatos cselekedetét. Alá akarta vetni magát a törvénynek, holott tisztaságos volt. Mégis megtette, hogy Atyám akaratát teljesítse, aki erre parancsot adott. Azért is tette, hogy hasonló legyen Hozzám. Én is a bűnös alakját öltöttem magamra. Azt akartam, hogy körülmetéljenek, mint a többi gyermeket, ki asszonytól született. Ő is éppen így alávetette magát a törvénynek, pedig nem volt kötelezve rá. Azt akarta, hogy tisztátalannak tartsák őt, a tisztaság Anyját, aki magát a legfőbb Tisztaságot, sőt a tisztaság Teremtőjét szülte. Atyámnak nagyon kedves volt szeretett Anyám alázatos cselekedete s Én újabb kegyelmekkel halmoztam el őt.

A kis Jézus bemutatása

A tisztulás szertartása után szeretett Anyám felajánlotta egyetlen Fiát az örök Atyának. Közben Simeon kezébe adott Engem. Ugyanakkor éles fájdalmat érzett, mert bár rövid időre, de meg kell válnia drága Fiától. Mialatt a szent aggastyán karjaiban voltam, fölséges és kedves pillantással tekintettem reá. Arra kértem Atyámat, adjon neki kegyesen világosságot, hogy felismerje Bennem a népek várva-várt és megígért Messiását. Atyám meg is tette ezt. Megnyitotta lelki szemét, hogy felismerje a Bennem rejlő istenséget, valamint az emberrélevés és az emberek megváltásának csodálatos titkát. Simeon néhány szóval utalt erre szeretett Anyám előtt, mondván: „A te lelkedet is tör fogja átjárni.” (Lk 2,35)

Mialatt Simeon karjában feküdtem, újból felajánlottam Magam Atyámnak mint tiszta, szeplőtelen áldozatot. Atyámnak tetszett felajánlásom s újból hallatta e szavakat: „Ez az Én szeretett Fiam.” Tisztán hallotta e szavakat Simeon, forrón szeretett Anyám és jegyese, József. Midőn e három lélek meghallotta ezeket a szavakat, ittasok lettek az isteni szeretettől és mennyei édességgel teltek el. Nagy szeretettel szóltam Atyámhoz és arra kértem, hogy fogadja kegyesen odaadásomat az összes emberek nevében, akikért feláldoztam Magamat s

tegyen Velem úgy, ahogy jónak látja. Én pedig kész voltam akaratának teljesítésére s így szóltam: „Fogadd el, ó Atyám, szeretett Fiadat. Minthogy oly nagy kedved telik Bennem, add meg nekem e nagy kegyelmet s engesztelődj meg azokkal a bűnökkel szemben, amelyeket testvéreim követtek el Ellened, mert Én habozás nélkül megadom Neked a teljes elégtételt, amelyet óhajtasz. A kereszten akarom ártatlan áldozatként odaadni Magamat. De azt szeretném, ha már most megengesztelhetnék egész lényem feláldozása által. Ez az áldozatom adjon Neked elégtételt az emberi nem összes bűneiért.” Atyám erre teljesen kiengesztelődött. Tudtomra adta azonban akaratát, hogy a kereszten kell gyalázatos halált szenvednem. Újból kijelentettem, hogy megegyezem Atyám akaratával. Próféta szellem útján az agg Simeon tudára adtam, hogy a világ megváltásáért kell meghalnom. Keserű dolgokat jövendölt szeretett Anyámnak, habár ő mindent tudott már. Arra kértem Atyámat, hogy mialatt karjában tart, töltsse el a szent aggastyánt gazdagon kegyelmekkel és mennyei világossággal, hogy így teljesejék kívánsága. Hiszen az volt a vágya, hogy még halála előtt megláthassa a világra született Messiást. S valóban, amint karjára vett, felismert, imádott és Isten egy igaz Fiának vallott Engem. Atyám ezekben a pillanatokban megvilágosította lelkét s kegyelmekkel töltötte el. Egészen lángra gyúlt az isteni szeretettől s a vágytól, hogy megválhasson a földi élettől, minthogy elnyerte az óhajtott kegyelmet. Ezért énekelte dicsőítő énekét: „Most bocsátod el, Uram, szolgálodat, a Te igéd szerint békeességben.” (Lk 2,29) Olyan izzó szeretettel énekelte ezt az énekét, hogy midőn visszatért házába, visszaadta lelkét Teremtőjének.

Simeon jövendölése

Mielőtt Simeon visszaadott volna Engem szeretett Anyámnak, próféta szellemben szólt hozzá s megmondotta neki, hogy Fia „tör” lesz számára, mely fájdalmasan járja majd át lelkét. Amint Anyám ezt hallotta, visszaemlékezett arra, amit már tudott. Kimondhatatlan fájdalmát érzett ekkor. Bizony az isteni hatalom csodájára volt szükség, hogy életben maradjon. Mert Én már kértem Atyámat, hogy ha ezeket a szavakat hallania kell, különös kegyelmével támogassa őt. Mindezt szeretett Anyámmal és másokkal kapcsolatban elmondtam Atyámnak, jegyesem; nem mintha Atyám máskülönben nem tette volna meg, hanem azért, mert kérésem kedves volt Atyám előtt. Azt akarta, hogy kérjem Tőle ezeket a dolgokat, mert így nagyobb szeretettel és örömmel teljesítette azokat. Tudtam az Ő akaratát s ezért kértem Tőle mindent. Bízó szeretettel kértem Őt. Atyámat ez teljesen kielégítette. Ebben kövessenek Engem az Én testvéreim. Tudják ugyan, hogy Atyám jó és irgalmas és biztosak az Ő szeretetében és jóakarátában, de azért mégis állandóan kérik Őt s meg ne szűnjenek kéréseik, hogy irgalmat adjon nekik és érdemeim által teljesítse kívánságaikat.

Szeretett Anyám nagyon örült, midőn látta, hogy a szent aggastyán igaz Messiásnak ismert fel és vallott meg Engem. Nagyon szomorú lett azonban, amikor a fájdalmas jövendölést hallotta. Megváltozhatatlan isteni döntés volt, hogy Anyám ne kaphasson vigasztalást ezernyi keserűség nélkül. Lelkében és szívében mindig elevenen élt az én kínszenvedésem és halálom. Ez átjárta bensejét és keservesen kínozta őt. Midőn Anyámat ilyen szomorúan s fájdalomba merülten láttam, nagyon búsultam és résztvettem mély gyászában. Felajánlottam ezt Atyámnak s arra kértem Őt, hogy Anyám fájdalma s az Én szenvedésem érdeméért adja meg kegyesen valamennyi testvéremnek Anyám szomorúságának s az én szenvedésemnek valódi átélését. Így legalább részvétük által egyesülhessenek velünk, hogy azután a dicsőségbe is kövessenek bennünket. Tudnod kell, jegyesem, hogy senki sem mehet be országomba, aki nem követett Engem s a szenvedésben sohasem egyesült Velem. Arra is kértem Atyámat, hogy amint az agg Simeon felismert Engem, midőn karjaiban tartott, adjon jóságában hasonló világosságot mindazoknak, akik az Oltáriszentségben lelkük karjaiba vesznek Engem. Ismerjék fel méltóságomat, nagyságomat,

hatalmamat és jóságomat, mondjanak ezért illő köszönetet Atyámnak s lássák be, mekkora jótéteményben részesítette őket. Atyámnak tetszett kérésem. Sok lélekben azonban nem keletkezik olyan hatás, aminőt a kegyelem s az isteni világosság a szent aggastyánban előidézett. Mert Simeon készült az isteni kegyelem befogadására, az én testvéreim viszont nem gondolnak arra, hogy lelkükben olyan Személyt befogadjanak, aki nagy titok számukra. Az Én istenemberi lényemet nem képesek felfogni. Minthogy nagyon is kevés súlyt helyeznek az előkészületre és a hálaadásra, nem részesülnek azokban a gyümölcsökben, amelyeket ez a fölséges Szentség a jól rendezett és előkészített lelkekben létrehoz.

A váltság

Midőn szeretett Anyám ilyen szorongatásban és keserűségben volt, szüzi, szerető karjára vett Engem. Nagy szeretettel szorított keblére. Jóságos, kedves és részvételtjes pillantással tekintettem reá, hogy enyhítsem fájdalmát. Ez egészen megvigasztalta és megerősítette, hiszen karjában tartotta drága kincsét. Mielőtt elvett volna a pap karjából, a törvény értelmében csekély pénzértéken ki kellett váltania Engem. Közben bensőséges szeretettel így szólt Atyámhoz: „Szeretett Atyám! Bárcsak visszaválthatnám a Te Fiadat s az én Fiamat ilyen módon akkor is, midőn majd az emberi nem üdvösségéért áldozza fel magát s a kereszten vérezve kell meghalnia! De mit is mondok? Bárcsak tulajdon véremmel válthatnám meg és szabadíthatnám meg a kegyetlen haláltól.” Erre a kérdésre nem kapott feleletet szeretett Anyám. Felismerte tehát Isten akaratát, hozzásimult és kész volt Fiát a kereszten feláldozni. S győzhetetlen és állhatatos lélekkel a valóságban is megtette, midőn elérkezett az idő, a keresztfa alatt.

Azután arra kértem Atyámat, hogy Anyám keserves kínja kedvéért adjon kegyesen testvéreimnek is igen nagy fájdalmat, valahányszor kínszenvedésemre emlékeznek. Atyám megígérte, hogy mindenkinek megadja a részvétet és a kínszenvedésemmel való együttérzést, hiszen az emberekért viselem el e kínokat, bár a keményszívűekre ezek sem tesznek semmi maradandó hatást.

Szeretett Anyám kissé magához tért fájdalmából s jelenlétem megerősítette őt. Szorosan tartott karjában. Hálát adott a mennyei Atyának, hogy isteni Fiát visszakapta. Forró köszönetet mondott összes testvéreim nevében is, akik visszakaptak Engem, hogy megváltásuk annál bőségesebb legyen.

Mária a kis Jézussal és Józseffel elhagyja a templomot

Az ilyenkor szokásos szertartások véget értek és mi Názáret felé vettük utunkat. Visszatértünk hazánkba és abba a házba, ahol Atyám akaratából végbement Megtestesülésem kimondhatatlan titka. Mielőtt azonban elhagytuk a Templomot, azt mondtam Atyámnak, hogy szívesen maradnék ezen a helyen az Ő még nagyobb dicsőségére. Minthogy azonban koromnál fogva nem tevékenykedhettem a Templomban, – hiszen pólyákban feküdtem – ezért Anyám karján távoztam Atyám házából; így teljesítettem akaratát. Biztosítottam azonban, hogy amint eljő az idő, melyet Ő meghatározott, megteszem a magamét ezen a helyen; magyarázni fogom az isteni tanítást s az írástudóknak és véneknek és a templom papjainak kinyilatkoztatom a megígért Messiás eljövetelét. Atyám elfogadta vágyakozásomat és azt felelte, hogy annak idején majd isteni nyelven szólok és sokan fognak örömmel hallgatni. Nem fordítják azonban tanításomat üdvösségükre, mert ígéim magva kemény szívekre hull s a becsvágy és haszonlesés tövisei fojtják el azt. Valóban így is történt.

A szűkös ebéd

Anyámmal és jegyesével, Józseffel távoztam a templomból. Elhagytuk a várost. József szeretett Anyámmal nyugalmas helyre vonult vissza, hogy táplálékot vegyenek magukhoz. Nagyon fáradtak és éhesek voltak már. Én is. József sohasem hagyott el bennünket. Hűséges őrzőnk volt mindig és fájdalmunkban, örömeinkben is résztvett, ha az külsőleg is megnyilatkozott. Arra azonban nem volt képes, hogy meglássa, mi megy végbe az Én lelkemben és szeretett Jegyese lelkében. Mária és József búsultak, midőn látták nyomorúságomat és nem tudták a szükséges és szeretetükből fakadó segítséget megadni Nekem. De a mezőn is letérdeltek étkezés előtt és imádtak Engem. Anyám ezután Engem akart táplálni. Én azonban lemondtam most a tejről. Azt akartam, hogy előbb ők egyenek, mert nagy szükségük volt a táplálékra. Ilyen esetekben mindig így tettem, hogy ezzel is példát adjak testvéreimnek. Ha látják felebarátjuk baját, szorítsák háttérbe önmagukat és tulajdon szükségleteiket, hogy testvérük segítségére siessenek. Ebben áll a tökéletes szeretet. Felajánlottam ezt a cselekedetemet Atyámnak és arra kértem, fogadja el azt azért a szeretetért, mellyel ilyen esetekben a Magam szükségleteit Mária és József kedvéért háttérbe szorítottam, azok helyett is, akik nem gyakorolják ezt a ritka erényt. Adjon kegyesen mindenkinek hasonló felfogást a szeretetről és ilyen részvétet felebarátja iránt. Ha pedig tulajdon bajuk miatt már nem segíthetnek másokon, legalább részvéttel legyenek hozzájuk és vigasztalják meg őket. Mindezt megígérte Atyám. Csak a tőle távol álló szívek nem ismerik az irgalmat; mert az Istennel telített szív megérzi, amit Atyám közöl velem. Márpedig Ő éppen a szeretet és a részvét érzelmeit adja a léleknek. Miután szeretett Anyám és jegyese, József kevés kenyérral és vízzel megerősítették testüket, hálát adtak Atyámnak és Engem is kértek, hogy fogadjam el szeretett Anyámtól a nekem járó táplálékot. Szívesen elfogadtam. Csodálkozol, drága jegyesem, hogy miért szenvedett ennyit Anyám jegyesével, Józseffel és miért túrtuk mi ezt, Atyám és Én? Tudnod kell, hogy ha ettek és nem volt egyebük, csak kenyér és víz, – ez volt úgyszólván állandó eledelük – többször is kértem Atyámat, fűszerezze kegyesen azt a kis kenyeret meg vizet az Ő édességének és kedvességének zamatával, hogy lelkük táplálkozzék az Ő kegyelmével, testüket pedig járja át az a kellemes érzés, amelyet a valóban istenáldotta étkezés ad. Azután nagy szeretettel tekintettem rájuk. Ez maga is elegendő volt, hogy édes és kellemes érzéssel töltse el őket. Gyakran örvendeztek szenvedéseik közepette, melyeket a legnagyobb gyönyörűségek kísérték. Az ilyen örömek többet érnek, mint a világ bármilyen eledele. Mialatt ilyen jóízűen ettek és szinte úgy érezték, hogy a mennyország örömeit ízlelik abban a kis kenyérben és vízben, nagy szeretettel tekintettem rájuk és arra kértem Atyámat, adja meg ezt az édességet azoknak a lelkeknek, akik nagyon szűkösön élnek és Irántam való szeretetből, Engem követve legyőzik önmagukat, egyszerű ételeket esznek és tartózkodnak a finom eledelektől és ízlésüket megtagadják. Arra kértem Atyámat, közölje az ilyen lelkekkel legalább részben Mária és József örömeit, melyeket a kenyér és víz fogyasztásánál éreztek. S Atyám valóban nem mulasztja el, hogy ízesebbé tegye az ilyen emberek közönséges, fűszertelen ételeit, mint azokét, akik ízletes, finom dolgokkal táplálkoznak, vagy válogatott és bőséges eledeleket élveznek. Én is magamhoz vettem táplálékomat, jegyesem, hogy emberségem el ne gyengüljön egészen; bizony nagy szükségem volt rá. Szeretett Édesanyám örült ekkor, hogy ilyen felüdülést nyújthatott Nekem; nagy örömmel és szeretettel tette. Hálát adtam Atyámnak és arra kértem Őt, adja meg kegyesen valamennyi testvéremnek a létfenntartáshoz szükséges táplálékot, különösen azoknak a szegényeknek, akik ide-oda bolyonganak és semmijük sincs. Atyám megígérte, hogy soha senkit sem enged elpusztulni, aki Hozzá menekül. Gondviselését kivétel nélkül mindenkire alkalmazza.

Dicsérő ének

Miután megittam a tejet, szerettem volna Anyámmal és jegyesével, Józseffel ezen a tájon dicsérő és hálaéneket zengeni Atyámnak. Néma beszéddel adtam szeretett Anyám tudtára kívánságomat. Hangom még nem volt alkalmas az énekre, azért arra kértem, énekeljen ő jegyesével, Józseffel. Szeretett Anyám erre gyönyörű énekbe kezdett; József vele énekelte a dalt. Ugyanakkor arra kértem Atyámat, küldjön énekes madarakat, hogy azok is dicsérjék Teremtőjüket. Atyámnak tetszett kérésem. Seregestül jöttek a madarak. Hangjuk egyesült Királynőjük énekével. Szépen csengő dalt énekeltek Máriával Teremtőjüknek. Az angyalok is bájos dicsérőénekebe kezdtek, de ezt csak szeretett Anyám hallotta. Hosszú ideig dicsérték így Atyámat; azután eltűntek, szeretett Anyám pedig útnak indult jegyesével, Józseffel. Midőn így dicsérték Atyámat, nagyon örültem, drága jegyesem, hogy ezeket a gyönyörű dalokat hallhattam. Atyám szívesen fogadta az énekeket, hiszen Én is dicsértem Őt lelkemben. Emberségemet zsenge korom akadályozta még az énekben. Felajánlottam Atyámnak ezeket az énekeket a hálátlan emberek helyett, akik sohasem használják hangjukat Teremtőjük magasztalására. Annál többet énekelnek olyankor, midőn Atyámat ez sérti. Olyan dolgokat és személyeket dicsérnek, amelyek egyáltalán nem méltók a dicséretre. Mennyire visszataszítóak ezért sokan Atyám előtt és Én előttem!

Gondoskodtam róla, hogy mulasztásaikért Atyám kárpótlást kapjon. Úgy intéztem, hogy szeretett Anyám gyakran dicsérje Atyámat. Kis gyermekkoromban lelkemben dicsértem Atyámat. Amikor beszélni kezdtem, hangosan énekeltem szeretett Anyámmal. Atyámmal együtt nagyon örvendtem ennek. Imáimmal kárpótlást nyújtottam testvéreim mulasztásaiért. Nagyon nagy örömet szerzett, amikor láttam, hogy áldozatom kiengeszteli Atyámat.

Jézus látogatást akar tenni a barlangban

Miután megkezdtük utazásunkat, drága jegyesem, s ilyen elégedetten és vidáman tartottunk otthonunk felé, vissza akartam térni a barlangba, hogy felkeressem ezt a számomra oly kedves helyet, ahol Születésem nagy titka végbement. Észrevétem kívánságomat Anyámmal. Az ő kívánsága is az volt, hogy ott a barlangban szálljunk meg.

Útközben testvéreim örök üdvösségének végtelenül fontos ügyéről beszélgettem Atyámmal. Szeretett Anyám jegyesével, Józseffel társalgott az úton. Az isteni titkokat magyarázta neki, melyek emberségemben rejlettek. Nagy örömmel hallgattam őket. Atyámnak is kedves volt társalgásuk. Felajánlottam Neki ezt a szent társalgást és arra kértem, adjon kegyesen minden testvéremnek hasonló lelkületet az úton és társalgás közben. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. Persze csak kevesen valósítják meg ezt. A legtöbben hiú és haszontalan beszélgetésekbe bonyolódnak. Gyakran megbántják közben Atyámat, mert vétenek felebarátjuk ellen, akit szeretniük s akivel együttérezniök kellene. Felebarátunkat nem szabad bírálunk és megítélnünk. Ha azonban valaki társaságban van, akár úton, akár egy helyben, hatalmas segítséget nyerhet, ha Engem és Anyámat meghív társaságába és elképzei, hogy mi ott jelen vagyunk. Ilyen módon sikerül majd szent társalgást folytatnia, amint azt József tette kettőnk társaságában.

A kis Jézus a jászolban

A barlanghoz érkezve, szeretett Anyám Józseffel együtt belépett. Tudattam vele, hogy fektessen a jászolba, ahol oly sokáig tartózkodtam. Szeretett Anyám megtette, amire kértem és nagy fájdalmat érzett, mivel le kellett tennie. Részvételt volt fájdalmam iránt is, melyet a kemény fekvőhelyen éreztem. Mégis engedelmeskedett, mert egészen átadta magát Isten akaratának. Miután a jászolba fektetett, Józseffel együtt leborult és imádott Engem. Majd

tiszteletben részesítették a helyet, ahol születtem. Megcsókolták a földet azon a helyen, ahol születésem után először feküdtem. Közben felajánlottam Atyámnak fájdalmamat, hogy a jászolban kell feküdnöm. Hasonlóképpen odanyújtottam Neki Anyám és József imádságát és alázatosságát is. Arra kértem Atyámat, adjon kegyesen mindkettőjüknek valami vigasztalást. Atyám meg is tette ezt. Fölséges elragadtatásba ejtette Anyámat. Megmutatta neki akarát arra vonatkozólag, amit Velem tennie kell. Mária arca oly bájos volt ekkor, hogy midőn József ránézett, szinte felolvadt az örömben s úgyszólván a mennyországban érezte magát. Figyelemmel és áhítattal nézte őt. Így mindketten nagyon megvigasztalódtak. Midőn Mária elragadtatásából magához tért, dicsérő és hálaadó énekbe kezdett Atyámhoz. Ez újból felvidította a boldog József lelkét. Hálát adtam Atyámnak azért a kegyelemért, amelyben Anyámat és jegyesét részesítette. Felajánlottam Neki ezeket az énekeket, hogy annál szívesebben fogadja azokat. Arra kértem Őt, fogadja el ezeket kárpótlásul a hálátlan lelkekért, akik isteni kegyelmeket és mennyei vigasztalásokat nyerve nem gondolnak arra, hogy Atyámnak nagy kegyelemért köszönetet mondjanak. Inkább megfélemeznek erről és úgy élnek, mintha Atyám kötelessége lenne, hogy ilyen kegyelmet adjon nekik. Pedig mindezt csak szeretetből teszi. E nélkül egyetlen teremtmény sem szerezhetne ekkora érdemet. Mert magától minden teremtmény teljesen méltatlan bármilyen égi ajándéokra és mennyei vigasztalásra. Atyám elfogadta felajánlásomat és teljesen kiengesztelődött.

A kis Jézus szól Édesanyjához

Szeretett Anyám befejezte énekét és Józseffel együtt elhatározta, hogy testét táplálékkal és pihenővel üdíti fel. József táplálék keresésére indult. Szeretett Anyám Velem maradt. Nagy részvétellel tekintett Reám, midőn látta szenvedésemet a kemény és hideg ágyban. Nem mert karjába venni, hogy felmelegítsen, Én azonban érzékekkel felfogható módon szóltam hozzá: „Vedd, szeretett Anyám, a te drága Fiadat, tisztaságos ménednek gyümölcsét.” Midőn ezeket a szavakat mondtam neki, kimondhatatlan öröm töltötte el.

Tovább folytattam szavaimat: „Melegíts fel most az isteni szeretet tűzével, mely kebledben ég, s melyet lelked annyira szeret!” Szeretett Anyám felvett és nagy szeretettel szorított keblére. Felmelegített Engem. Keble valósággal az isteni szeretet tűzhelye volt. A szívében égő tűz külsőleg is megnyilvánult. Midőn így Anyám szívében nyugodtam, felajánlottam Atyámnak megkönnyebbülésemet, amelyet nagyon erősen éreztem. Arra kértem Őt, hogy kegyességében vigasztalja, erősítse, világosítsa meg azokat, akik Irántam való szeretetből és az isteni akarat teljességéért szenvednek. S ahol nincs már emberi segítség, támogassa őket isteni segítségével. Lobbantsa lángra azokat a szíveket, amelyek Iránta való szeretetből nyújtanak vigaszt felebarátjuknak, hogy helyes szeretettel tegyék azt. Csak Atyám iránti szeretetből vigasztalják felebarátjukat. – Atyámnak tetszett a kérésem. Megígérte, hogy teljesíti kívánságaimat. De csak kevesen vannak, drága jegyesem, akik ebben az erényben gyakorolják magukat. Ezért akadnak olyan kevesen, akik lángra gyúlnak az isteni szeretettől.

Vacsora és éjjeli pihenő

József ezalatt némi élelemmel tért vissza és így mindketten ettek valamit. Egy kis tüzet is raktak, hogy felmelegedjenek. Mária közben karjában tartott Engem és József is karjába vett. Ez volt számukra a legédesebb eledel, amelyet valaha is megízlelhettek.

Miután kissé megerősödtek és felmelegedtek, elérkezett az éjszakai pihenő órája s ők nagyon fáradtak voltak. Így József, jegyese tanácsára visszavonult a barlang egyik sarkába és lepihent. Közöltem Anyámmal, hogy ő is pihenjen egy keveset, Engem pedig tegyen vissza a jászolba. Készségesen megtette ezt, bár nagy fájdalommal vált meg drága kincsétől.

Midőn elkészítette fekvőhelyét a jászol közelében, lefeküdt és rövid ideig pihent. Teste aludt, szíve azonban éber volt, hogy szeretett Fiát őrizze s Atyámat szeresse. Emberségem is nyugodott. Ezalatt lelkem ébren volt, szeretett Atyámmal társalgott és köszönetet mondott Neki szeretetért, amelyet szeretett Anyám, József és valamennyi testvérem iránt tanúsított, midőn nagy bölcsességében megadta nekik az éjszakai pihenést és a kényelmes nyugvóhelyet.

Szeretett Anyámnak és jegyesének, Józsefnek, nem volt módjában ez, de Atyám kegyelmével pótolta a hiányt, amennyiben erőt adott nekik, hogy elviseljék kényelmetlen helyzetüket. Isteni kegyelmével és mennyei vigasztalásaival megédesítette szenvedésüket. Mialatt pihentem, arra kértem még Atyámat, szentelje meg kegyesen testvéreim éjszakai nyugalmaát az Én pihenésem által, amelyet önként vállaltam. Álmuk ne a bűnre szolgáljon alkalmul, hanem csak arra, hogy mennyei Atyjuknak jobban szolgáljanak, erényes cselekedetekben gyakorolják magukat az ő nagyobb dicsőségére s hogy több erejük legyen a mindennapi kenyér megszerzésére. Atyámnak tetszett kérésem. Azt is látnom engedte azonban, hogy sokan rosszra használják fel az álmat s utána még jobban megbántják Őt. Az alvással tartják meg testük erejét, de ezt azután Atyám megsértésére és meggyalázására fordítják. Atyám mindenkinek megadja ugyan a szükséges kegyelmet, hogy a bűntől tartózkodják, sokan viszont mégis csak szenvedélyeiket és rendetlen akarataikat követik. Nem becsülik mennyei Atyjuk kegyelmét s így egyre méltatlanabbá válnak arra.

Hajnali dicséret

Midőn Mária és József kipihenték magukat, Mária hálaadásra szólította fel jegyesét. Együtt mondtak dicséretet és köszönetet az Atyától nyert jótéteményekért és fenntartásuk csodálatos módjáért. Ezt mindig közösen tették, örültem, amikor lelkük erényességét és összhangját láttam. Mennyire megdicsőítették Atyámat! Felajánlottam Neki tetszésemet és arra kértem, fogadja el kárpótlásul azokért, akik nem tudnak örülni, ha olyan embereket látnak a világon, akik életszentségükkel és cselekedeteik tökéletességével dicsérik, tisztelik és megdicsőítik a mennyei Atyát. Atyám nagyon örült, hogy minden cselekedetemet és szándékomat felajánlottam Neki kárpótlásul hálátlan teremtményeiért. Ez teljes elégtételt szerzett Neki.

A kedves barlang

Rövid ideig tartózkodtunk a betlehemi barlangban. Azután közöltem szeretett Anyámmal, hogy indulnunk kell. Térjen vissza Názáretbe, hazájába, mert Atyám így akarja. Mária elmondta ezt jegyesének, Józsefnek s így elkészültek az útra. Nagyon örültem, hogy a betlehemi barlangban lehettem s Anyám is örült. Szívesen töltöttem volna itt egész életemet nyilvános fellépésem kezdetéig, mert sokat szenvedtem ebben az istállóban. Itt ragyogott fel előttem legcsodálatosabban a szeretett szegénység, itt szenvedtem szükségét mindenben, itt kellett nélkülözni a legszükségesebbet is. Ó, mennyire örvendezett egész lelkem! Itt gyakoroltam az összes erényeket, melyek egészen magukkal ragadtak Engem. Mily kedvesek voltak ezek Atyámnak! Főként pedig a szegénység, az alázatosság, a megvetettség, a megalázottság. Valóban megtaláltam itt mindazt, amit a világ megvet, de Én mindenek fölött szerettem is. Lemondtam azonban a betlehemi barlangban talált kielégülésről és felajánlottam Atyámnak rögtön lemondásomat arról, amit annyira szerettem. Felajánlottam Neki készséges akaratomat is, hogy mindazt szeretni fogom, amit a világ megvet s a világ szelleme gyűlöl. És arra kértem Őt, adjon kegyesen minden testvéremnek, de különösen követőimnek szeretetet mindama erények iránt, amelyeket annyira becsültem és gyakoroltam, hogy kedves legyek Atyám előtt. Adjon nekik kegyelmet, hogy gyakorolhassák ezeket és tökéletesen kövessenek

Engem, főként a szegénységben, az engedelmisségben, az alázatosságban s a világi dolgok megvetésében. Éppen ezek az erények teszik az embert méltóvá arra, hogy testvéremmé legyen. Eme erények révén lesz az ember barátommá. A mennyországban lakhat. Azért jöttem le a földre, hogy megnyissam előtte a mennyországot és megtanítsam arra az útra, amelyen a legkönnyebben juthat oda. Atyámnak tetszett kérésem. Mindenkinek megadja azt a különös kegyelmet, hogy ezeket a szép erényeket gyakorolhassa, ha valaki kéri. A kegyelemmel együtt arra is ösztönzi az emberi szívet, hogy ezeket az erényeket tette váltsa, hiszen Én azért gyakoroltam azokat, hogy példát adjak nekik. Sokan jól használják fel az ilyen ösztönzéseket és kegyelmeket. Hiszen láthatod, hányan gyakorolják ezeket az erényeket. Menynyien vannak azonban a világon, akik nem használják fel Isten kegyelmét s nem hallgatnak sugallataira. Ellenállnak ösztönzésének, melyet pedig erősen éreznek szívében. Hiszen Atyám adja az erényre való buzdítást! Ilyen emberekkel van tele a világ. Futnak a világi dolgok után és el is nyerik majd jutalmukat, amelyet a világ ígér követőinek. Mennyire szomorkodtam, jegyesem, midőn láttam, hogy olyan sok, egyébként keresztény lélek, követi a világ tanításait és annyit tesz és szenved a világért, ahelyett, hogy Hozzám ragaszkodnék s Engem követne! Mennyit gondolkoztam ezen! Mennyire fájt Nekem ez! Szenvedésemet felajánlottam Atyámnak s arra kértem, fogadja el kegyesen kárpótlásul azért a dicsőségért és tiszteletért, melyet testvéreim megtagadnak Tőle. Nem engedelmeskednek törvényének s nem akarnak Engem, példaképüket követni. A csalfa világ tanításait azonban meghallgatják.

Dicsérő énekek

Indulás előtt arra kértem szeretett Anyámat, énekeljen jegyesével még egyszer dicsérő énekeket Atyámnak. József csodálatos módon kísérte énekét, de halkán és nagyon alázatos hangon énekelt. Dicsérték Atyámat és az angyalok is együtt zengtek Királynőjünkkel. Anyám jól hallotta az angyalokat. Nagy örömmel töltött el, midőn ezeket a szép dalokat hallottam, melyeket Anyám költött. Szeretettől ittasan oly jól énekelte őket, hogy meghódította Szívemet és magára vonta Atyám tetszését. Felajánlottam örömömet Atyámnak. Tudtam, hogy olyan teremtménye dicséri Őt, akit annyira szeret és aki oly kedves Előtte. Atyám is, Én is kedvünket találtuk Máriában. Szeretett Anyám egyre inkább eltelt kegyelemmel és égi adományokkal.

Úton

A dicsérőének is véget ért. Mária és József újból megcsókolták a jászlat és a földet ott, ahol születésem után először feküdtem. Azután útnak indultak hazafelé, Názáretbe. Szegények voltunk s ezért sokat szenvedtünk az úton, különösen a téli hidegtől. Mindhárman alázatosan, de derűs arccal tettük meg az utat s így teljesítettük Atyám akaratát. Felajánlottam Neki szenvedésemet és alázatosságomat. Megelégedtem azzal, hogy legfeljebb egy teherhordó állaton utazom. Ezt felajánlottam Neki kárpótlásul azokért a testvéreimért, akik nagy kényelemben utaznak. Úgy tűnik szinte, mintha nem tehetnének egyetlen lépést sem dísz és pompa nélkül. Semmiben sincs hiányuk s mégsem akarnak szenvedni Irántam való szeretetből. Azok pedig, akik szenvednek ezen a téren, kényszerűségből teszik, szegénységük miatt, de nem Irántam való szeretetből. Ó, be sok érdemtől esnek el az olyanok, akik teljes kényelemben utaznak búcsújáró helyekre, mintha a világ egyik sarkából a másikba utaznának.

Utunkon egész sereg angyal követett bennünket. Olykor madárrajok is jöttek, hogy emberré lett Teremtőjüknek szép dalokat zengjenek. Ekkor sok testvéremre gondoltam, akik segítséget keresve bolyongnak a világban. Egyik városból a másikba vándorolnak, kenyeret

koldulva. Mekkora részvétellel néztem szenvedéseiket! Valamennyit egyenkint láttam és arra kértem Atyámat, jöjjön segítségükre s adja meg nekik legalább a szükségeset. Indítsa részvétre a tehetősebbek szívét, hogy gazdag alamizsnát adjanak nekik. Valójában nem akad senki, jegyesem, akiről ne gondoskodnék az isteni jószág, pedig sokan nem érdemlik meg segítségét, annyira méltatlanok rá. Atyám mindenkiről gondoskodik. Megígérte nekem, hogy mindenkinek, a méltatlannak is, ad annyit, amennyi élete fenntartásához szükséges. Mennyi hálaival tartoznak Neki gondoskodásáért az emberek! S mégsem adnak hálát Atyámnak nagy jószágáért. Én pótoltam tehát mulasztásukat és köszönetet mondtam Atyámnak helyettük. Hiszen Én az emberi nem megváltásáért és mulasztásaik törlesztésére jöttem a világra. Én akartam Atyámnak azt a dicsőséget és szeretetet nyújtani, amelyet az emberek hálaatlanságból és szeretetlenségből megtagadnak Tőle.

Éjszakai pihenő és felfrissülés

Sokat szenvedtünk az úton. Este megfelelő helyen szabad ég alatt pihentünk. Gyakran József köpenye adott fedeleket. Ez alatt tanyázott Anyám jegyesével. Letérdeltek és arcomat szemlélték. Megpillantották rajta a Benne rejlő istenség egy sugarát, melyet kinyilatkoztattam előttük, hogy olykor megvigasztaljam és megerősítem őket szenvedéseikben. Isteni arcom puszta megpillantása is eltöltötte őket mindazzal a vigasztalással, amelyet csak kívánhattak. Csak Én maradtam szomorú, drága jegyesem, nagy szenvedésben. Gyakran elhárítottam Magamtól a vigasztalást. Közben azonban inkább isteni, mint emberi módon derűs és fölséges arcot mutattam, hogy a két szomorú zarándokot, Máriát és Józsefet megvigasztaljam. Arra kértem Atyámat, adjon kegyesen minden Irántam való szeretetből szükségét szenvedő és szomorú léleknek vigaszt. Isteni kegyelmének egy sugarával világosítsa meg lelküket úgy, hogy felismerjék, Isten lakozik szívükben. Bárcsak felismernék Őt a szeretet által; bizalommal hinnének Benne, megízlelnék édességét, kegyelme és jelenléte megvigasztalná és megerősítené őket!

Miután szeretett Anyám és József jelenlétem örömétől és arcom szemlélésében megerősödtek, némi kenyeret és vizet vettek magukhoz. Azután Atyámnak is, Nekem is hálát adtak és új énekekkel dicsérték az isteni jószágot. Angyalok kísérték éneküket, ők is dicsérték Teremtőjüket. Mindezt felajánlottam Atyámnak. Ez nagyobb örömet szerzett Neki, mint teremtményeinek minden magasztalása.

Anyám ezután tisztaságos tejét adta Nekem, én pedig nagy örömmel fogadtam ezt. Nagy szükségem volt már a táplálékra, mert emberi természetemnek táplálkoznia kellett, hogy fennmaradjon. Mialatt a tejet ittam, arra gondoltam, milyen szegény, koldushoz méltó helyzetbe kerültem. Szemlélttem isteni voltomat, aki annyira lealacsonyodott, megalázkodott s ilyen nyomorúságos állapotba jutott; aki arra szorult, hogy asszony táplálja és szoptassa. Láttam nagy szeretetemet az ember iránt s hogy miatta kerültem ebbe a helyzetbe, de láttam az ember hálaatlanságát is Irántam. Nem viszonzza az én nagy szeretetemet. Ezért sóhajtoztam és sírtam. – Felajánlottam Atyámnak szeretetemet és szenvedéseimet kárpótlásul testvéreim szeretetlenségéért és hálaatlanságáért s arra kértem Őt, adjon nekik nagy kegyelmet, hogy legalább azt a végtelen szeretetet felismerjék, amelyet Én tanúsítok irántuk. Hadd tudják meg, hogy már zsenge koromban is ilyen nagy szeretettel akartam szenvedni értük. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. S valóban mindenkinek ad világosságot, hogy felismerjék irántuk való szeretetemet s hogy mennyit szenvedtem értük. Hála és szeretetem viszonzására indítja az embereket. Azokban a szívekben azonban, amelyek megkeményedtek s telve vannak önzéssel, csekély hatást tesznek az isteni sugallatok. A kevélység füstje elhomályosítja az isteni világosságot és kioltja azt. S a világi dolgok szeretete nem engedi, hogy az ember az égi ajándékokkal törődjék.

A szegénységben töltött éjszakai pihenő után szeretett Édesanyám és József már hajnalban dicsérték az Urat és ismét útnak indultak hazafelé. Éjszaka elvégeztem a szokásos felajánlásokat Atyámhoz és arra kértem Őt, világosítsa meg éjszakai szenvedéseim kedvéért azokat, akik a bűn által a tudatlanság sötétségében és a halál árnyékában ülnek. Oly sötét volt ez az éjszaka; nem csupán a fény, de a felfrissülés minden lehetősége is hiányzott. Imám nagyon kedves volt Atyám előtt. S valóban megvilágosít minden embert, hogy az isteni nap hatalmas sugaraival mindenkit, aki csak kívánja, az igaz Isten ismeretére és imáadására segítsen. A természetben és a teremtésben megnyilvánuló nagy csodák révén az igaz Isten ismeretére juthat az ember. Senki sincs, aki fel ne ismerhetné a látható teremtett dolgokban az Ő végtelen hatalmának művét. Ezért senkit sem menthet Atyám előtt tudatlansága.

Újból úton

Reggel tehát nagy szenvedéssel kezdtem meg utazásomat és szenvedésemet felajánlottam Atyámnak. Arra kértem, adjon testvéreimnek annyi kegyelmet, hogy életük kezdetén az üdvösség útjára lépjenek és a helyes utat kövessék, amelyet Én, az ő Mesterük és Vezérük mutattam nekik. Felismertem azonban, hogy sokan eltévednek és letérnek a helyes útról, mert hamarosan a romlás útjára lépnek; ezért arra kértem Atyámat, jöjjön segítségükre kegyelmével és különös támogatásával. Atyám nagy haraggal tekintett testvéreimre.

Mennyire kértem Atyámat, jegyesem, hogy engesztelődjek meg és hogy az isteni igazságosság Engem sújtson méltó büntetésével. El akartam szenvedni minden büntetést, amelyet testvéreim érdemeltek meg. És valóban így is történt! Nagyon kértem Atyámat, hallgassa meg kérésemet, tűrje el testvéreim hibáit életük első korszakában és segítse őket különös kegyelmével, hogy az üdvösség jó útjára térjenek. Sokan meg is teszik ezt. Együttműködnek a kegyelemmel, leigazza őket az isteni világosság, a tökéletesség állapotába jutnak és az Én tanításaimat követik. Sokan viszont nem akarják alávetni magukat és folytatják megkezdett rossz életüket. Az ilyenek számára nincs mentség. Atyám azonban mindenkit vár. Mindenkinek megadja a szükséges kegyelmet, hogy örök üdvösségének helyes útjára léphessen. Mindezt megadta Nekem Atyám testvéreim javára s Én nagyon megvigasztalódtam. Sok könnyet ontottam ugyan, hogy Atyámat kiengeszteljem és kérésem meghallgatására indítsam. Atyám nagy kedvét találta ebben. Világosan megmutatta Irántam való nagy szeretetét és meghallgatta kéréseimet. Ha pedig néha-néha ellenállt kéréseimnek, ezt csak azért tette, mert örült, ha látta, hogy teremtményeit mint kezének műveit szeretem. Hiszen Atyám végtelenül szerette őket és így nagyon örült, hogy Én is annyira szeretem a teremtményeket mint Ő, hogy feláldozom Magam értük és kész vagyok irántuk való szeretetből mindent elszenvetni, hogy Atyámat kívánsága szerint megismerjék és szeressék. Midőn pedig Atyám látta, hogy a teremtmények letérnek az örök üdvösség útjáról, örült, hogy síkra szálltam értük. Teljes méltatlanságuk folytán nem találhattak volna ugyanis kegyelmet színe előtt, ha nem gondoskodtam volna róluk s nem érdemeltem volna ki számukra a kegyelmet imádságommal és szenvedésemmel. Én is nagyon örültem, midőn láttam, hogy ilyen kedves közvetítő vagyok Atyám és testvéreim között, hogy elnyerhetem Tőle mindazokat a kegyelmeket s mindazt a jót, amelyet örök üdvösségük érdekében kívántam.

Megérkezés Názáretbe

Hazaérkeztünk s odaértünk a kis názáreti házhoz. Az út nagyon kifárasztott és levert bennünket. Szeretett Anyám és József mégis örvendeztek, mert látták, hogy enyhülni fognak nagy fájdalmaim. Midőn Názáret városába léptem, nagy vigasztalást éreztem. Hiszen láttam, hogy hazámban vagyok s visszatértem arra a helyre, ahol megtestesültem. Arra kértem

Atyámat, tekintsen különös szeretettel erre a népre. S minthogy az ő városukból való vagyok, legyenek hozzám hasonlóbbak, mint mások, és kövessék példámat, amelyet ebben a városban oly sok éven át adni akarok. Másrészt azonban felismertem e nép vakságát és láttam mily kevesen törődnek majd Velem, mily kevesen tisztelnek és becsülnek meg. Ez nagy fájdalmat okozott. Az volt a kívánságom, hogy mindenki Velem együtt dicsérje az Atyát, akit oly kevesen tisztelnek és szeretnek.

A Szent Család belép a názáreti házba

Midőn beléptünk szeretett Anyám házába, újból felajánlottam Magam Atyámnak. Mária és József azonnal leborultak azon a helyen, ahol Megtestesülésem a Szentlélek erejéből végbement. Letérdeltek. Mária közben szüzi karján tartott Engem. Így szóltam Atyámhoz: „Íme, forrón szeretett Atyám, a Te egyszülött Fiaid, akit öröktől fogva nemzettél öledben. Azután úgy tetszett Neked, hogy Én testet öltsek e szüz méhéből, a Szentlélek erejéből. Íme, ismét ezen a helyen imádlak Téged és hálát adok Neked összes testvéreim nevében azért az ajándékért, amelyet nekik juttattál, midőn Engem egészen odaadtál az ő megváltásukért. Kérlek, fogadj el Engem ismét. Neked ajándékozom Magam egészen és az ő megváltásukra szentelem Magamat. Teljesen átadom Magam a Te isteni akaratodnak. Kijelentem, hogy azért jöttem a világra, hogy csakis a Te akaratodat cselekedjem. Parancsolj, ó szeretett Atyám! A Te Fiaid készségesen teljesíti akaratodat. Mert az lesz az Én eledelem, az Én nyugalom, az Én vigasztalásom, hogy a Te akaratodat cselekedjem!” Erre a következő szavakat mondta Atyám s Anyám is hallotta azokat: „Ez az én szeretett Fiam, Benne telik kedvem.” Ez a szózat kimondhatatlan örömmel töltötte el szeretett Anyám szívét. Emberségem is megvigasztalódott kissé. Felajánlottam vigasztalásomat Atyámnak és arra kértem, vigasztalja meg kegyesen mindazokat a lelkeket, akik az Ő akaratát teljesítik. Adjon nekik annyi erőt, hogy mindig mindenben teljesíthessék akaratát; jósorsban és balsorsban egyaránt. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt, sőt többet is ígért, mégpedig csodálatos vigasztalást és hasonlíthatatlan békét mindazoknak a lelkeknek, akik mindenben alávetik magukat akaratának és semmi egyebet nem kívánnak, mint hogy az isteni akarat teljesedjék bennük. Az ilyenek valóban élvezhetik Isten igaz gyermekeinek szabadságát. Sohasem távolodnak el mennyei Atyjuk akaratától. Milyen kevesen akadnak azonban, akik igazán teljesíteni akarják Isten akaratát! Csaknem mindenki belevegyíti a maga akaratát is! Ezért nem élvezhetik azt a békét és vigasztalást, amelyről már előbb szöveltem, sőt inkább állandó keserűséget éreznek, mert saját akaratuk mindig zavarja őket. Mindezt világosan láttam és nagy fájdalmat éreztem lelkemben, mert testvéreim súlyosan vétének Atyám ellen, midőn nem vetik magukat alá akaratának. Közben pedig maguknak is ártanak ezzel. Nagy érdemtől fosztják meg magukat s ami még ennél is többet jelent, méltatlanná válnak arra a kegyelemre és szeretetre, amelyet azoknak a lelkeknek ad Atyám, akik készségesen követik akaratát. Forrón könyörögtem mindenkiért, de főként azokért a szerencsétlenekért, akik távortartják magukat Isten akaratától. Felajánlottam Atyámnak készségemet és alázatosságomat. Ilyen módon engesztelést nyújtottam Atyámnak testvéreimért.

A názáreti nyugalmas élet

Mialatt tehát a názáreti szegény házban voltam, minden időmet Atyámmal töltöttem. Elismételtem minden kérésemet, amelyeket már előbb közöltem veled, örültem, jegyese, hogy olyan nyugalom van a házban. Emberségemnek nagyon jól esett ez. Az is vigasztalást jelentett, hogy szeretett Anyám és jegyese, József is kényelmesebben és nyugodtabban élhetnek. Azért hazájuktól távol, a betlehemi istálló szegénységben sem nyugtalankodtak, sőt inkább örültek. Hiszen teljesen átengedték magukat Atyám akaratának. Betlehemben csak az

fájt nekik, hogy Engem oly nagy szegénységben láttak s nem tudtak segíteni rajtam; ezen búsultak. Midőn most visszatértek hajlékukba, azt remélték, hogy ezentúl kényelmesebb életet teremthetnek Nekem. Így is történt. Midőn tehát ilyen nyugalomban éltem, hálát adtam Atyámnak és arra kértem, hogy az én megnyugvásom kedvéért adjon kegyesen igazi nyugalmat azoknak a lelkeknek, akik az Ő dicsőségéért fáradoznak és szenvednek, hogy teljesítsék akaratát. Vigasztalja meg őket, hogy azután annál bátrabban teljesíthessék állapotbeli kötelezettségeiket. Felismertem ugyanis, hogy vigaszt kell nyújtani azoknak, akik Atyám iránt való szeretetből szenvedést, nélkülözést és más nehézségeket viselnek el. Állhatatosan kértem tehát, hogy tegye meg ezt. Atyám meg is tette és a jövőben is nagy szeretettel teljesíti, hiszen Én kértem erre. Minthogy pedig nagy kedvét lelte kéréseimben, állhatatosan és nagy szeretettel könyörögtem testvéreimért. Én is nagyon örültem, midőn láttam, mennyire hallgat Atyám kéréseimre. S az emberi nem iránt való nagy szeretete kedvéért kegyesen fogadta az emberiségért Hozzá szálló imámat.

Az ártatlan gyermekek legyilkolása

Atyám teljesítette kéréseimet és elfogadta felajánlásaimat. Teljes békében és szent nyugalomban éltem a názáreti házban. Szeretett Anyám és József szüntelenül dicsérték és magasztalták Atyámat. Napjukat munkával töltötték, hogy kenyeret keressenek nekünk. Én pedig szakadatlanul Atyámmal társalogtam és állandóan testvéreim üdvösségéről gondoskodtam. Atyám közölte Velem akaratát, hogy mondjak le csekély nyugalmamról és vállaljak újabb szenvedést az egyiptomi meneküléssel. Közölte Velem Heródes kegyetlenségét, aki halálomat akarta s ezért borzalmas gyermekmészárlást rendezett. Atyám megengedte ezt; Heródes gonoszsága ugyanis nagy áldást hozott mindazokra, akik e kegyetlen halálnak estek áldozatul. Elvesztették ugyan földi életüket, amelyet még nem is ismertek, ezzel azonban megszerezték örök boldogságukat az Ő dicsőségében. A gonosz király elrendelte a mészárlást. Atyám azért engedte meg ezt, mert a körülmélynél ontott véremért és zsenge koromban elviselt szenvedéseimért ajándéknak akarta adni Nekem ezeket az ártatlan lelkeket, hogy kövessenek s Velem együtt örökre megdicsőüljenek. Nagyon örvendtem ennek az ajándéknak.

Az Atya parancsa

Ezalatt megkaptam Atyám parancsát, hogy idegen országba meneküljek s újabb szenvedéseket vállaljak. Nagy vigasztalást jelentett, hogy teljesíthettem Atyám akaratát, jóllehet nehéz dolgokról és nagy szenvedésekről volt szó. Felajánlottam készséges engedelmisségemet Atyámnak kárpótlásul testvéreimért. Ezek csak akkor hajlandók engedelmeskedni, ha az kellemes és kényelmes számukra. Sok kemény és akaratos lélek akad viszont, akik a nekik nem tetsző dolgokban nem engedelmeskednek. Puhaságuk és rendetlen akaratuk küzd ellene, sőt annyira merészek, hogy nemet mondanak Atyámnak, ha nem is éppen szóval, de tetteikkel. Csak az örvendetes dolgokban akarnak engedelmes gyermekek lenni, a szenvedésben azonban nem csupán engedetlenek, hanem makacsok és önfejűek lesznek. Láttam, mennyire haragszik Atyám testvéreimre, amiért ellenállnak szent akaratának. Ezért igyekeztem a Magam akaratát és engedelmisségét felajánlani, hogy kárpótoljam Őt makacsságukért. Felajánlásom kiengesztelte Atyámat. Méltó engesztelést kapott ezzel és nagy kedve telt Bennem. Megmutatta Nekem egész szeretetét és hajlandó volt kérésemet teljesíteni. Viszonoztam Atyám végtelen szeretetét, mert feláldoztam Magam Neki és biztosítottam Őt, hogy mindenkor készségesen teljesítem akaratát. A tettekben nyilvánul meg az igaz szeretet; minthogy nagyon szerettem Őt, azt tettem, ami Neki tetszett és az Ő nagyobb dicsőségére szolgált.

Miután tudomásul vettem az isteni parancsot, arra kértem Atyámat, hogy készséges szenvedni akarásomért adjon nagy kegyelmet mindazoknak, akiknek az ő isteni rendelkezéséből alá kell vetniök magukat feljebbvalóik parancsainak. S bármennyire sújtják is őket a kemény intézkedések s a velük kapcsolatos szenvedések, vessék alá magukat a parancsnak Atyám iránti szeretetből s hogy Engem utánozzanak. Atyámnak tetszett kérésem. S valóban láthatod, milyen sokan engedelmeskedtek már eddig jóakarattal és derűs lélekkel az előjárók rendelkezéseinek és parancsainak, bármennyire nehezükre esett is. És ma is sokan akadnak a világon, akik készségesen megteszik ezt. Mindez az Én kérésem gyümölcse és Atyám ígéretének megvalósulása. Atyám megígérte, hogy az ilyeneknek különös kegyelmet ad, hogy legyőzhessék önszeretetüket és természetük ellenállását. Mert a természet mindig uralkodásra és örömmre vágyik, nem pedig engedelmességre és szenvedésre. Sokakban azonban nem érvényesül ez a hatás, mert nem akarnak szenvedni és engedelmeskedni. Nem azért állnak ennyire ellen, mert mintha Atyám nekik kevesebb kegyelmet adna, egyszerűen azért, mert elállják a szívük felé törtető égi kegyelem útját. Csak arra van gondjuk, hogy szenvedélyeik és tetszésük szerint éljenek. Kiszorítják lelkükből az Atyámtól nyert kegyelmet s így önakaratuk és rendetlen szenvedélyeik rabszolgáivá válnak. Észrevétlenül a kárhozat útjára lépnek; önmagukat csalják meg.

Jézus inti jegyesét

Vigyázz, jegyesem, ne engedd, hogy önszereteted szenvedélyei legyőzzenek. Vessd magad alá mindenben Atyám és lelkivezetőd akaratának. Vállald szívesen a szenvedést. Engedelmeskedj mindig készségesen s ne keresd a magad tetszését. Kívánd, hogy mindenkor teljesedjék benned Isten akarata. Ajánld fel magadat gyakran Atyámnak, hogy úgy tegyen veled, amint Neki tetszik. Igyekezz tökéletesen utánozni Engem, úgy amint azt eddig közöltem veled, hogy igazi jegyesem légy!

Ötödik rész: Jézus benső élete az egyiptomi menekülés alatt

Jézus kegyelmet kér Mária és József számára

El kellett hagynom hazámat, hogy Atyám parancsára idegen országba menjek s így arra kértem Őt, adjon kegyesen új kegyelmet szeretett Anyámnak, Máriának és jegyesének, Józsefnek, hogy szívesen alá vessék magukat fájdalmas rendelkezésének. A menekülés alatt különösen sokat kellett szenvedniök, hogy Engem megmentsenek s ezért nagyobb kegyelemre volt szükségük, hogy örömmel engedelmeskedjenek az isteni parancsnak. Arra is kértem hát Atyámat, hogy az angyali üzenettel, melyet álmában akart küldeni Józsefnek, egyúttal új erőt és kegyelmeket is adjon neki.

Ugyanazon éjjel, midőn az angyal álmában szólt Józsefhez, Én szeretett Anyámmal beszéltem. Kevés szóval közöltem vele Atyám akaratát. Hozzáfűztem azt is, hogy Irántam való szeretetből hogyan viselje el szívesen ezt a csapást. Ez alkalommal akartam igaz szeretetét próbára tenni, amint Atyám is próbára tette az Én Iránta és testvéreim iránt támasztott szeretetemet. Anyám bár próba nélkül is biztos volt szeretetemben, mégis így tett; hasonlóképpen én is próbára tettem Anyámat, holott biztos voltam tökéletes anyai szeretetében. Azt akartam, hogy Anyám így vesse alá magát önként az örök Atya parancsainak, amint én is önként adtam Magam oda Atyámnak. Szeretett Anyámat megerősítették szavaim és kész volt Atyám parancsait teljesíteni. S midőn József közölte vele, hogy indulniok kell, már lélekben előkészült.

Fájdalom és megnyugvás

Szeretett Anyám és Szent József szívét fájdalom járta át, hogy idegen országba kell vinniök Engem és még előkészületre sincs módjuk. Nagy részvéttel voltak Irántam. De teljesen átadták magukat Atyám akaratának és szívesen fogadták parancsát. És valóban örvendhettek is, jegyesem, hiszen Isten egyszülött Fiát vihették magukkal. Miért is féltek volna? Már Dávid is nagy biztonsággal mondhatta: „Nem félek semmi bajtól sem, mert Te velem vagy” (Zsolt 22,4), Mária és József pedig még határozottabban vallhatták ezt, hiszen nagyobb biztonságban voltak, mint Dávid, mert Én velük voltam. Testi szemükkel láthattak Engem, Dávid pedig csak lelkében szemlélhetett. Nagy szomorúság töltött el, midőn láttam, mekkora szenvedések várnak szeretett Anyámra és Józsefre. Nagyon fáj, hogy ezeknek az ártatlan lelkeknek ennyit kell bánkódniok és szenvedniök. Felajánlottam fájdalmamat Atyámnak és arra kértem Őt, indítsa részvétre testvéreim szívét, különösen azokét, akiknek hivatásuk a szomorúak és szorongatottak vigasztalása; hadd találjanak náluk támaszt és erősítést. Különösen pedig mennyei Atyám erősítse meg őket, mert csak Ő tudja tökéletesen megvigasztalni a szomorú és szorongatott szíveket. Arra kértem még, hogy részvétem érdeménél fogva bocsásson meg kegyesen mindazoknak, akik keményszívűségükben nem közelednek részvéttel felebarátjukhoz, ha azt szorongatásban látják. Az ilyenekre nagyon haragszik Atyám és hasonló keménységgel akarja kegyetlenségüket viszonzni. Nem akar irgalmat gyakorolni azokkal szemben, akik nem irgalmaznak felebarátjuknak. Bensőséges felajánlásom azonban kiengesztelte Atyámat, megígérte, hogy mindenkire kiterjeszti annak az irgalomnak és részvétnak egy részét, melyet Én testvéreim iránt tanúsítottam. Világosan megmutatta Nekem, hogy sok kemény és megátalkodott lélek egyáltalán nem törődik sugallataival s nem fogadja el a neki ajándékozott kegyelmet. Felismertem, minő szörnyű

sors vár azokra, akik nem találják meg Atyám arcán azt a jóságot és irgalmat, amelyet ők felebarátjuktól megtagadtak. Nagy fájdalmat éreztem emiatt, jegyesem. Az isteni igazságosság azonban engesztelést kívánt, Én tehát alávettem magamat az isteni akaratnak. Mindjobban felismertem, hogy fivéreim és nővéreim rászolgáltak erre a büntetésre, mert szinte maguk keresték azt. Ők is jól ismerik Atyám rendelkezéseit, mely szerint amilyen mértékkel mi mérünk másoknak, úgy méretik majd nekünk is. Atyám olyan nagy kegyelmet ad nekik, hogy bár kegyetlen természetűek, legyőzhetnék magukat s irgalmat gyakorolhatnának. Ha azonban nem akarnak irgalmasok lenni, méltók a megérdemelt büntetésre. Arra kértem Atyámat, halassa el a fenyítést és ne büntesse őket a megérdemelt szigorúsággal. Atyám jóságosa teljesítette kérésemet. Mindazoknak pedig, akik engedelmeskedni tartoznak kegyetlen és keményszívű előljáróiknak, megadja a szükséges erőt és kegyelmet, hogy sorsukat elviselhessék. Arra kértem még Atyámat, hogy amint Józsefnek utasítást adott, hogy Engem megmentsen és megszabadítson a kegyetlen Heródes kezéből, ugyanígy figyelmeztesse testvéreimet is sugallataival vagy hűséges szolgálói által, ha abban a veszélyben forognak, hogy lelkük életét, vagyis az Ő kegyelmét bűn folytán elveszítik. Meneküljenek a veszélyből és kerüljék az alkalmat, ne legyenek tekintettel a test szenvedéseire. Adja meg nekik azt a kegyelmet is, hogy életük árán is megmentsek lelküket. Állhatatosan könyörögtem Atyámhoz, mert nagy gondot okozott, midőn láttam, hogy testvéreim nagy része inkább törődik földi jólétével, mint örök életével. Többre becsülik testüket, mint lelküket. Hiszen láthatod, mennyit fáradnak naponta, hogy földi sorsukat biztosítsák. Lelki üdvösségükre viszont egy gondolatot sem pazarolnak, pedig állandóan ezzel kellene foglalkozniuk. Mert ha elveszítik testüket, semmit sem veszítenek, ha viszont lelküket veszítik el, minden oda van. Milyen nagy szomorúság töltött el testvéreim balgaságának láttára! Mennyire kérleltem Atyámat, hogy vesse az igazságot lelkükbe! Hadd ismerjék meg a lélek és az isteni kegyelem értékét s adjon nekik kegyelmet, hogy kerülni tudják a bűnt. Az ember nem képes a lélek és az isteni kegyelem értékének teljes felismerésére. Én azonban tökéletesen felismerem ezt, ezért követtem el mindent, hogy könyörgésemre Atyám megadja a lelkek számára az üdvösséget s a szabadulást a bűntől. Mert az a kegyetlen lény oly sok lelket öl meg és visz a nyomorúság mélységébe, az örök halálba. Mennyire szomorkodtam és bánkódtam ezen. Testvéreim azonban keveset törődnek ezzel. Atyám többször megígérte vigasztalásomra, hogy a nagy bűnösöknek is megadja a megtérés kegyelmét, és felemeli őket gonoszságukból. Oly állhatatosan és annyiszor könyörögtem ezért Atyámhoz, hogy azóta nagyon bőkezűen osztja ezt a kegyelmet. Bizony valahányszor erre kértem, mindig egy-egy tévelygő lélek üdvösségét ajándékozta Nekem. Tudnod kell tehát, jegyesem: ha egy lélek visszanyeri az elvesztett kegyelmet és felemelkedik bukásából, azt az én imáimnak köszönheti. Én nyertem el földi életem folyamán e lelkek számára Atyám kegyelmét. Mégis hálátlanok Irántam. Úgy vélik, nem tartoznak Nekem semmivel és kevés hálát kapok tőlük. Én tettem meg, amit nekik kellett volna megtenniük, midőn hálát adtam helyettük Atyámnak. Magasztaltam végtelen jóságát és iralmát, valamint Irántam való végtelen szeretetét, hiszen teljesítette valamennyi kérésemet, jóllehet testvéreim semmit sem érdemeltek volna hálátlanságukért.

Útban a számkivetésbe

Elérkezett az óra, midőn Atyám rendelkezése szerint el kellett indulnom Egyiptomba. Kész voltam e szorongatások elviselésére és Anyám is. Ekkor jött József; közölte jegyesével az angyal szavait és nyomban, sietve útnak indultak, semmit sem vittek magukkal. Milyen szörnyű utazás volt ez! Mária és József mégis készségesen vállalták. A szorongatások közepette azonban nagy örömem is volt, amelyről Mária és József még nem tudtak. Ők ugyanis nem fogták még fel teljes mértékben az egyiptomi menekülésben rejlő titkot. Mária

és József a szomorúságban is vidámak voltak, mert velük volt üdvözítőjük, s ez teljesen megvigasztalta őket. Örültem, mert tudtam, hogy Egyiptomba érkezésem után ledőlnek a bálványok és a pokolba menekülnek a bennük lakozó gonosz lelkek. Ezeket az ördögöket imádták Egyiptomban. Azt is tudtam, hogy az utakat, ahol átvonulok, áldás tölti el. Mindez nagy gyönyörűséget szerzett Nekem. Még nagyobb örömmel töltött el az a tudat, hogy azokon a vidékeken, amelyeket bejárok, idővel egész sereg vezeklő imádja majd Atyámat. Tudtam, hogy ezek a szeretet vértanúi lesznek. Mindez nagy vigaszt adott.

Felajánlottam vigasztalásomat Atyámnak és arra kértem, vigasztalja meg kegyesen azokat a lelkeket, kik az Ő tisztelete miatt szenvedtek és embertársaik üdvösségén fáradoznak. Az legyen vigasztalásuk, hogy fáradságuk meghozza gyümölcsét, mert felvilágosítják és visszavezetik a megátalkodott lelkeket a tökéletes életre s a keresztyén erények gyakorlására. Mert lehet-e nagyobb vigasz az olyan ember számára, aki Atyám megdicsőítésén és embertársai üdvösségén fáradozik, mint az, ha láthatja a bűnösök megtérését, munkájának gyümölcsét. Atyám mindezt megígérte Nekem. És valóban mindig megteszi mindazokkal, akik e számára oly kedves munkával foglalkoznak. Szükséges azonban, hogy haszonlesés és egyéni becsvágy nélkül tegyék ezt, kizárólag Atyám dicsőségét és embertársaik hasznát tartván szem előtt. Aki helyes szándékkal végzi ezt a munkát, az már földi életében élvezheti fáradozásának gyümölcsét, a bűnösök megtéréseért. És még boldogabb lesz odaát az örök dicsőségben. Aki azonban hamis szándékkal munkálkodik a lelkekért, az nem nyeri el ezt a vigasztalást sem földi, sem túlvilági életében. Akkor láttam, hogy sokan, akik ezt az Atyámnak oly kedves szolgálatot teljesítik, érdemüket vesztik, mert saját hasznukra, hiúságból, az emberek bizalmának megnyeréséért végzik munkájukat. Az ilyen emberek hiába dolgoznak, munkájuknak nem lesz gyümölcse. Az isteni ige nem lesz olyan termékeny a szívekben, ha kevély ember, hiú és becsvágyó lelkülettel magyarázza azt. Nagy szomorúsággal töltött el ez is és arra kértem Atyámat, adjon nekik kegyesen nagyobb világosságot és kegyelmet, hogy felismerjék balgaságukat. És Ő valóban meg is adja mindenkinek ezt a kegyelmet. Sokan azonban nem engedik, hogy kegyelme befolyásolja őket. Saját maguknak ártanak ezzel, önmagukat szeretik, nem pedig a világosságot és kegyelmet, amelyet Atyám közöl velük. Így semmibe vész fáradságuk s megfosztják magukat minden érdemtől Atyám előtt, mert jogtalanul bitorolják azt a dicsőséget, amely csakis Atyámat illeti meg. Minden jó a Teremtőből fakad. Neki szenteljünk mindent, nem pedig a teremtményeknek, mert pusztá eszközök csupán ők, akiket Atyám a Maga szolgálatára és nagyobb dicsőségére használ fel.

Úton

Midőn József közölte álmát és Isten parancsát, szeretett Anyám Józseffel térdreborult. Mindketten imádták Isten rendelkezéseit. Mária szüzi keblére szorított Engem és útnak indultak.

Az úton dicsérték és magasztalták Atyámat, Én is Vele társalogtam. Szenvetésem közepette nagyon örültem, mert láttam, milyen készségesen fogadja ez a két lélek Atyám parancsait és hozzásimultam akaratahoz. Láttam, minő szegény és megvetett vagyok ezen az úton, kiszolgáltatta az istentelen király haragjának, aki oly sietve akart Engem a halálba küldeni. Engesztelésül felajánlottam megalázottságomat és kiszolgáltatottságomat Atyámnak testvéreimért, akik kevély lélekkel fogadják előljáróik rendelkezéseit és nem akarnak nekik engedelmeskedni. Még kevésbé vetik magukat alá Isten akaratának.

Nem akarnak Atyám törvényéhez alkalmazkodni. Pedig ez a szeretet törvénye, s oly édes és kellemes. Mialatt Én alávettem Magam egy földi király rendelkezéseinek és szigorúságának, ők nem szégyelnek felemelt fővel ellentmondani Isten parancsainak.

József karjában

Ezen a jéghideg téli éjszakán nagyon fáztam és szenvedtem. Hol szeretett Anyám, hol pedig József vitt. József nem tartott oly gyakran karjaiban. Valahányszor így kívántam, mindig utasítást adtam erre Anyámnak. Amikor a szenvedés, a fáradtság és a hideg időjárással kapcsolatos nehézségek szorongatták József lelkét, mindig az volt a vigasztalása, hogy engem karjába vehetett. Ez örömmel töltötte el szívét. Gyakran nyújtottam neki ezt a vigaszt, de mindig Atyám parancsára. Semmit sem tettem az Ő tetszése ellenére. Ez alkalommal arra kértem Atyámat, ízleltesse meg mindazokkal a lelkekkel, akik Irántam való szeretetből szomorkodnak, ezt az édességet és éreztesse jelenlétét szívükben mennyei vigasztalással, hogy így nagyobb erőre kapjanak az erény útján, legyőzzék érzékeiket és ellenálljanak a gyenge emberi természetnek. Atyám megígérte Nekem, hogy megteszi ezt. Valóban gyakran árasztja el mennyei vigasszal azokat, akik Engem követve a fájdalom és a kereszt útját járják.

Ha szeretett Anyám nem tarthatott Engem karjában, rendszerint telve volt vágyódással. Szerető szíve nem tudta elviselni, hogy csak egy pillanatra is le kelljen mondania kincséről. Mégis tökéletesen hozzásimult Isten akaratához. A szeretet szavaival szólottam szívéhez, megerősítettem s így részben megvigasztaltam őt.

Aggodalom és dicséret

Így haladtak tovább az éjszakában. Amikor hajnalodott, meggyorsították lépteiket. Szeretett Anyám és jegyese, József nagyon féltek, hogy elfogják őket. Biztonságban voltak ugyan, de azért mégis nagyon aggódtak Irántam való szeretetből. Midőn már igen távol voltak Názárettől, rövid pihenőt engedtek fáradt testüknek. Mindketten leültek és arcomat szemlélték. Ez azután tökéletesen megvigasztalta őket és most már nyugodtak voltak.

Sietve folytatták útjukat. Szeretett Anyám dicsérőéneke kezdett, hogy örök Atyámat és Engem magasztaljon. Mennyei éneke ujjongó örömmel töltötte el József lelkét, úgy hogy nem is érezte az út fáradalmait, de nem is ügyelt erre. Én is örültem, jegyesem, amikor ezt a dicsérő éneket hallottam. Ez még nagyobb szeretetet ébresztett Bennem Anyám iránt. Oly könnyedén mentek, mintha repültek volna. Az angyalok mind ámultak és nagyon örvendek Mária énekének, különösen azok, akik udvari szolgálatot teljesítettek Királynőjük mellett. Felajánlottam örömüket Atyámnak és arra kértem, töltsse el hasonló gyönyörűséggel mindazokat a lelkeket, akik a mennyország útján sietnek felfelé, hogy ne érezzék a nagy fáradalmakat és ki ne merüljenek a hosszú úton. És az isteni kegyelem valóban mennyei látogatásokkal vigasztalja és erősíti olykor ezeket a lelkeket.

Mária és József étkezése

Midőn beesteledett, nagyon megéheztek. A szántóföld közepén leültek és elhatározták, hogy előbb Engem táplálnak. Ők maguk is nagyon éhesek voltak ugyan, mégis Nekem akartak először táplálékot nyújtani. Elfogadtam Anyám tisztaságos tejét. Amikor kissé megerősödtem, elaludtam. József ekkor egy kis kenyeret vett elő, amelyet magánál hordott; szent jegyese is, megerősödtek kissé. Ekkor felajánlottam Atyámnak kiáltó szegénységük szenvedését engesztelésül testvéreim kényelemszeretetéért. Arra kértem Atyámat: amint Mária és József étkezésük előtt Engem akartak táplálni, adja, hogy testvéreim is előbb Atyám szolgálatát lássák el és csak azután végezzék el a maguk számára szükséges munkát. Gondoljanak ők is mindenekelőtt arra, hogy lelküket isteni szemlélődéssel és jócselekedetekkel táplálják s csak azután gondoskodjanak testük táplálásáról. Atyám megígérte, hogy mindezt megteszi. Mindenkinek ad annyi kegyelmet, amennyire ehhez szüksége van. Szent buzgóságra akarja indítani szívüket. Láttam, hogy csaknem minden

teremtény visszaél ezzel a kegyelemmel; legtöbben előbb testükre gondolnak s csak azután a lelkükre. Jól tartják testüket, lelküket pedig kiéheztetik. Az Atyámnak tartozó szolgálattal nem törődnek. Úgy élnek, mintha lelki kötelességeikről teljesen megfeledkeztek volna. Nagy fájdalommal töltött el mindez. Szenvedésemet felajánlottam Atyámnak engesztelésül testvéreim mulasztásaiért, különösen azokért, akiknek elsősorban kellene így cselekedniök. Mégsem teszik meg, pedig könnyebben megtehetnék s így buzgóbban szolgálhatnák Istenüket és felebarátjukat. Atyám mindezt nagy szeretettel fogadta. Felajánlásaim teljesen kiengesztelték.

Midőn ilyen nagy szegénységben voltam ott a mezőn, így szóltam Atyámhoz: „Nézd, szeretett Atyám, a Te kedves Fiadat! Milyen szegénységben és szenvedésben él, hogy teljesítse akarodat és megmutassa szeretetét teremtményeid iránt! Íme, szeretett Atyám, kész vagyok nagyobb szenvedésekre is! Egészen feláldozom Magam Neked! Csakis azt akarom tenni, amit Te kívánsz Tőlem. Fogadd el kárpótlásul Atyám, áldozatomat és kívánságaimat mindazért, amit hálátlan testvéreim megtagadnak Tőled. Hanyagságuk miatt mulasztják el kötelességüket, mert nem szeretnek eléggé Téged. Ébreszd fel kegyesen szívükben az Én vágyakozásomat, hogy Irántad való szeretetből s az ő üdvösségükért feláldozzam Magamat! És szereteted erejével indítsd őket Lényed forró szeretetére. Tedd, hogy egész életüket a Te szolgálatodba állítsák s így méltók legyenek arra, hogy Hozzád jussanak és örök boldogságot élvezzenek a Te országodban.” Atyám nagyon szívesen fogadta kéréseimet és kész volt mindenre, amit kértem Tőle. Megmutatta azonban, milyen kemény az emberi szív s milyen méltatlan az isteni kegyelemre. Atyám megadja a megígért kegyelmet. Ha ez nem teszi meg a kívánt hatást, úgy ez csakis a teremtmények gonoszságának tulajdonítható.

Mária és József figyelmissége

Midőn szeretett Anyám és jegyese megerősödtek, hálát adtak Atyámnak. Azután Engem néztek. Aludtam egy keveset. Szemlélték isteni arcomat. Csodálatos gyönyörűség áradt róla s ez megvigasztalta lelküket. A nagy öröm közepette nagy szomorúsággal töltötte el őket az Én nagy fájdalmam. Arra gondoltak, hogy szabad ég alatt kell töltenem az éjszakát. Ez nagyon fáj nekik és megbeszélték, hogyan óvjanak meg a hideg levegőtől és a zord időjárástól. A szeretet sok mindent sugallt nekik. Mindezt észrevettem és megvigasztaltam őket. Megérttettem velük, hogy mindaz, amit tesznek, öröm és könnyebbség számomra. Ezután felajánlottam szeretetüket és gondoskodásukat és arra kértem Atyámat, adjon hasonló lelkületet valamennyi testvéremnek szenvedő felebarátaik iránt, hogy igyekezzenek nekik szeretetből felfrissülést és vigasztalást nyújtani. Számítsa úgy azt, amit a szegényekért tesznek, mintha érte tennék, hogy ezzel is részvétre indítsa őket. Atyám pedig valóban kijelentette, hogy amit az ember testvéreinek tesz, bármilyen csekély szolgálattal lenne is szó, úgy számítja, mintha Neki tették volna. Így tehát Atyám iránti szeretetből cselekedje a jót; mert ha más szándékból, például hiúságból, tisztelet- vagy dicsőségvágyból teszi, akkor cselekedetét nem számítja Atyám úgy, mintha Neki tette volna. Mert amit tett, az nem helyes szándékból és nem Atyámmal kapcsolatban történt. Tehát szeretetet csak azzal a szándékkal gyakoroljon az ember, hogy szeresse Atyámat és akarja, hogy Neki tett szolgálatnak fogadja el. Atyám ebben is bőkezű és mindig a szeretet érzelmeit sugallja testvéreimnek, hogy segítsenek egymáson, amint te is láthatod ezt. Sokan gyakorolják ezt a szép erényt. Láttam azután mindazokat, akik hasznukra fordítják azokat a kegyelmeket és sugallatokat, amelyeket Atyám jó szándékból végzett szeretetszolgálataik elősegítésére ad nekik. Megvigasztalódtam, midőn láttam, hogy kívánságaim teljesülnek s kéréseim meghallgatásra találnak. Ha minden Atyám nagyobb dicsőségére és testvéreim hasznára és haladására válik, nagy örömet érzek. Mert semmi sem vigasztalhat meg jobban, mintha azt látom, hogy mennyei Atyámat dicsőítik

és felmagasztalják, testvéreim pedig haladást tesznek az erényben s a lelki életben. Ezt az örömet azonban igen megkeserítette a sok mulasztás, melyet az emberek e tekintetben elkövetnek. Világosan felismertem azokat, akik nem gyakorolják ezt az Atyám előtt oly kedves erényt, melyet Én annyiszor lelkükre kötöttem s nem törődnek vele. Láttam, hogy az emberiség nagy része ilyen. Fájdalmam nagyobb volt, mint vigasztalásom, de amint már előbb mondtam, sohasem éreztem vigasztalást keserűség és sokkal nagyobb szenvedés nélkül. Nagyon csekély volt azok száma, akik vigasztalásomra szolgáltak. Végtelen volt viszont azoké, akik fájdalmat okoztak Nekem. Láttam megátalkodottságukat és keménységüket. Atyám sok kényelemmel árasztotta el őket, Én pedig sokat viseltem el értük, mindez azonban mitsem segített rajtuk, önnön hibájukból. Ó, mekkora fájdalom töltött el! Milyen szégyen lesz majd az utolsó ítélet napján, ha látni fogják, mennyit tettem megmentésükért s milyen keveset fáradoztak ők, hogy üdvösségüket elnyerjék! Sőt inkább arra törekedtek, hogy a kárhozatba jussanak.

Alvás és ébredés

Szeretett Anyám és József hálát adtak Atyámnak s azután lepihentek. Minthogy a mezőn, szabad ég alatt töltötték az éjszakát, többet voltak ébren, mint amennyit aludtak. Mialatt József aludt, Anyám virrasztott, ha pedig ő pihent egy kicsit, akkor József örködött. Sohasem akartak felügyelet nélkül hagyni Engem, mert attól féltek, hogy elragadhatnak tőlük, vagy valami más baj érhet. Pedig biztonságban lehettek, mert határozottan tudták, hogy Én Isten valóságos Fia vagyok. Akaratom ellenére senki sem találhatott meg, senki sem árthatott Nekem. Nagy gonddal őriztek Engem. Ennek nagyon örültem és azzal a kéréssel ajánlottam fel Atyámnak gondoskodásukat, hogy adjon figyelmességük kedvéért valamennyi testvéremnek olyan nagy kegyelmet és világosságot, hogy felismerjék, illetőleg megbecsüljék és megőrizzék Isten jótéteményeit, nehogy hanyagságból elveszítsék azokat. Igyekezzenek az isteni ígét, melyet az evangélium hirdetőitől hallanak vagy szent könyvekben olvasnak, megőrizni szívükben és lelkükben. Mert ha így tesznek, elnyerik a kívánt gyümölcsöt. Atyám megígérte Nekem, hogy ebből a célból mindenkinek különös kegyelmet és segítséget nyújt. Atyám azért is megadja ezt, mert mindenkinek nagy szüksége van rá; ugyanis a pokoli ellenség nagy erőfeszítéseket tesz, hogy testvéreim szívéből és lelkéből kiszakítsa az isteni ígét. Az ördög nagyon jól tudja, hogy Isten ígéje nagy hasznukra válik. Tapasztalt rabló módjára igyekszik elragadni az isteni ígét, miközben ördögi sugallatainak rossz magvát ülteti az ember képzeletébe. Láttam, hogyan gyilkolja le az ellenség a lelkeket és mekkora kárt tesz bennük. Láttam, milyen sokan esnek áldozatul figyelmetlenségük miatt a kevély rablónak. Nagy fájdalommal töltött el ez is és sok könnyet ontottam emiatt. Felajánlottam könnyeimet Atyámnak és arra kértem az Ő jóságos Szíve irgalmazzon azoknak a lelkeknek, akik figyelmetlenségük és könnyelműségük miatt eltévedtek. Atyám nagy részvételt fogadta kérésemet. Arra kértem, hatalmával tartsa az ellenséget igája alatt, hogy ne vehessen annyira erőt ezeken a lelkeken. Atyám valóban irgalmas is ebben a tekintetben. Erősen elnyomja a pokoli ellenséget és annyira megfosztja hatalmától, hogy nem léphet be az ember lelkébe és szívébe és nem ragadhatja el onnan Isten ígétjét, ha az ember maga nem akarja. Az ördög csak sugallatainak gyenge szellőjével borzolhatja a lelket. Az ember azonban az isteni kegyelem segítségével olyan, mint a jól megerősített vár, s így, ha akar, mindig szilárdan ellenállhat. Nem kell félnie, hogy esetleg kénytelen megadni magát a pokoli fegyvereknek, hiszen olyanok azok, mint a gyenge fuvallat. A legtöbb ember viszont olyan nyomorult, hogy a legelső érintésre megnyitja lelkét az ördög előtt. Ez azért van, mert nem eléggé figyelmes és gondos. Könnyelműen él és nem törődik üdvösségével. Minthogy pedig az ellenség láthatatlan, nem fél tőle; pedig valójában éppen ezért kellene félnie, megfontoltnak és óvatosnak lennie. Hiába van a várnak erős védelme és jó felszerelése, ha az őrség nem őrzi. –

Miután elnyertem Atyámtól az ilyen különös esetekre szóló kegyelmet, leróttam kötelező hálámat testvéreim nevében is. És valahányszor kértem valamit számukra Atyámtól és kívánságom teljesült, valamennyiük helyett köszönetet mondtam. Valamennyiük számára kértem az említett kegyelmeket is Atyámtól. Ez teljesen kiengesztelte Atyámat és mindig készségesen teljesíti kéréseimet. Felajánlottam Neki hálaadásomat engesztelésül a hálátlanokért, akik, ha kegyelmet kapnak, megfélemeznek a háláról. Ezáltal méltatlanná válnak további kegyelmeire. Atyám tetszéssel fogadta hálaadásomat és kiengesztelődött hálátlan testvéreim iránt.

Úton

Ilyen szenvedéssel telt el az éjszaka. Az éji órákban testvéreim dolgairól beszélgettem Atyámmal. Sok kegyelmet kaptam számukra. Midőn pedig virradni kezdett, Mária és József útnak indultak, miután előbb felajánlották Atyámnak szokásos dicsérő és hálaimeiket. Láttam szeretett Anyám nagy szegénységét. Nem volt náluk sem élelem, sem takaró. Minden segítség nélkül vándoroltak a pusztaságban. Midőn már nagy utat tettek meg és nagyon fáradtak, szomorúak voltak, arra kértem Atyámat, küldjön nekik jóságosan angyali segítséget. Atyám meg is tette ezt. Midőn elérkezett az étkezés órája, Mária és József sok örömmel ontottak, mert látták Isten jóságát, aki oly figyelmesen és körültekintően gondoskodott róluk. Miután megerősödtek, dicsérő éneket zengtek Atyámnak. Szeretett Anyám dicsérő éneke elragadta az angyalokat és Atyám előtt is nagyon kedves volt. Felajánlottam Neki hálaadásukat. Arra kértem Őt, siessen mindazok segítségére, akik hasonló szükségben vannak. Segítse meg jóságával csodálatos módon mindazokat, akik Iránta való szeretetből és tulajdon lelkük megmentéséért szenvednek.

Az Üdvözítő öröme

Valósággal ujjongtam az úton, hiszen tudtam, hogy Atyám akarata ez, s hogy ez az utazás nagy dicsőségére válik. Tudtam, hogy egyiptomi tartózkodásom alatt és miatt sokan ismerik majd meg Atyámat, elhagyják bálványait, megtérnek s az igaz Istent imádják. Felajánlottam utazásomat, melyet oly nagy örömmel vállaltam, Atyámnak, és arra kértem Őt, adjon ezért kegyesen erőt és igaz lelket drága testvéreimnek. Lelkesítse szívüket hatalmas indításaival, hogy a hitetlenek országaiba menjenek és tanításukkal megtérítsék és visszavezessék őket az igaz Isten ismeretére és imáadására. Adjon szavaiknak olyan erőt és hatalmat, hogy behatoljanak a pogányok szívének és lelkének bensejébe. Segítse a pogányokat hatalmas kegyelmével, hogy készségesen szakítsanak a bálványimádással. Bensőségesen könyörögtem Atyámhoz. Forrón kívántam a tudatlanságban elmerült lelkek üdvösségét. Atyám nagyon örült esdeklésemnek és kéréseimnek. Megígérte, hogy teljesíti kéréseimet. Láttam is, hogy tökéletesen beváltja ígéretét. Láttam mindazokat, akik betöltik Atyámtól kapott hivatásukat és készségesen és állhatatosan fáradoznak a hitetlenek megtérítésén. Sőt önmagukat is feláldozzák Atyám dicsőségére és felebarátjuk üdvösségére. Láttam, milyen bőséges gyümölcsöt hoz igehirdetésük. Szemléltem fáradságukat és szenvedésüket, melyeket az eredmény kedvéért el kell viselniök. Láttam szorongatottságukat, üldöztetésüket és azt is, hogy sokan szenvedik el a halált igehirdetésükért. Nagy szeretettel és tetszéssel tekintetem reájuk. Hálát adtam Atyámnak, mert úgy tetszett Neki, hogy a világba küldjön Engem. Sőt akkor is köszönetet mondtam volna Neki, ha csak azért küldött volna a földre, hogy lássam azokat a lelkeket, akik annyira szeretik az Ő dicsőségét és tiszteletét és oly sokat dolgoznak Érte az Én példámra. Arra kértem Atyámat, adjon nekik mindig új erőt. Árassza el őket pazarló módon kegyelmével és adja, hogy az egész teremtés engedelmeskedjék parancsaiknak s az élettelen dolgok is teljesítsék akarataikat. Még a

betegségek, sőt a halál is engedelmeskedjenek nekik. Féljen tőlük s engedelmeskedjék nekik a pokol is, úgyhogy semmi, még a legrosszabb dolog se lehessen ártásukra. Ízleltesse meg velük Lelkének édességét és vigasztalja meg őket. Minden lélek érezni fogja ezt, aki Istenének megdicsőítésével és felebarátja üdvösségével törődik. Arra is kértem Atyámat, óvja meg őket a kevély zsarnokok félelmétől és vadságától és adja meg nekik a kegyelmet, hogy a kínokat és a halált semmibe se vegyék. Mindezért könyörögtem Atyámhoz. Főként arra kértem, adja meg nekik az állhatatos kitartás kegyelmét. Szerető Atyám nagy jósággal viszonzta kéréseimet, Ő is örömet talált ezekben a lelkekben; kedvesek Neki és kitünteti őket kegyelmével. Vigasztalásul elnyerik fáradságuk gyümölcsét is, sok hitetlen és bűnös lélek megtérését. Arra kértem még, hogy bőséges jutalmat készítsen számukra a mennyországban s hogy azok a lelkek, akiket megmentettek, győzelmi lobogóként emeljék dicsőségüket a mennyben. Mindezt megígérte Nekem Atyám és meg is tartja ígését. Sohasem mulasztja el azt, amit megígért Nekem. Láttam a hitetlenek tömegét, akiket az apostoli férfiak az evangélium hirdetésével megtérítenek. Kimondhatatlan örömet éreztem. Vigasztalásomba azonban mindig nagy keserűség vegyült. Láttam azt a hitetlen tömeget is, mely megmarad megátalkodottságában és vakságában. Nem ad hitelt az apostoli férfiak tanításának. A pokoli ellenség és rendetlen akaratok félrevezeti őket és önként mennek a kárhozatba.

Ezekért a nyomorultakért is imádkoztam, jegyesem. Sok könnyet ontottam értük, mert sajnáltam lelküket. Mialatt azon gondolkoztam, hogy számukra hiábavaló a megváltás, különösen nagy fájdalom töltött el. Nem engedik, hogy meggyógyítsa őket ez a hatásos gyógyszer, mely üdvösségükre válnék. El akarnak pusztulni, pedig oly könnyen üdvözülhetnének. Mennyire fájt Nekem ez az oktalanság. Ők maguk az okai kárhozatuknak! Láttam tulajdon nagy szenvedéseimet és fájdalmaimat, szorongattatásomat és kínjaimat kínszenvedésem és halálom folyamán. Közben pedig így szóltam magamban: Mindez semmit sem használ ezeknek a nyomorultaknak, sőt ellenkezőleg, még nagyobb kínjukra válik. Atyám nagy részvételt tekintett Reám. Bátorított és megmutatta, hogy ez nem függ sem Tőle, sem Tőlem. Ő mindent megtesz üdvösségük érdekében. Minthogy maguk akarnak elpusztulni, maguk idézik elő büntetésüket is, mert a bűn az övék. Atyám mindent megtesz, hogy üdvözüljenek, mert Ő jóságos és szeretetteljes. Ők azonban nem veszik igénybe az orvosságot, hogy megmeneküljenek, az Atya pedig átengedi őket szabad megfontolásuknak és önnön rosszakaratuknak. Arra kértem tehát Atyámat, ne hagyja el őket és buzdítsa őket mindvégig indításaival és sugallataival szent törvényének elfogadására. Szeretett Atyám megígérte, hogy megteszi, amire kértem. Ezzel megkönnyebbülést szerzett nagy fájdalmamra. Példának okáért: ha mindent megtettünk egy beteg gyógyulásáért és sok gyógyszert alkalmaztunk s mégis úgy látjuk, hogy a baj továbbra sem szűnik, akkor végül is békében hagyjuk a beteget. Hiszen mindent megtettünk érte. A megrögzött, gyógyíthatatlan betegség ellen nem lehet küzdeni. Ugyanígy áll a dolog ebben az esetben is. Láttam, hogy ezekért a szerencsétlen lelkekért a legerősebb, leghatalmasabb gyógymódokat sem sajnálta Atyám. Minthogy azonban visszautasítják az isteni kegyelmet, Atyám végül is békén hagyja őket, ahogy te mondanád drága jegyesem. Az én forró szeretetem persze sohasem szűnik meg gondoskodni örök üdvösségükről. Arra kértem Atyámat, adja mindannyiuk tudtára, hogy ha akarnak, üdvözülhetnek. Nincs mentség számukra, nem mondhatják, hogy nem tudták és nem ismerték fel, ki az igaz Isten. A világ nem szűkölködik olyanokban, akik figyelmeztetik őket erre és hirdetik Isten igéjét, különösen mióta emberré lettem és meghaltam az emberi nem megváltásáért.

Mária és József hiába kérnek és keresnek alamizsnát

Néhány napot nagy szükségben és szenvedésben töltöttek és sok várost kellett bejárniok. Táplálék hiányában a városokba kényszerültek, hogy ott alamizsnát kérjenek. Előfordult, hogy semmit sem kaptak. Mikor pedig József ilyen városba ment, hogy élelmet kérjen, Én már pontosan tudtam, hogy semmit sem kap és a fáradságon kívül nagy fájdalom vár reá, mert eredménytelenül kell visszatérnie. Nekem is nagyon fáj a dolog, mégsem akadályoztam meg, hogy odamenjen, mert ezzel is érdemet szerzett. Láttam, miként tagadták meg ezek az emberek Máriától és Józseftől az alamizsnát. Sokszor Irántam való szeretetből kérték s mégis visszautasították őket. Nagy fájdalmat okozott ez Nekem. Felajánlottam fájdalmamat Atyámnak engesztelésül azokért a hálátlanokért, akik sokszor nagy szükségben látják felebarátjukat és megtagadják tőle támogatásukat, midőn azok az Isten nevében kérnek tőlük alamizsnát.

Amikor Mária és József a hálátlan városokba léptek, nem kaptak egyebet csak szitkozódást és udvariatlanságot. Én is ott voltam Anyám karján és mindent felajánlottam Atyámnak. Arra kértem Őt, hogy az Ő kedvéért önként elviselt szenvedéseim jutalmául hatoljon be isteni indításaival testvéreim lelkébe. Ne tekintse keményszívűségüket és hálátlanságukat, midőn nem hallgatnak az isteni sugallatokra és megtagadják tőle a kötelező hálát, holott Ő oly kedvesen kérleli őket, mintha csak alamizsnát kérne tőlük. Láttam már, hogy Atyámat sok testvérem fogja rossz bánásmódban részesíteni. Mégis állhatatosan könyörögtem értük, s arra kértem, hogy ne utasítsa vissza esdeklésemet. Nagyon fontos volt Nekem, hogy Atyámat mindenki szeresse. És láttam, hogy Atyám most sem vonja meg a lelkektől hatalmas indításait és hogy ezen a módon sokan adják meg magukat szeretete hatalmának. Ez nagy vigasztalásomra szolgált. Azért imádkoztam oly fáradhatatlanul, amíg elértem, amit kívántam.

Azokon a helyeken, ahol alamizsnát kaptam, nagy hálával fogadtam testvéreim szeretetét. Köszönetet mondtam Atyámnak és kértem, hogy fizesse vissza jóságukat. Az emberek nem közvetlenül Nekem adták adományukat, mert nem Én kértem tőlük. Hiszen nem voltam még abban a korban, midőn már kérhet az ember. Azért mondom, hogy Én kaptam az alamizsnát, mert amit az emberek szeretett Anyámnak és Józsefnek adtak, azt úgy tekintettem, mintha Nekem magamnak adták volna. Atyámat is arra kértem, adjon kegyesen számtalan kegyelmet azoknak, akik segítséget szenvedő felebarátjukkal szemben bőkezűek. Hálát adtam azok helyett is, akik támogatást kaptak jótévedőiktől és hálátlanul viselkedtek, mert semmiféle jelét nem adták hálájuknak. Arra kértem még, árássa el kegyelmével azokat a lelkeket, akik bőkezűek Iránta és mindent megadnak Neki, amit kér tőlük. Atyám mindent megígért Nekem és tökéletesen teljesíti is ígését. Ha egy lélek csak csekély mértékben részesül az isteni kegyelemben, ez azért van, mert Atyámmal szemben fősvény. Azt tagadja meg Tőle, ami minden esetben megilleti Őt; ezzel megfosztja magát azoktól a kegyelmektől, amelyeket a jóságos Atya nyújtana neki.

A kis Jézus áldása

Mindezek a helyeken, ahol Mária és József megfordultak Velem, arra kértem Atyámat, adja reájuk áldását. Én is áldással töltöttem el ezeket a helyeket, különösen ott, ahol hosszabb ideig tartózkodtam. Magasrangú földi személyiségek is kegyeket osztogatnak, ahol tartózkodnak, hogy emléküik fennmaradjon; Én pedig még indokoltabbnak véltem, hogy mint Isten egyszülött Fia emléket hagyjak Magamról ott, ahol átvonultam, vagy tartózkodtam. Annál is helyénvalóbb volt ez, mert abból a célból tettem ezt az utat, hogy minden helyet megszenteljek, különösen azokat, ahol hálát tanúsítottak Irántam. Megáldottam minden vidéket, s ezek sokáig termékenyek is maradtak ezért. Különösen a népeket áldottam meg és

arra kértem Atyámat, készítse elő őket törvénye elfogadására, melynek hirdetésére a világra jöttem. Atyám minden kérésemet teljesítette. Minthogy pedig még nem tudták Isten kegyemét lelkükbe befogadni, mert bálványimádók voltak, és senki sem akadt, aki az igaz Isten ismeretére oktatta volna őket, testi egészséget kaptak ajándékkul. Meggyógyultak testi betegségeikből; azt természetesen nem tudták, hogy honnan ered ez az áldás.

A bálványok a földre esnek

Mihelyt azokba a helységekbe léptem, ahol a gonosz szellemek szobrai voltak, minden bálvány a földre esett és összetört. Mielőtt azonban beléptem, arra kértem Atyámat, sújtsa kegyesen a földre az összes bálványképeket, amelyeket ezek a népek imádtak. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. Nagyon vágyódtam most már, hogy minél hamarabb megjelenhessek ezeken a helyeken. Midőn tehát a bálványképek ledőltek, a pogányok nem tudták, mi ennek az oka. Nagyon csodálkoztak rajta. Arra kértem Atyámat, adja értésükre, hogy ezek a bálványok nem azonosak azzal az Istennel, akit imádniok kell. Valóban sokan megdöbbsentek közülük, főként a tanultabbak mondták, hogy akiket ők imádtak, úgy látszik, hamis istenek. Sokan viszont másképp fogták fel ezt, mert kemény és megátalkodott szívűek voltak. Mégis számosan eljutottak az igaz Isten ismeretére azoknak az igazságoknak a révén, amelyeket értelmük fényénél felismertek. Atyám kegyelmének támogatásával azt kívánták, bárcsak valaki felvilágosítaná őket erről. Később idővel nem volt hiány olyanokban, akik az igaz Istentől szólottak hozzájuk. Megköszöntem Atyámnak, hogy kegyességében és irántam való szeretetből oly nagy dolgot cselekedett ezekben a városokban és teljesítette kérésemet, örültem, midőn láttam, hogy elűzte a pokolbeli szellemeket és megtörte uralmukat. A pokoli ellenség azt hitte már, hogy az egész világot megnyerheti magának, most pedig nagyon megfogyatkozott ereje Atyám hatalma s az én emberré lett isteni Személyem jóvoltából. Az ördög ezt nem értette. Nagyon örültem, jegyesem, amikor mindazt láttam, amit Atyám cselekedett. Felajánlottam Neki örömemet és arra kértem Őt, cselekedjék hasonlóképpen testvéreim lelkében, ha szent kegyelmével behatol szívükbe. Döntse le az összes bálványokat, amelyeket imádnak. Ezek a bálványok a rendetlen szenvedélyek és hajlamok, melyek uralkodnak szívükön és elnyomják Atyám emlékét s az egy igaz Isten és korlátlan Úr szeretetét. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. Meg is valósítja ígérését. Az ember azonban annyira ragaszkodik a világ dolgaihoz és a teremtményekhez, sőt oly ostoba önszeretetet tölti el, hogy gyakran ellenáll az isteni kegyelemnek és megakadályozza Atyám működését lelkében. Atyám azonban mégis nagy dolgokat cselekszik a lélekben, amint Én kértem Tőle. Ha Atyám az ember hibájából nem éri el a kitűzött célt, ez csakis az ember kárára szolgál. Nagy fájdalom és szégyen lesz majd, ha belátja, hogy ellenállt az isteni kegyelemnek és jóságának.

Midőn elhagytam az ilyen várost, hogy folytassam utamat, örvendeztem, pedig nélkülözni kellett az emberi segítséget. Kijelentettem Atyámnak, hogy üdülésem és erősítésem az, ha látom, mint bukik el a pokoli ellenség és a pokol maga. Arra kértem Atyámat, adjon kegyesen segítséget szeretett Anyámnak és Józsefnek. József azért kereste fel ezeket a városokat, hogy alamizsnát kérjen. Nem talált semmit, amivel segíthetett volna szeretett Jegyesén. Nagyon szomorkodott ezen. Atyám azonban megvigasztalta és az előbb említett csodálatos módon ellátta őket testi eledellel. Lelküket is megerősítette isteni kegyelmével.

Mária éneke

Folytattuk tehát utunkat. Valahányszor távoztam valamely városból, mindig felszólítottam Anyámat, hogy dicsérő és hálaadó énekeket zengjen Atyámnak. Oly lelkesen,

bájosan és annyi szeretettel teljesítette ezt, hogy szeretett Atyám is, Én is nagyon elégedettek voltunk vele. Azután állatok jöttek a mezőkről, hogy hallgassák énekét. Mária énekének végeztével a madarak is megismételték csengő hangjukon Királynőjük dalát. Szeretett Anyám és jegyese, József, nagyon örvendeztek ezen. Az udvaromban levő angyalok is velük énekeltek. Szeretett Anyám hallotta őket, s olykor József is hallotta az angyalok karát.

Ő azonban nem látta a boldog lelkeket. József hallotta Máriát, akinek hangja valamennyit túlszárnyalta s így nem élvezte annyira a többiek énekét. Hiszen valósággal megigézte és lebilincselte szeretett Jegyesének hangja. Felajánlottam Anyám énekét Atyámnak. Arról szóltak ezek a dalok, hogy hála legyen az Atyának mindazért, amit azokon a helyeken cselekedett, amelyeket bejártunk. Mária éneke nagyon tetszett Atyámnak. Mindinkább hajlandó volt kegyelmeit testvéreim javára fordítani. Hálát adtam Neki e népek nevében is és imádtam Őt helyettük, hiszen még nem ismerték Őt. Arra kértem, buzdítsa drága testvéreim szívét is, hogy imádják Őt és hálát adjanak Neki azok helyett, akik még nem nyerték el az igaz hitnek és az igaz Isten ismeretének világosságát. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. Megmutatta Nekem, milyen sok testvérem gyakorolja magát egykor e szent cselekedetekben. Megmutatta azt is, mennyire megdicsőíti Őt hódolatuk, és mekkora érdemet szereznek testvéreim helyettesítő imáikkal. Ez nagy vigasztalással töltött el. Azokat is láttam, akik nem hallgatnak az isteni sugallatra, ügyet sem vetnek rá és nem gyakorolják magukat e szent cselekedetben. Nagy fájdalmat okozott, midőn láttam, hogy megfosztják Atyámat ettől a dicsőségtől, önmagukat pedig az érdemtől. Igyekeztem annál több tiszteletet adni Atyámnak; magasztaltam, dicsértem Őt és mások helyett hálát adtam Neki. Olyan bensőségesen imádkoztam, ahogyan csak tudtam. Imám nagyon hathatós volt, hiszen lelkem az Igével, a második isteni Személlyel egyesült. Atyám nagy tetszéssel szemlélte ezt és kiengesztelődött. Persze azért mindaz, aki nem cselekszik az említett módon, megfosztja magát az érdemtől. Ezt már nem tudtam testvéreimnek megszerezni, mert a jutalom azt illeti, akié a tett. Hogy azonban testvéreim is részesüljenek érdemeimben, ajándékba adtam azokat nekik. Oly nagy szeretettel viseltem irántuk, hogy minden érdemtől lemondtam és Magamra vettem érdemtelenységüket és hibáikat. Elégtételt akartam adni helyettük az isteni igazságosságnak és pótolni akartam azt a dicsőséget, melyet testvéreim megtagadtak Tőle. Így tehát szegény lettem, adós és bűnös, hogy őket gazdaggá tegyem. Ilyen módon részesítettem őket az isteni kegyelemben. Az isteni irgalmasság tehát ugyancsak kegyesen bánt velük.

A kis Jézus felajánlja szenvedéseit e népekért

Amint így, nagy szenvedések között folytattuk utunkat, felajánlottam Atyámnak fájdalmaimat, valamint szeretett Anyám és jegyese, József fájdalmait. Arra kértem, hogy végtelen jóságában, szenvedéseim érdeméért adja meg nekem ezt a kegyelmet és világosítsa meg a népeket, hogy higgyenek az örök igazságokban, felismerjék és imádják az igaz Istent, mielőtt elérkezik az evangélium hirdetésének ideje. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. És valóban megadta ezeknek a népeknek ezt a nagy kegyelmet.

A bálványszobrok ledőlnek

Amint ahhoz az egyiptomi városhoz közeledtünk, amely hosszabb időn át tartózkodási helyem lett, arra kértem Atyámat, hogy hatalmával döntse le az összes bálványképeket, amelyeket ez a barbár nemzet imádot. Arra kértem, ne engedje, hogy megérkezésemkor egyetlen bálványszobor is ott állhasson a városban és űzze el az ördögöket, mert Én az igaz Isten vagyok. Atyám kegyesen teljesítette kérésemet. Amint közeledtem a városhoz, majd beléptem oda, hirtelen ledőlt a leghíresebb bálvány. Erre azután a többi is lezuhant, amint majd mindjárt el is mesélem.

A természet hódolata

Mialatt átvonultam az egyes vidékeken, a fák meghajoltak hódolatuk jeléül. Még a növények és füvek is földre borultak leveleikkel, hogy hódoljanak Teremtőjük előtt. A hódolat e tanújeleit Atyám rendelte el, minthogy az eszes teremtmények megtagadták azokat. Nagy örömem telt a teremtmények tiszteletadásában. Arra kérem Atyámat, hasson oda, hogy az eszes teremtmények is megalázkodjanak és imádják Teremtőjüket és emberségemben rejtőző igaz Istenüket. Ekkor láttam, hogy egykor sokan megteszik ezt, ha majd felhagynak a hamis istenek imáadásával és tiszteletével. Nagyon örültem ennek, mert ez megdicsőíti majd Atyámat. Láttam azonban, hogy sokan akkor is megmaradnak megátalkodottságukban. Ez nagy fájdalmat okozott és elkésérítette a sok lélek megtérésén érzett vigasztalásomat, hiszen láttam, hányan rohannak a pusztulásba. Felajánlottam Atyámnak vigasztalásomat és szomorúságomat és arra kértem Őt, hogy ennek érdeméért bocsásson meg testvéreimnek, akik nem tudnak örülni, ha Atyám a lelkek üdvössége által megdicsőül. Nem szomorkodnak a lelkek pusztulásán sem. Ha azt látják, hogy embertársaik Atyám dicsőségére és önmaguk javára az örök üdvösség útján haladnak, végtelen örömet kellene érezniök. Ha azonban észreveszik, hogy Atyám nem kapja meg ezt a dicsőséget és e megátalkodott lelkekre pusztulás vár, szomorkodniok kellene romlásukon. Csakhogy, jegyesem, nagyon is kevesen törődnek ezzel. Atyám pedig haragszik ezért. Ettől kezdve azonban kiengesztelődött, mert vigasztalásomat is, szomorúságomat is felajánlottam Neki minden testvérem nevében. Hiszen az ő hatalmas ügyvédjük vagyok. Gazdagon fizetnek mindenért. Végtelen kincs van birtokomban, s így valamennyi bűnükért megfizethetem és teljes elégtételt adhattam az isteni igazságosságnak! Ó, jegyesem, mit is tetek volna testvéreim, ha nem engeszteltem volna ennyit értük? Nem csupán szenvedéseimmel, hanem könyörgésemmel és felajánlásaimmal is törlesztettem adósságukat. Életem minden pillanatát értük használtam fel. Mindig értük imádkoztam és áldoztam. Azt kértem és cselekedtem, ami Atyám nagyobb dicsőségére s az ő hasznukra és üdvösségükre szolgált. Világosan láttam ugyan testvéreim hálátlanságát és tudtam, hogy köszönet helyett sokan súlyosan megbántanak és megfélelkeznek jótéteményeimről, mégis mindig az ő üdvösségükért fáradoztam. Ezért felajánlottam Atyámnak nagy szeretetemet s a jócselekedetekben való kitartásomat és arra kértem, töltse el mindazok szívét szeretettel és kitartással, akik Atyámmal dolgoznak embertársaik üdvösségéért, hogy a megkezdett jótól el ne tántorodjanak. Fizessenek bár embertársaik hálátlansággal és udvariatlansággal, ők csak folytassák művüket.

Tegyék mindezt Atyám dicsőségére és a lelkek üdvére és ne keressenek, ne kívánjanak más jutalmat, csak azt, amelyet Atyám akar adni a lelkek üdvösségéért munkálkodóknak. Atyám mindezt megígérte Nekem. És bizony sokan vannak, akik az Atyámnak oly kedves és önmaguk, embertársaik számára oly hasznos módon dolgoznak. Persze itt is nagyobb számban akadnak olyanok, akik másképp, tehát nem Atyám akarata szerint működnek. Nagy örömet okoztak az előbbiek és szomorúságot a többiek. Mindent felajánlottam Atyámnak, hogy adjon az előbbieknek kitartást, az utóbbiaknak pedig az önmegismerés és a javulás világosságát és kegyelmét. Hadd dicsőítsék meg Atyámat és nyerjék el az egész örökkévalóságra szóló jutalmukat. Ez a jutalom pedig valóban igen nagy.

Az utazás vége

A hosszú és szenvedésteljes utazás után már messziről megpillantottam a várost, mely tartózkodási helyem lett. Megmondtam szeretett Anyámnak, aki útközben karjában tartott, hogy már megérkeztünk utazásunk céljához és hogy énekelje el Atyámnak szokásos hálaénekeit. Azt is előre megmondtam neki, hogy amint a városba érkezünk, porbadólnak a bálványok s az egész nép izgatott lesz. Ne féljenek a lármától, hanem keressenek azonnal

szállást. Találnak majd szegénységükhöz illő hajlékot. Szeretett Anyám nagyon megvigasztalódott és megerősödött, midőn édes szavaimat hallotta. József lelke is nagy vigasztalást élvezett ebben a pillanatban, habár ő nem hallotta, amit szeretett Anyámnak mondtam.

Midőn közeledtünk a városhoz, Anyám gyönyörű dicsérőénekbe kezdett. Felajánlottam ezeket Atyámnak, hogy életben juthattunk el utunk céljához. A hideg időjárás és a sok szenvedés ugyanis megölt volna bennünket, ha Atyám nem adta volna különös kegyelmét. Arra kértem, adja meg kegyesen ezt a kegyelmet mindazoknak, akik az Ő dicsőségére és a lelkek üdvösségére indulnak útnak. Vezesse el őket szerencsésen útjuk céljához, hogy megvalósíthassák szándékaikat és teljesüljenek kívánságaik, amennyiben azok valóban megegyeznek az Ő akaratával. Atyám mindezt megígérte. Még egyet kértem Tőle: Amint porbadöntötte a bálványokat, amerre átvonultam, ugyanúgy nyomja el a szenvedélyeket mindazokban a lelkekben, akik hasonló dolgokkal foglalkoznak. Mert a szenvedélyek, mint a kevélység, a becsvágy, az önhittség, a hiú dicsőségvágy voltaképpen bálványok, amelyek megfosztják Atyámat dicsőségétől, a lelkeket pedig érdemüktől, amelyet embertársaikért munkálkodva szereznének. Állhatatosan kértem tehát Atyámat, segítse kegyelmével és megvilágosításaival mindazokat, akik ilyen szolgálatot teljesítenek Atyám dicsőségére, felebarátjuk üdvösségére és önmaguk javára. Kértem Atyámat, döntse le bennük a kevélység, a becsvágy s a többi szenvedélyek bálványait, hogy illő módon megdicsőítsék Őt és elnyerjék a megígért jutalmat. Ellenkező esetben hiába fáradnának annyit. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt és valóban mindenkor teljesíti ígéretét. Igen kemény és megátalkodott szívek azok, amelyek nem adják át magukat Atyám kegyelmének és ellenállnak isteni megvilágosításainak. Mélyen meggyökerezett bennük a gőg és a hiú önbecsülés, önmaguk tartanak igényt arra a tiszteletre, amely csak Atyámat illeti meg. Erőszakkal fenntartják szenvedélyeik bálványait, pedig még az ördögök sem képesek Atyám hatalmának ellenállni. A gonosz szellemek is meghátrálnak és eltűnnek Atyám parancsára.

A kis Jézus lakásért könyörög Atyjához

Arra is kértem Atyámat, hadd találjak valami kis házacskát ebben a városban, ahol szeretett Anyámmal és hűséges jegyesével meghúzódhatok. Atyám készségesen teljesítette minden kívánságomat. Ha arra kértem volna, hogy a nép nagy előzékenységgel bánjon Velem és minden kényelmem meglegyen, azt is megkaphattam volna Atyámtól, jóllehet ez a nép már természeténél fogva igen vad és kegyetlen volt. Egyetlen pillantásomba került volna s megnyerhettem volna e kemény és vad szívek szeretetét. Én azonban mindenkor a szenvedést és a megvettetést kívántam s így Atyám mintegy fátyolba burkolta emberségemet, nehogy a Bennem rejlő és istenségemmel egyesült csodálatos fenség kizárólagos szeretetre és hódolatra indítsa az embereket személyem irányában. Ha az Igével egyesült emberségem megnyilatkozhatott volna, úgy amint a valóságban volt, mindenkit magához vonzott volna. Mindez azonban rejtve maradt. Csak annyiban nyilvánult meg, amennyiben személyem vonzóereje minden szívet szeretetre és részvételre indíthatott, amint ez más egyszerű teremtményeknél is tapasztalható. Azért születtem a világra, hogy mindenben szenvedjek s így nem akartam királyi palotát, megbecsülést, tiszteletet. Önként választottam minden szenvedést, megvettetést, bántalmazást, durvaságot és mindenféle fájdalmakat. Mindezeknek alávettem Magamat a hálátlan emberek iránti szeretetből. Meg akartam mutatni nekik az igazi utat, mely a mennyországba vezet. Láttam, hogy ez Atyám akarat. Egész lelkemmel alávettem Magam kívánságának. Hiszen az volt legnagyobb örömem és vigasztalásom, ha Atyám akaratát teljesíthetem. Állhatatosan és gyakran kértem Őt, adjon hasonló lelkületet testvéreimnek, hogy ők is az isteni akarat teljesítésében találják örömüket és mindentől elszakadjanak. Hadd fosszák meg magukat minden örömtől, kielégüléstől és kényelemtől,

hogy Atyám akarata szerint éljenek. Atyám megígérte, hogy mindezt megteszi. Az ember azonban annyira ragaszkodik a világi és érzéki örömhöz és tulajdon akaratához, hogy gyakran ellenáll az isteni kegyelemnek, pedig az indítja arra, hogy teljesítse Atyám akaratát.

Jézus inti Mária Cecíliát

Légy készen, drága jegyesem! Ne bízz sohasem önmagadban, hanem fordulj mindenkor Atyámhoz, hogy megadja neked kegyesen azt a segítséget, amelyre szükséged van, mert csak így tudod mindenben készségesen teljesíteni akaratát, mégpedig azzal a tökéletességgel és megadással, amellyel Én, a te példaképed azt teljesítettem. Azért vállaltam azokat a nagy szenvedéseket, amelyekről már hallottál és még hallani fogsz, hogy utánozzanak mindazok, akik oda akarnak jutni, ahová Én mentem előttük.

Hatodik rész: Jézus benső élete az egyiptomi tartózkodás alatt

Az ördögök megrémülnek – Jézus imádása

Midőn a város kapujához érkeztünk és hálát adtunk Atyámnak, a démonok, amelyeket ott imádtak, valamennyien megrémültek. Hatalmat éreztek maguk fölött, amely távozásra kényszerítette őket a bálványszobrokból. Nem tudták azonban, honnan ered ez a hatalom. Az isteni titok rejtve maradt előttük. Atyám nagy dolgot cselekedett az Én kérésemre.

Amikor tehát a városba léptem, az egyik bálványkép, mely egy hírneves fán állt, kis darabokra tört szét. A fa pedig mélyen meghajtotta ágait, mert Teremtőjének és Isten valóságos Fiának ismert el Engem. Hálát adtam ezért Atyámnak, mert Ő cselekedte ezt. A nép helyett is köszönetet mondtam Neki, mely nem ismerte fel a kapott jótéteményeket, sőt inkább nagy szerencsétlenségnek tartotta ezt az eseményt. Atyám így szólt Hozzám, amikor a fa, az esztelen teremtmény hódolata jeléül meghajolt Elöttem: „Fogadd el, szeretett Fiam, ennek az esztelen teremtménynek hódolatát annak jeléül, hogy egykor sok ember tisztel majd Téged. Hiszen irántuk való szeretetből lettél emberré.” Nagy örömmel fogadtam ezt a tiszteletadást, bár esztelen teremtménytől kaptam. Tudtam ugyanis, hogy ez jele és záloga annak az imádásnak, amelyben majd az embertől részesülök. Mindennek nagyon örültem Atyám dicsőségére s az ő üdvösségükre. Milyen forró szeretettel köszöntem meg Atyámnak, amit Nekem mondott. Mindenkiért könyörögtem, különösen azokért, akik egykor a szent hit világosságában részesülnek.

A szent menekülőket megvetik az emberek

Midőn az Egyiptomba érkezésemmel kapcsolatos jeleket látták az emberek, nagy izgalom fogta el az egész népet. Roppant csapásnak tartották a dolgot, pedig Atyám voltaképpen nagy irgalmát és kegyelmét adta nekik. Szeretett Anyámról és jegyeséről, Józsefről mindjárt látták, hogy más nemzetbeliek. A pogányok reájuk zúdították haragjukat és sok szidalmazást kellett eltűrniök. Nagy részvétet éreztem e vak és nyomorult nép iránt. Felajánlottam e sok bántalmazást és szidalmat Atyámnak és arra kértem, adjon nekik kegyesen világosságot és kegyelmet, hogy belássák tévedésüket. Irgalmazzon ezeknek az ördögtől elámított lelkeknek. A következőkre kértem még: Amint Én elviseltem a szidalmakat és becsmérlő szavakat e néptől, mely annyi isteni jótéteményben részesült, bocsássa meg ő is az Én kedvemért azt a gyalázatot, melyben testvéreim részesítették Őt. Vakságuknál fogva sokszor csapásnak tekintik az Ő jótéteményeit és kegyelmét. Nem ismerik fel Isten jóságát. Hála helyett megsértik Atyámat és arcátlanul szembefordulnak jótévőjükkal. Ez hálátlan testvéreim egyik nagy bűne, mellyel megbántják és haragra gerjesztik Atyámat. Bensőséges szeretettel kértem Őt, bocsásson meg nekik. Felajánlottam minden Engem ért gyalázatot Atyámnak, hogy isteni Felsége megengesztelődjék és könnyen hajlandó legyen a megbocsátásra. Természetesen nem érdemelték meg a bocsánatot, Én azonban kiesdekeltem azt számukra. Felajánlásaimat nagy tetszéssel fogadta és szeretettel hallgatta meg kérésemet. Nem volt olyan ügy, vagy kérés, amelyet ne teljesített volna feltétlen jósággal, pedig testvéreim igazán nem érdemlik meg azt. Arra is kértem, adjon kegyesen erőt és kegyelmet mindazoknak, akik Iránta való szeretetből jót tesznek felebarátaikkal, és azután hálátlanságban, bántalmazásban, durvaságban részesülnek viszonzásul. Jóságos Atyám megígérte, hogy mindezt bőkezűen teljesíti. Sőt azt is megígérte, hogy Ő Maga fizeti meg nekik mindazt, amit Iránta való szeretetből tesznek.

Minél csekélyebb a hála és a viszonzás, melyben az emberek részesítik őket, akikkel jót tesznek, annál nagyobb és gazdagabb hálát és jutalmat kapnak majd érte. Miután ezeket elnyertem testvéreim számára, illő módon hálát adtam Neki valamennyiük nevében. Bocsánatot kértem Tőle a hálátlanok helyett. A testvéreimnek tett szolgálatot Atyám nagyon szívesen vette. Úgy fogadta azt, mintha ők maguk tették volna. Nagyon örültem ennek. Arra kértem, adjon hasonló örömet valamennyi testvéremnek, ha látják, hogy egyeseket közülük szeretetével és jótéteményeivel halmoz el, nehogy az irigység szenvedélye fészkelje be magát szívükbe. Hadd örvendjen inkább mindenki testvéri szeretettel embertársa boldogságának. Az ilyesmi egyébként nagyon nehéz az olyan emberek számára, akik szenvedélyeik rabjai. Minden jót a maguk számára igényelnek és nem viselhetik el felebarátjuk felmagasztosulását. Atyám megígérte Nekem, hogy bőséges kegyelmet ad mindenkinek e szenvedély legyőzésére és különös segítségét nyújtja azoknak, akik felhasználják kegyelmét. Míhelyt ez a szenvedély úrrá lesz valakin, ez azért van, mivel nem akarja javára fordítani az Atyámtól nyert kegyelmet. Csak szenvedélyét akarja követni, mely leigazza s legyőzi őt. Megfosztja magát érdemeitől. Szendvedélyének rabszolgája és játékszere lesz s így méltatlan arra, hogy testvérem lehessen. Másképp akar cselekedni, mint ahogy Én cselekedtem. Nem akarja felhasználni azt a kegyelmet, melyet Atyámtól kiesdettem számára. Így azután méltatlan lesz arra is, hogy Isten gyermekének neveztessek. Sőt az ördög gyermekévé válik, mert az irigység szenvedélyét követi, melynek az ördög az atyja. De a többi bűn és rendetlen szenvedély forrása is a sátán.

Az Üdvözítő vigasztalásai és szenvedései

Nagy vigasztalás ért azok részéről, akik jól használják fel a kegyelmet és legyőzik az erénnyel ellentétes szenvedélyt. Magasztaltam tehát Atyámat és hálát adtam Neki az ő nevükben. Világosan láttam e derék lelkeket. Nagy fájdalmat is éreztem azok miatt, akik nem akarják felhasználni a kegyelmet, hanem követik szégyenletes szenvedélyeiket. Ilyenek pedig nagy számban akadnak. Nagyon szomorú voltam, midőn láttam, milyen rosszul használják fel testvéreim ezt a kegyelmet. Oly sok, állhatatos könyörgéssel nyertem el azt Atyámtól s Ő olyan nagy szeretettel és jósággal nyújtja azt nekik. Gyakran öntöttem ki szívemet Atyám előtt: „Atyám, Te igazságos és irgalmas vagy, csupa szeretet, csupa jóakarát! Látod testvéreim hálátlanságát! Ezért arra kérlek, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Nem ismernek fel Téged, ezért nem is tisztelnek, nem is szeretnek Téged. Én jól tudom, ki vagy, szeretett Atyám! Ezért izzó szeretet ég Bennem Irántad és szívem lángol a buzgóságtól a Te dicsőségedért. Látod, ó szerető Atyám, mennyit munkálkodom benső életemmel és mennyire óhajtom, hogy mindenki tiszteljen, dicsőítsen és magasztaljon Téged. Jóságos Atyám, vigasztalj meg azzal, hogy kegyelmeddel minden ember felismerje, ki vagy. Vessék magukat önként alá uralmadnak. Engedelmeskedjék Neked, dicsérjen Téged mindenki! Nem a Magam dicsőségét akarom, hanem a Tiédet, aki az igaz, mindenható, végtelen, megfoghatatlan, kimondhatatlan Isten vagy. Lásd, a Te egyszülött Fiad készségesen és alázatosan várja akaratodat. Tégy velem, amit akarsz, szeretett Atyám! Csak azt az egy vigaszt kívánom, hogy valamennyi teremtményed egyre tökéletesebben megismerjen, szeressen, szolgáljon és imádjon Téged. Mindezt pedig kizárólag azért, mert Te megérdemled. Kívánom, hogy minden ember üdvözljön és megdicsőítsen Téged. Kívánom, hogy az egész örökkévalóságon át szeressenek Téged. Ezért szívesen választom ezt a fáradságos és nyomorúságos életet, hogy meglegyen a Te akaratod. Ez pedig abban áll, hogy mindenki megszentelődjék a Te kegyelmed által és kövesse az Én példám. Szeretett Atyám, fogadd kegyesen kéréseimet!” – Atyám örömmel fogadta minden kérésemet. Vigasztalásomra megmutatta a kiválasztottak seregét. Azután nagy szeretettel mondta: „Te vagy az Én szeretett Fiam, akiben nagy kedvem telik. Te vagy az, aki tökéletesen

engedelmeskedik Nekem.” Nagyon megvigasztalódtam, jegyesem, Atyám kijelentésén. Különösen az okozott örömet, hogy láttam az igaz lelkek seregét. Mialatt e vigaszt élveztem, Atyám megmutatta a kárhozatba hulló nyomorult lelkek hatalmas seregét is; mert ameddig a földön éltem, sok-sok keserűség nélkül nem lehetett vigasztalásom. Sőt vigasztalásom többnyire keserű, fájdalmas könnyekkel végződött. Ez leginkább abból eredt, hogy láttam az elkárhozó lelkek nagy csapatát. Láttam, hogy hiábavaló számukra minden kérés, fáradozásom és szenvedésem. Oly hatalmas orvosságot kaptak, hogy üdvözülhessenek és mégsem törődnek vele. Önként vetik magukat a mélységbe; minden rossz, minden szenvedés és nyomorúság mélységébe. Ó, mennyire gyötört Engem ez a gondolat! Annyira szomorkodtam, hogy nem csupán könnyeim csordultak ki a fájdalomtól, de megkeserítette Atyám szerető szavainak minden édességét is. Ha valaki örül a szeretett személlyel való kölcsönös ragaszkodásnak, annál jobban fáj, ha látja, mennyire megbántják, káromolják, meggyalázzák mások azt, akit szeret. Én is nagy vigasztalást kaptam, midőn Atyám szerető szavait hallottam, annál nagyobb lett azonban fájdalmam, és gyötrelmem, amikor láttam, hányan bántják meg, káromolják és gyalázzák meg Atyámat. Bizony annyira fájt nekem, hogy azok a boldogtalan megátalkodott lelkek így bánnak Atyámmal, hogy örökre elkárhoznak; örökké gyűlölni fogják Atyámat s Ő is mindig gyűlölni fogja őket, mert soha többé nem nyerhetik el kegyelmét és nem fogadhatja őket vissza barátságába.

A kicsi Jézust barátságtalanul fogadják az egyiptomi városban

Midőn megérkeztem a tartózkodási helyemül kiszemelt városba, rosszul bánt velem a kegyetlen nép. Végtelen előzékenységgel kellett volna fogadniuk Engem. Nem azért, mivel Isten Fia vagyok, mert erről nem volt tudomásuk. Pusztán természetes részvétebből Irántam és szeretett Anyám iránt. Bámulatosán kedves látványt nyújtott, jegyesem, az Én emberségem és szeretett Anyám személye. – Midőn tehát oly fáradtak voltunk és ilyen szármalmas helyzetbe kerültünk, nem akadt senki, aki könyörült volna rajtunk! Ó, mennyire fájt Nekem ez a nagy kegyetlenség! Mennyit kellett szeretett Anyámnak és Józsefnek járkálnia, míg valahol szállást találtak! Mindenki elutasította őket. Mekkora fájdalmat kellett szerető szívemnek elviselnie, amikor hálátlanságukat tapasztaltam! Mindezt felajánlottam Atyámnak és arra kértem, fizesse vissza e népnek bánásmódját, de ne rosszal, hanem jóval. Adja, hogy ez az egész nemzet szállást találjon az Ő isteni Szívében, világosságot kapjon, megismerje az isteni titkokat, elfogadja az Ő törvényét és így üdvözüljön. Arra is kértem Őt, adjon sok kegyelmet azoknak a testvéreknek, akik sehol sem találnak szállást, hogy türelemmel viseljék felebarátjuk kegyetlenségét. Bizony nagy részvételt gondoltam ezekre a szegényekre. Valamennyien szemem előtt voltak. Láttam, hányan pusztulnak el a nyomortól. Nagyon elszomorított a többiek kegyetlensége és hálátlansága. Mindannyiukért könyörögtem Atyámhoz. Adjon az előbbieknél türelmet és erőt, az utóbbiaknak pedig irgalmat szűkséget szenvedő felebarátjukkal szemben. A szegényeket nagy szeretettel ajánlottam Atyámnak, mert nagyon szeretem ezeket a testvéreimet, hiszen oly hasonlók Hozzám! Mély részvételt tekintettem reájuk, különösen azokra, akik Irántam való szeretetből választották a szegénységet, hogy kövessenek a szenvedésben és ezzel is hasonlóbbak legyenek Hozzám. Arra kértem Atyámat, tekintsen reájuk Ő is még nagyobb szeretettel. Meg is teszi ezt valóban, mert hasonlóan szeretett Fiához, aki oly drága az Ő Szívének. Arra kértem még Atyámat, és pedig gyakran, hogy amint Én nem mulasztottam el egyetlen pillanatot sem, hanem imádsággal állandóan testvéreim üdvösségét szolgáltam, adja kegyesen, hogy ők is mindig lelkük üdvösségéért fáradozzanak. Emlékezzenek meg mindenkor Atyám jótéteményeiről, adjanak szüntelenül hálát Neki és gondoljanak arra, mennyit tettem értük. Felajánlottam tehát Atyámnak mindazt, amit mulasztásaik pótlására szakadatlanul

cselekedtem. Atyám szívesen fogadta ezt. Másrészt nagy fájdalommal töltött el az, hogy testvéreim oly könnyen megfélemedeznek értük tett fáradozásomról. Ezzel sok kegyelemtől fosztják meg önmagukat, melyet pedig Atyám bőkezűsége juttatott nekik. Arra kértem Őt, sugalljon nekik ilyen gondolatokat, hogy méltók legyenek az isteni kegyelmekre. Atyám megígérte, hogy így cselekszik. Testvéreim nagy része azonban oly nagy és túlzott gondot fordít a világ dolgaira és önmagára, hogy nem nagyon figyel Isten sugallataira. Arra kértem még Atyámat, adjon nekik folytonos buzgóságot, hogy felebarátjuk üdvösségéért dolgozzanak. Ilyen módon utánozzanak Engem. Én a világban minden időmet csakis az ő üdvösségükre, hálaadásukra, tanításukra fordítottam. Kérésemet oly módon terjesztettem Atyám elé, hogy segítségéért és kegyelméért esdekeltem, mert e nélkül senki sem képes jól cselekedni. Ha pedig ilyen nagy segítség mellett makacsságuk és hanyagságuk miatt mégsem teszik a jót, mit tennének, ha nem kapták volna ezeket a kegyelmeket? Atyám pedig nagy szeretettel és jósággal valósítja meg minden kérésemet. Megígérte Nekem, hogy testvéreim az én igaz követőim lehetnek, amennyiben ez őrajta, szerető Atyjukon múlik. Csakhogy ők maguk haladnak el süket füllel az isteni sugallatok mellett és Isten kegyelmét elutasítják. Ha jobban megfélemedeznének önmagukról és a világ dolgairól, egész könnyen behatolhatna pedig lelkükbe és teljesen Atyám szeretetének és szolgálatának szentelnék magukat. Szilárd elhatározást kellene tenniük, hogy mindenben az Ő legszentebb akaratát teljesítik. De éppen az ellenkezőjét cselekszik, ezért térnek le a jó útról és teszik, szinte észrevétlenül, a rosszat. Mekkora szomorúság fogta el emiatt lelkemet! Mennyit imádkoztam ezért Atyámhoz! Vigasztalásképpen Atyám sokszor megmutatta, hogy az Ő kegyelmével valóban sok testvérem él majd az Én kívánságom és kérésem szerint. Ez a látvány megvigasztalta lelkemet, de nem teljesen, mert vágyódásom mindenkire kiterjedt. A hiányzó tömeg pedig nagy mértékben csökkentette vigaszomat, sőt erős fájdalmat okozott.

Mária és József nyomorúságos kunyhóra akadnak

Mária és József sokat bolyongtak, hogy szállást találjanak, míg végre egy nyomorúságos helyre akadtak. Senki sem lakott ott, mert a kunyhó rossz állapotban volt és nem volt alkalmas olyan ember számára, akinek, ha szűkösen is, de be kellett rendezkednie. Ez a szállás jutott hát Nekem, jegyesem, ebben az országban. Beléptünk tehát és Én úgy adtam hálát Atyámnak, mintha a legkényelmesebben berendezett helyet találtuk volna. Én is, szeretett Anyám és a hűséges József is könnyes szemmel, leborulva dicsértük Atyámat és hálát adtunk Neki, hogy kegyességében ilyen módon teljesítette szívem vágyát. Kívánságaim megegyeztek Anyám és József kívánságaival. Persze nagyon fáj nekik, hogy Engem szenvedni látnak. Én azonban kívántam, hogy mindenképpen szenvedhessek, szegénységben, alacsony sorsban, a legnagyobb szükségben. Midőn láttam megaláztatásomat, örvendeztem. Átéreztem ugyan szeretett Anyám és József szívének keserűségét, mégis örültem, mert nagy érdemeket szereztek. Láttam, mennyire átengedték magukat Isten végzésének. Készségesen teljesítették akaratát. Miután dicsértem Atyámat a szállásért, melyet Nekem juttatni kegyeskedett, hálát adtam Neki testvéreim nevében is, akik hasonló körülmények között vannak. Látják, mennyire megvigasztalja és kielégíti őket szeretett Atyám bőkezűsége, nem gondolnak azonban arra, hogy ezt valamiképpen meghálálhatják Neki. Én Isten valóságos Fia s a világ korlátlan Ura vagyok, mégis megelégedtem ezzel a nyomorúságos, szegényes lakással. Felajánlottam Neki ezt a hősiességemet is. Arra kértem, fogadja kegyesen hősiességemet kárpótlásul azokért, akik soha sem elégedettek. Mintha ők lennének a teremtés urai, azt akarják, hogy minden az ő kényelmüket szolgálja. Nem tudnak beletörődni a szegénységbe s a fölösleges dolgok nélkülözésébe. Láttam, mennyire ragaszkodik testvéreim nagy része a világ dolgaihoz. Ezért gondosan megismételtem Atyámnak felajánlásaimat. Mindig elégedett voltam szegénységemmel, nyomorúságommal és alacsony sorsommal. Ez

kiengesztelte Atyámat. Kimondhatatlan szeretettel tekintett emberségemre, mert oly sokat szenvedett. Láta, mennyire elégedett vagyok és hogyan alkalmazkodom akaratahoz. Ennek nagyon örült és nagy kedve telt Bennem.

Illő módon hálát adtam Atyámnak és bemutattam előtte imádasomat. Mindezt egyesíttem Anyám és nevelőatyám hálaadásával és imádasával. Nagyon elégedettek voltunk, midőn láttuk, hogy szegények vagyunk és nem számíthatunk emberi segítségre.

Elbágyadás

Ekkor már nagyon megéheztünk, jegyesem. Az utazás nagyon elszomorította és megtörte emberségemet; táplálékra volt szüksége, hogy életben maradjon. Fáradtságot persze nem éreztem, mert Anyám vitt a karján; átéreztem viszont az ő és József fáradtságát. Közben arra kértem Atyámat, küldjön kegyesen valami táplálékot, hogy szeretett Anyám és József megerősödjének kissé. Későre járt már az idő, nem mehettek tehát alamizsnáért, s a nép különben is rosszul bánt velük. Atyám kegyes volt és angyalaival küldött nekik eledelt. Szeretett Anyám előbb Engem táplált tisztaságos tejével, azután ő maga evett jegyesével együtt abból az ételből, amelyet Atyám juttatott nekik. Képzelheted, milyen ujjongó örömmel fogyasztották el azt az ételt! Amikor már megerősödtek, földreborulva örömkönnyek között adtak hálát Annak, akitől minden jó származik és magasztalták gondviselését. Én is köszönetet mondtam Atyámnak irántuk való szeretetéért és jóságáért, valamint testvéreim helyett is, amint ez szokásom volt, különösen azok helyett, akik elmulasztják a hálaadást. Arra kértem Atyámat, legyen bőkezű szükségét szenvedő testvéreim iránt és nehézségeikben lássa el őket a szükségessel. Atyám irgalmasan meghallgatta kérésemet.

Mária és József a puszta földön alszanak

Midőn pedig elérkezett az éjszakai pihenő ideje és ágyuk nem volt, József félrehúzódott és a földre feküdt. Szeretett Anyám leült a földre, Engem pedig karjaiban tartott. Így pihentek meg rövid időre. Milyen részvétellel tekintettem rájuk, látva, mekkora szegénységet vállaltak szeretetből! Arra kértem Atyámat, adjon nekik annyi kegyelmet, hogy szívesen viseljék el nagy szegénységüket. Atyám meg is tette ezt, és pedig oly módon, hogy nyomorúságukban is nagyon elégedettek voltak. A nagy urak nem oly elégedettek pompás és csodásan felékesített palotáikban. Atyám sok lelki vigaszt adott nekik álmukban.

Mária és József imája

Anyám rövid pihenő után szokásához híven imába merült. Én Atyámmal társalogtam és az emberi nem üdvösségéért könyörögtem Hozzá. Atyám gyakran e szemlélődés legmagasabb fokára emelte Anyámat. Oly módon vonta Magához lelkét, hogy mindent hallott, amit Mi ketten egymással beszéltünk. Állhatatos imáimat is hallhatta, amelyeket testvéreimért végeztem. Így tanult Tőlem. Ő is gyakran egyesítette imáit az enyémmel. Atyám közölte vele, hogy ezek az imák nagyon kedvesek Előtte. A kunyhóban végzett első imájánál nagy lelki vigaszban részesült szeretett Anyám. Ez nagyon megerősítette és bátorságot adott neki, hogy türelmesen viselhesse el nagy szenvedéseit. Ugyanígy kapott bátorságra a hűséges József is. Nagy örömet szerzett, ha szeretett Anyám egyesült Velem az imádságban. Atyámtól nyert megvilágosítása folytán ugyanúgy végezte imáit mint Én. Ez már csak azért is nagy öröömre szolgált, mert láttam, hogy Atyám is nagy kedvét találta benne. Arra kértem őt, sugalmazza testvéreimnek, hogy egyesüljenek az imádságban. Mert ha sokan közösen végzik imáikat és könyörgéseiket, kedvesebbek lesznek Atyám előtt. Így bőkezűbb lesz imáik meghallgatásában is. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. Valóban

teljesíti is ígérését. Én is tanúságot tettem erről az igazságról, midőn tanítványaimnak hirdettem azt. Atyám valóban nagyon örült, ha összegyűltek az imádságra és a könyörgésre. Megígérte, hogy közöttük lesz. Atyám jelen is van igazán, ha az ima olyan, amilyennek lennie kell. Az a fontos ugyanis, hogy az emberek Atyám dicsőségére és lelki haladásuk kedvéért gyűljenek egybe.

Mária és József hálája

Midőn újból felkelt a nap, szeretett Anyám és József a szokásos módon hálát adtak Atyámnak. Dicsérték és magasztalták Őt, hogy szerény szállásukról gondoskodott. Felajánlottam hálaadásukat Atyámnak és arra kértem, lássa el őket kegyesen mindazzal, ami hármunk megélhetéséhez szükséges. Atyám nagy jószággal és szívességgel viszonzta kérésemet, mivel annyira hálásak voltak. Isten kegyelme oly bőséges volt bennük, hogy hálájuk azokra a dolgokra is kiterjedt, amelyek inkább szenvedést jelentenek a természetnek, mint megkönnyebbülést. Szervedésüket azonban nagyon kellemesnek és vigasztalónak érezték. Arra is kértem Atyámat, sugalmazza valamennyi testvérem szívének a következőket: ha valamely kegyelmet kapnak, vagy ha Atyám más módon gondoskodik róluk, ne felejtse el forró szívvel hálát adni Neki, hogy megdicsőítették Őt és méltók legyenek újabb kegyelmekre is. Én magam adtam hálát azok helyett, akik ezt elmulasztják, nehogy megfosszák Atyámat a Neki járó dicsőségtől s nehogy méltatlanná váljanak újabb kegyelmekre. Én már kárpótlást nyújtottam mulasztásaikért, így tehát új kegyelmeket kaphattak Atyámtól. Atyám nagyon szívesen fogadta összes felajánlásaimat és imáimat. Szeretettel és jószággal tekintett testvéreimre, mert már megkapta Tőlem a kötelező hálaadást s én újból hálát adtam Neki, magasztaltam és dicsértem Őt helyettük. Ezzel kiengeszteltem Atyámat s Ő hajlandó lett arra, hogy mindenkinek bőkezűen osztogassa kegyelmét.

A gyönyörűség paradicsoma

Éjszaka, ott az egyiptomi kis kunyhóban arra kértem Atyámat, tegye ezt a házat a gyönyörűség paradicsomává, hiszen örömmel tért be oda és szívesen ütötte fel benne tanyáját. Ez így is volt, minthogy én laktam a házikóban. Mégis állhatatosan kértem, mert igaz, engedelmes Fia akartam lenni, aki mindenben aláveti Magát Neki és azért is, mivel felismertem, hogy ezt szívesen látja. A házikóban sok angyal is lakott, ők képezték a királyi udvart; dicsérték és tiszteltek Engem s így kárpótlak az emberek mulasztásaiért. Valamennyien csodálkoztak, midőn megalázottnak és szegénynek láttak Engem.

József alamizsnát kér

Reggel szeretett Anyám és József sokáig dicsérték és magasztalták Atyámat. József ezután alamizsna keresésére indult. Kérnie kellett, hogy legyen mit enniök Máriával. Közben könyörögtem Atyámhoz, engedje, hogy József megkapja a legszükségesebbet. József valóban hozott is valamit, pedig a város lakói kegyetlenek és szeretetlenek voltak. Nagy részvétellel tekintettem a hűséges Józsefekre és arra gondoltam, hogy idővel Nekem is így kell majd egy kis kenyeret keresnem, hogy fenntarthassam életemet. Mindezt készségesen felajánlottam Atyámnak és biztosítottam Őt, hogy szívesen teszem meg Iránta való szeretetből, hogy példát adjak testvéreimnek, nehogy bosszúságot vagy szégyent érezzenek, ha így kell megszerezniük kenyerüket. Hiszen szükségét szenvednek és láthatják, mennyire megaláztam Magamat, hogy példát adjak nekik, pedig nem kellett volna szükségét szenvednem, mert Isten valóságos Fia és mindennek Ura vagyok. Kérhettem volna Atyámat, hogy ő tápláljon

isteni gondviselése útján. Éppen így Anyámnak és Józsefnek sem kellett volna szükségét szenvedniök; nem kellett volna másoktól alamizsnát kérniök, mert Atyám meghallgatta volna kérésemet, amint ezt más dolgokban is megtette. Én azonban nem akartam így cselekedni, inkább alávettem Magam e szenvedéseknek és bajoknak, mert testvéreimnek is ez a sorsuk. Minden nyomorúságukat el akartam viselni, hogy annál nagyobb legyen Bennem a részvét. Ezért senki sem mentheti magát ilyenformán: „Amit én most szenvedek, azt Isten Fia nem szenvedte, nem élte át.” Mindent tapasztalni akartam emberségemben, mert tudtam, hogy ez Atyám akarata. Azt akarta, hogy minden erényről és minden elképzelhető tökéletességről példát adjak a világnak. Csak arra használtam fel emberségemmel egyesült istenségemet, hogy fenntartsam életemet. Emberi számítás szerint ilyen szenvedések közepette nem élhettem volna, hacsak nem az istenség csodája folytán.

Mária és a lelkek paradicsoma

Mialatt József alamizsnát keresett életünk fenntartására, hallható hangon szólottam Anyámhoz. Megmondtam Neki, hogyan viselkedjék egyiptomi tartózkodásunk egész ideje alatt. Megvigasztaltam és bátorságot adtam neki a szenvedéshez. Igen nagy szeretettel simogattam meg. Anyám nagyon szomorú volt, midőn Engem ebben a nyomorban látott, de hamarosan megvigasztalódott és megerősödött. Még sokkal többet kívánt szenvedni, hogy Atyám akaratát s az Én akaratomat teljesítse. Hiszen az Én akaratom megegyezett Atyáméval.

Amikor láttam, hogy a kunyhó már paradicsommá lett, hiszen Én laktam benne, nagyon állhatatosan arra kértem Atyámat, adjon hasonló kegyelmet valamennyi testvéremnek, ha Engem ez isteni kegyelem folytán befogadnak lelkük házába. Törölje el minden szörnyű bűnüket. Tegye lelküket az erény s a tökéletesség paradicsomává, melyben Atyámnak kedve telik. Találja meg bennük azt a megértést, amelyre vágyik. Ha egy lélek megkapja az isteni kegyelmet, akkor a szeretet által lakom abban és Atyám nagy örömmel vesz lakóhelyet nála. Tudd meg: ahol az isteni kegyelem és a szeretet van, ott lakik a Szentháromság is. Az ilyen lelkek a paradicsomhoz hasonlóak. Még kedvesebbek Atyámnak, ha gyakorolják az erényeket. Éppen arra kértem Atyámat állhatatosan, adjon ezeknek a lelkeknek oly nagy erőt és bátorságot, hogy minden erényben gyakorolhassák magukat. Ilyen módon tegyék magukat kedvessé az Ő színe előtt s nyújtsanak Neki még nagyobb dicsőséget és engesztelést. Atyám megígérte, hogy teljesíti ezt. S valóban, azok a lelkek, akik felhasználják az Ő kegyelmét és ajándékait és szorgalmasan gyakorolják az igazi erényeket, a paradicsom kertjéhez hasonlóak és Atyám szívesen keres náluk, kegyelme révén, lakóhelyet. Nagy tetszéssel szemléli e szíveket és egyre újabb kegyelmekkel halmozza el őket. Láttam egynémely ilyen valóban boldog lelket. Jól értik, hogyan kell felhasználni az isteni kegyelmeket. Nagyon örvendtem Atyám tetszésének s az ő jóságuknak. Megköszöntem Atyámnak, hogy ennyire leereszkedik hozzájuk. Köszönetet mondtam azért is, hogy kegyelmével elősegíti üdvösségüket. Láttam sok, végtelen sok lelket, akik nem használják fel az isteni kegyelmet. Elúzik azt maguktól és ügyet sem vetnek az isteni jótéteményekre. Visszaélnék az isteni kegyességgel s így még jobban megbántják Atyámat, tehát méltatlanokká válnak arra, hogy Atyám kegyelme és szeretete által bennük lakjék. Így lesznek az ilyen lelkek a bűnök és a pokoli szörnyetegek hajlékává. Ezáltal gyűlöletessé válnak Atyám szemében. Ó, jegyesem, mekkora fájdalom borított el miattuk! Vigasztalhatatlan voltam és megsirattam boldogtalanságukat, hiszen ők maguk okozták teljes szerencsétlenségüket.

Nagy fájdalommal töltött el az is, hogy ezek a nyomorult lelkek oly arcátlanul utasítják el Atyámat. Ezzel megfosztják Őt attól a tetszéstől, dicsőségtől és elégtételtől, amelyet a lelkektől kíván. Kérve kértem Atyámat, legyen hozzájuk irgalmas és hívja őket Magához hatalmas indításaival.

Ha pedig bűnbánattal visszatérnek Hozzá, fogadja őket irgalommal, ölelje őket szívére és adja nekik kegyelmét. A jó és szerető Atya megígérte ezt Nekem. Bizony, jegyesem, nagy dolog ez! Atyám ezzel nagy irgalmáról és végtelen jóságáról tesz tanúságot, mert azt a lelket, mely elutasította Őt és befogadta ellenségeit, a bűnbánat egyetlen indulatára visszafogadja és Magához öleli, mintha sohasem bántotta volna meg Őt. Mindent elfelejt és épp úgy barátságában részesíti az ilyen lelkeket, mint azelőtt. Az volt az Én legnagyobb fájdalmam és bánatom, midőn láttam egyrészt Atyám nagy jóságát, más részből pedig testvéreim gonoszságát, akik oly arcátlanul visszaélnek Atyám jóságával és nincsenek Reá tekintettel. Dicsértem, magasztaltam Őt és hálát adtam Neki mindenkiért, különösen azokért, akik nem ismerik el és nincsenek Reá tekintettel. E cselekedetem megengesztelte Atyámat. Hiszen Tőlem kapott tiszteletet, dicsőséget, hálát és minden egyebet. A rosszat pedig azoktól a nyomorultaktól kapta, akik visszaélnek isteni jóságával. Megmaradnak vakságukban és megátalkodottságukban s ezért teljesen méltatlanok lesznek arra, hogy Isten bennük lakjék.

Szent József karjában

A fölöttébb türelmes József visszatért alamizsnakérő útjáról és Jegyese számára is hozott eleséget. Mária és József a szokott módon hálát adtak Atyámnak, hogy kegyesen ellátta őket élelemmel. Közöltem szeretett Anyám szívével, hogy a dicsőítőnek végeztével tegyen egy időre József karjába. Szeretett Anyám nagy buzgósággal teljesítette kívánságomat. Ő is kívánta, hogy hűséges jegyese megvigasztalódjék. Hiszen néhány órán át olyan szorongatott helyzetben volt, midőn alamizsnát keresett és így hosszabb ideig kellett Engem és szeretett Jegyesét nélkülöznie. Én is nagyon vágytam megvigasztalni ezt a szent lelket, mely Irántam való szeretetből ilyen szükségbe és szerencsétlen helyzetbe került. Amint karjába vett, azonnal az öröm és a vigasz könnyei szöktek szemébe. Gyermeki becézgetéssel vigasztaltam és részvétellel tekintettem rá. Erre elragadtatásba esett az örömtől és kimondhatatlan boldogságba merült. Arra kértem most Atyámat, vonja Magához érzékeit és lelkének minden képességét és tárja fel előtte a Bennem rejlő isteni titkokat. Atyám csodálatos módon teljesítette ezt. József lelke mindjobban megengesztelődött és megvilágosodott az isteni fénytől. Arra kértem még Atyámat: amint Józsefet Irántam való szeretetből és állhatatos kérésemre ilyen fönséges kegyelmekkel és ajándékokkal halmozta el, adjon többi testvéreimnek is hasonló kegyelmet az Én szeretetem kedvéért, és pedig azoknak, akik Irántam való szeretetből gyakorolják az alázatosságot és önmegtagadást. Ha pedig ez erények gyakorlásával kapcsolatos szenvedés megtöri őket, töltsen el lelküket isteni vigasztalással. Atyám megígérte ezt. Az ilyen lélek valóban megérdemli, drága jegyesem, hogy vigasztalást nyerjen. Atyám pedig, aki egészen igazságos, bőségesen megjutalmazza ezeket a lelkeket. Sokkal több jót tesz velük, mint amennyit megérdemelnek, örültem, mikor láttam ezt. Megköszöntem Atyám bőkezűségét testvéreim iránt, örvendtem, hogy annyira gondoskodik vigasztalásukról és kívánságaik teljesítéséről, ha azok megfelelnek az Ő dicsőségének és lelki haladásuknak.

Valahányszor József karjába vett Engem, mindig újabb kegyelmeket adtam neki és isteni világossággal árasztottam el. Miután egy ideig József karjában voltam, tökéletesen megvigasztaltam és új kegyelemmel gazdagítottam lelkét, intettem Anyámnak, hogy most ő vegyen ismét a karjába. Lelke ugyanis telve volt már Utánam való szent vágyódással és éles fájdalom járta át, ha nélkülöznie kellett Engem; úgy érezte, hogy szíve kettészakad keblében. Mégis örült József boldogságának. Szívesen viselte el ezt a fájdalmat, hogy József vigasztalást kapjon. Anyám ezért sohasem kért vissza Engem, ha Én nem parancsoltam azt neki. Ha pedig József nem szívesen tette, isteni világosság útján megmutattam neki, milyen erősen vágyódik Utánam tisztaságos Jegyese. Én sugalltam szívének, hogy visszaadjon neki.

Megfosztotta hát önmagát a vigasztól, hogy teljesítse akaratomat és megvigasztalja tisztaságos Jegyesét.

A kis Jézus tejet kér

Midőn szeretett Anyám ismét karjába vett, keblére szorított Engem. Nagyobb vigasztalására közöltem vele, hogy táplálékra van szükségem, ezért tisztaságos tejét kértem. Anyám nagy lelki vigasszal táplált Engem. Szoptatás előtt azonban letérdelt. Ezt minden alkalommal megtette. Áldást és engedélyt kért Atyámtól. Annyira alázatos volt, hogy sohasem mert semmit sem tenni Atyám előzetes engedélye nélkül. Különösen akkor tartotta magát méltatlannak, ha szoptatnia kellett Engem. Előbb mindig felindította lelkében az alázatosságot s ez Atyámnak is, Nekem is kellemes volt. Táplálkozás közben arra kértem Atyámat, töltsse el szeretett Anyámat újabb kegyelemmel. Meg is tette, éspedig igen bőkezűen. A lélek kielégülése testére is átterjedt, úgyhogy ritkán vett magához táplálékot, mert nem érezte a testi eledel szükségét. Minthogy pedig gyakran kapott isteni kegyelmeket, teste is nagyon megerősödött és úgy felfrissült, mintha a legválogatottabb ételeket ette volna a földön. Közben így könyörögtem Atyámhoz: Amint emberségemnek ezt a táplálékot adta, erősítse meg kegyesen szükségét szenvedő testvéreimet is. Köszönetet mondtam Atyámnak azért, amit Nekem nagy bőkezűségében adott. Hálát adtam Neki testvéreimért is, akikről oly jóságosan gondoskodik.

A kis Jézus a földön akar aludni

A táplálékvétel után elvégeztem köteles hálaadásomat az Atyának, közöltem szeretett Anyámmal, hogy pihenni szeretnék, mert testemnek szüksége van az alvásra. Meghagytam, hogy fektessen a földre. A földön akartam pihenni. Ezzel meg akartam fosztani Magamat attól a vigasztól, melyet az ő karjában élveztem. Kívánságom nagyon elszomorította Anyámat, nem annyira azért, mert nem szoríthatott szívére, hanem inkább részvétből, hogy a puszta földre kell fektetnie Engem. Még inkább fájt neki a dolog azért is, mivel olyan hideg volt. A ház ki volt szolgáltatva az időjárás viszontagságainak és nagyon megrongálódott volt. Mégis engedelmeskedett és a földre fektetett. Mária és jegyese, József letérdeltek Elöttem és könnyes szemmel néztek Engem. Szívük majd megszakadt a fájdalomtól, midőn ebben a helyzetben, ilyen nagy szenvedések között láttak. Az volt azonban Atyám akarata, hogy lelkük az előzetes nagy vigasztalás után ilyen keserűséget érezzen. Természetesen egészen átadták magukat Isten akaratának.

Így élt az én szeretett Anyám földi pályafutása alatt. Nagy vigaszára szolgált, hogy Velem foglalkozhatott és Engem táplálhatott. Másrészt súlyos bánatot és nagy szorongatást kellett elviselnie, midőn látta, mennyire szenvedek. Ezáltal azonban sok érdemet gyűjtött, mert nagy megadással szenvedett. Egészen hozzásimult Isten akaratához s ezzel nagyon megörvendeztette Atyámat és Engem is.

Így tehát a földön feküdtem, jegyesem. Valóban szánalomraméltó voltam ebben a helyzetben. Emberségem aludt, lelkem azonban szeretett Atyámmal társalgott. Nagy örömére szolgált, hogy ilyen nagy szegénységben és nyomorúságban látott Engem. Így szóltam Hozzá: „Íme, szeretett Atyám, a földön fekszik a Te egyszülött Fiad. Teljesen megalázta, kiüresítette Magát, sőt egy lett a porral. Méltóztassál szeretettel Reám tekinteni; mert Irántad való szeretetből és a Szívednek oly drága emberi nem üdvére vetem Magam alá e szenvedéseknek. Legyen ez elégtétel igazságosságodnak és csillapodjék haragod, melyet fogadott gyermekeid és az Én hálátlan testvéreim hívtak ki magukra. Sújtson le Reám jogos haragod s végy Magadnak Rajtam szigorú elégtételt. Kijelentem, hogy elégtételt akarok adni mindazokért a bűnökért, amelyekkel testvéreim bántották meg Felségedet. Látod, szeretett

Atyám, készségesen vállalom a bűnhődést, melyet Te kívánsz Tőlem! Kérlek tehát, irgalom Atyja, könyörülj az Én testvéreimen! Bocsáss meg valamennyinek, add nekik végtelen irgalmadat, különösen azoknak, akik azt kérik Tőled. Most pedig Én Magam kérem helyettük irgalmadat. Eggyel sem teszek kivételt; hiszen mindannyiukért lettem emberré.” – Könyörgésem végeztével szeretett Atyám megmutatta, milyen bőkezűen teljesíti kívánságaimat. Megengesztelődött, amennyire igazságossága megkívánta. Jóságosan lehajlik tehát az emberekhez, hogy végtelen irgalmát adja nekik. Ezért mindenki üdvözülhet, aki akar, mert Atyám tökéletesen teljesíti kérésemet. Látnom engedte azonban testvéreim megszámlálhatatlan seregét, akik visszaélnék irgalmával és önnön hibáinkból pusztulnak el. Erre a látványra heves zokogásban törtem ki. Sok könnyet ontottam e boldogtalan lelkek iránti szánalomból, akik e nagy irgalommal és jósággal visszaélnék. Midőn szeretett Atyám látta nagy szomorúságomat, megvigasztalt és kijelentette, hogy nagy kedve telik Bennem. Azt mondta, hogy nagy örömet szerzek Neki és hogy sok lélek nyeri vissza az Ő kegyelmét és menekül meg az Én könyörgésemre. Atyám felajánlotta, hogy hathatós kegyelmét adja mindenkinek. Sokan nem fognak többé ellenállni a kegyelemnek. Ezek a szavak megvigasztaltak, könnyeim felszáradtak. Ezeket már úgymint Atyámnak ajánlottam fel törlesztésül testvéreim bűneiért.

Mialatt Atyámmal társalogtam, szeretett Anyám és jegyese, József a földön térdeltek. Ők is sírtak részvétből, midőn látták nagy szenvedésemet és szomorúságomat. Nem tudták azonban az okát.

Anyámnak prófétai ihlete részben megmutatta fájdalom okát, bár Atyám sokszor ezt is elrejtette előle, hogy többet szenvedjen s így több érdemet szerezzen. Mert ha nem ismerte szenvedésem okát, mindig attól félt, hogy ő váltotta ki azt s talán megbántott valamivel. Ilyenkor még jobban szomorkodott és így még nagyobb érdemeket szerzett.

Mária karjában

Midőn már hosszú ideig feküdtem a földön nagy szorongatásban, nagyon szenvedtem a hidegtől. Arra kértem Atyámat, erősítse meg most már kegyesen e két lelket, akik oly szomorúak voltak Miattam. Tagjaim is összetörték a földön való hosszas fekvéstől, tehát felfrissülésre volt szükségem. Atyám minden jóságával segítségemre jött és parancsára az angyalok tüzet raktak, mert eddig nem volt tűz. Szememmel inttem szeretett Anyámnak. Felemelt a földről és karjába vett. Nem merte megtenni, mielőtt parancsot nem adtam rá. Nagy gyengédséggel szólottam szívéhez, hogy egész szabadon karjába vegyen s így megvigasztalódjék. Valóban bensőséges szeretettel vett a kezébe és jegyesével, Józseffel együtt közelebb lépett a tűzhöz, amelyet az angyalok raktak. Mindketten leültek a földre, mert még nem volt más ülő alkalmatosságuk. Most végre felmelegedtek, nagyon megviselte őket a hideg. Ekkor már Anyám karjában voltam és József szemébe néztem. Jelenlétem nagyon megvigasztalta őket. Egyszer Máriára, máskor Józsefre néztem szerető, vidám tekintettel. Ez olyan örömmel töltötte el szívüket, mintha a mennyország lett volna bennük. A tűz melege megerősített. Még ennél is jobban megvigasztalt az Anyám szívében izzó szeretet. Mialatt melegedtem és megvigasztaltam Anyámat és Józsefet, hálát adtam Atyámnak és arra kértem, jöjjön kegyesen minden testvérem segítségére s adjon nekik könnyebbséget és vigaszt, ha hasonló bajban vannak, különösen, ha nagy szegénységben élnek s azonfelül lelkük is szomorú, mint a mienk volt ez időben. Adjon nekik vigasztalást, amint Engem, Anyámat és Józsefet megvigasztalt. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. Láttam minden szenvedést, amelyet egykor el kell viselniök. Nagy részvéttel tekintettem reájuk. Annál is buzgóbban imádkoztam értük, mivel Magam is átéltem mindezeket emberségemben. Láttam, jegyesem, hogy sokan türelmesen szenvednek. Mások viszont csak kényszerűségből szenvednek, türelmetlenek s ezáltal elveszítik érdemüket. Ezért különös buzgalommal

könyörögtem értük Atyámhoz, hogy töltsse el őket erővel és kegyelemmel s adjon nekik bátorságot, hogy Irántam való szeretetből és követve Engem türelmesen szenvedjenek. Nincs olyan ember a világon, legyen az mégoly szegény, szomorú, és megtört, aki testi és lelki vonatkozásban egyaránt ne tapasztalta volna Isten irgalmát és gondviselését.

Minthogy oly zárkózottan éltünk kicsiny szállásunkon és távol voltunk az emberi segítségtől, gyakran élveztük az isteni segítséget, amelyet végső szükségben különös módon tapasztaltunk; mert ha találtunk emberi segítséget, akkor emberi eszközöket vettünk igénybe és nem kértünk Atyámtól ilyen csodákat. Hiszen Én azért jöttem a világra, hogy mindenben csak szenvedjek és átéljem mindazt a bajt és nehézséget, amely testvéreimre vár.

Az egyszerű ebéd

Rövid időt töltöttünk így el; emberségem megkönnyebbült és Mária meg József lelke is megvigasztalódott. Együttesen hálát adtak Atyámnak, amiért méltóknak talált bennünket a szenvedésre. Szeretett Anyám és József táplálékot vettek magukhoz. Azt ették, amit József alamizsnaként kapott. Jóllehet csupán egy kis kenyérük és még néhány nyomorúságos falatjuk volt, mégis királyi eledelnek tekintették. Nagyon ízlett nekik az étel, mert jelenlétem felüdítette őket, és megízestette ételüket és italukat, amely többnyire kenyérből és vízből állott. Szeretettel tekintetem reájuk és minthogy nagyon örvendtem felüdülésüknek, igen vidám volt az arcom. Tetszésemet és örömemet felajánlottam Atyámnak kárpótlásul testvéreimért, különösen azokért, akik látják, hogy Atyám gondoskodik felebarátjukról és támogatja őket. Ahelyett, hogy örülnének ennek és hálát adnának ezért Atyámnak, bosszantja őket a dolog. Az ilyesmit nagyon gyűlöli Atyám. Minthogy előre láttam, mennyit vétenek majd testvéreim e tekintetben, könyörögtem értük Atyámhoz. Irgalmát kértem számukra és felajánlottam értük megelégedésemet és örömet, mely ilyen esetekben eltöltött. Így kiengeszteltem Atyámat, aki jogosan haragudott reájuk gonoszságukért és keményszívűségükért. E tekintetben valóban a vadállatokhoz hasonlók.

Evés után közösen adtak illő módon hálát Atyámnak. Én is így tettem. Egyesítettem hálaadásukat az Enyémmel és felajánlottam azt Atyámnak, Ő pedig szívesen fogadta.

Szent elvonultság

Ilyen módon töltöttük napjainkat ebben a házban. Szeretett Anyám és jegyese, József szakadatlan imába merültek, mintegy szent remeteségben éltek. Senki sem látogatta meg, senki sem támogatta őket. Mindenki megfélekedezett róluk, Atyám azonban kegyesen bánt velük. Több nap telt el szent szemlélődésben és Istent dicsérő énekekkel és imával; ekkor azután József a városba ment. Mesterségét akarta folytatni, Jegyésének pedig némi kényelmet akart szerezni munkája bérével és számára is munkát akart találni, hogy megkereshesse kenyerét. Mindez sikerült is neki, bár nagy nehézségek árán, mert a vad és barbár nép sokszor úgy bánt vele, hogy pirulnia kellett.

Ebben a magányban felajánlottam Atyámnak imáimat és elvonultságunkat. Arra kértem, adjon hasonló lelkületet testvéreimnek, hogy világi gondjaik közt is visszavonuljanak magányukba és örök üdvösségük fontos ügyével foglalkozzanak. Amint Én viselkedtem szeretett Anyámmal és Józseffel együtt e barbár nép között, úgy ők se veszítsék el bátorságukat és folytassák ezt az életmódot akkor is, ha bűnösök és világias érzelmű emberek között vannak. Hiszen amit Én tettem, javukra vált, s amit ők tesznek, ugyancsak lelkük javát szolgálja. Az ilyen elvonultság nagyon is szükséges lelki üdvösségükhöz. Atyám minden szívből felkelti a vágyat, hogy olykor elvonuljon világi gondjaitól és tulajdon lelkével törődjék, örök üdvösségének fontos kérdésével foglalkozzék. Milyen kevesen akadnak azonban, akik hallgatnak az isteni sugallatra! Annyira odaadják szívüket a világi gondoknak

és testük kényelmének, hogy nem törődnek lelki ügyeikkel. Úgy látszik, nem lehet őket rávenni, hogy örök üdvösségük kérdését megfontolják. Felajánlottam Atyámnak elvonultságomat azokért, akik nem hajlandók erre. Adjon nekik Atyám az én felajánlásomnál fogva újabb indításokat, hogy végül mégis hallgassanak az isteni hívó szóra. Valóban sokan vannak, akik hosszú ellenállás után megadják magukat. Teljesítik mindazt, amire Atyám buzdítja őket.

A kis Jézus testvérei üdvösségét szolgálja

Ez életmód mellett egyetlen pillanatot sem mulasztottam el testvéreim üdvösségének szolgálatában. Sok kegyelmet nyertem el számukra. József mesterségét folytatta. Szeretett Anyám is kézimunkát végzett, hogy elősegítse megélhetésünket. Fontosabb teendője azonban az volt, hogy Engem figyeljen és megtegye mindazt, amire Nekem szükségem volt. Legfőbb gondjuk az volt, hogy akaratomat teljesítsék. Felajánlottam Atyámnak gondosságukat. Az Én törekvésem is az volt, hogy megdicsőítsem Atyámat, hálát adjak Neki és magasztaljam Őt. Arra kértem, sugalljon testvéreimnek hasonló gondosságot Irántam. Az legyen minden gondjuk és foglalatosságuk, hogy mindenekelőtt Atyám dicsőségét keressék, Őt magasztalják, Neki hálát adjanak és csak azután foglalkozzanak megélhetésükkel. Felajánlottam buzgóságomat kárpótlásul az emberek nagy részének mulasztásaiért. Atyám megígérte, hogy sok kegyelmet ad testvéreimnek, hogy valahányszor úgy akarják, mindazt megtehessek, amit Én kértem számukra.

Ó, jegyesem, mennyi kegyelmet kaptam testvéreim számára! Mennyi megvilágosítást és kegyességet, mennyi irgalmat esdtem ki számukra! De egészen világosan is láttam, hogy ők ezekkel a kegyelmekkel visszaélnék és tekintetbe sem veszik. Ezek ellenére sem mulasztottam el fölajánlásaimat és imádságaimat értük újból tovább folytatni. Nem néztem a személyem iránti hálátlanságaikat és szeretetlenségeiket, amelyek Atyámnak nagyon visszatetszettek. Atyám iránti hálámat ajánlottam fel kárpótlásul mulasztásaikért. Erre Atyám kiengesztelődött.

Ó, jegyesem, ha látjuk Atyám szeretetét az emberiség iránt, ha látjuk, mennyit tettem Én, hogy kiérdemljem az embernek az örök életet, akkor valóban szörnyű dolog, hogy az emberek megfélemedeznek ezekről a nagy kegyelmekről és jótéteményekről és egyáltalán nem is gondolnak arra, hogy legalább némi hálát mutassanak Atyám iránt és Én irántam. Pedig jog szerint az lenne állandó elfoglaltságuk, hogy Atyámat dicsérjék és megköszönjék Neki mindazt, amit nekik juttat, valamint hogy Engem a lehető legtökéletesebben utánozzanak. Ezzel szemben minden mással foglalkoznak, csak ezzel nem. A legnagyobb baj az, hogy csak őket éri ezzel károsodás. Egész sereg kegyelemtől és irgalomtól fosztják meg önmagukat, amellyel Atyám elhalmozná őket, ha hálásak lennének és viszonznák végtelen szeretetét.

A kis Jézus látja az ártatlan gyermekek meggyilkolását

Mialatt Én az egyiptomi kunyhóban tartózkodtam, láttam, hogyan mészároltatta le a kegyetlen Heródes az ártatlan gyermekeket. Azért tette, hogy Engem is megölessen. Nem tudta, mi történt Velem, és hogy Egyiptomba menekültem. Amikor valamennyit megölette, abban reménykedett, hogy Engem is meggyilkoltatott közöttük. Ó, mennyire lesújtott Engem a kisgyermek iránti kegyetlensége és Irántam való okatlan és halálos gyűlölete. Nagyon fáj a szegény anyák szorongatottsága. Hallottam zokogásukat és gyermekeik sírását. Ez Engem is sírásra hangolt. Szívemet átjárták a vigasztalan anyák jajkiáltásai. Minthogy pedig szívből szelíd, jóságos és szeretetteljes vagyok, nagy fájdalommal töltött el, hogy Miattam ilyen bajba kerültek. Síró kiáltásuk az égig hatolt! Jajgatásuk meghatotta Atyám Szívét s az Enyémet! Mégsem teljesülhetett az anyák kérése. Heródes szívét annyira elvakította a

szenvedély, hogy ügyet sem vetett az isteni sugallatokra. Azt akarta, hogy kegyetlen és igazságtalan parancsát teljesítsék. Mohóságát csak az ártatlan gyermekek vére csillapíthatta.

Felajánlottam Atyámnak részvételemet és arra kértem Őt, vigasztalja meg kegyesen a megtört anyákat s Ő meg is tette ezt. Különös kegyelmét adta nekik. Arra indította szívüket, hogy viseljék el Iránta való szeretetből ezt a csapást és áldozzák fel Neki fiaikat ártatlan, leölésre szánt áldozatként, hogy ezzel is sietessék a várva várt Messiás eljövetelét. Ebben a gondolatban nagy vigaszt találtak a meggyötört édesanyák. Láttam, jegyesem, e gyermekek lelkét, akiket Miattam gyilkoltak meg. Mielőtt azonban a pokol tornácára, az igazak számára kijelölt helyre szállottak volna, valamennyien eljöttek Hozzám, hogy elismerjenek Istenüknek és Megváltójuknak. Imádtak Engem és tisztelet- és hálaanyilvánításaikkal halmoztak el azért a boldogságért, hogy az Én életemért meghalhattak. Ezek után áldásommal a pokol tornácára szálltak le. Nagy szeretettel fogadtam és buzdítottam őket, hogy szívesen menjenek arra a helyre. Hiszen halálom után azonnal leszálok hozzájuk és elvezetem őket a mennyországba. Ünnepeles hangulatban távoztak Tőlem. Ezután hálát adtam Atyámnak, hogy először kegyes volt Hozzám küldeni őket. Az én szeretetemért haltak meg; ezért méltók lettek arra, hogy a mennyországba jussanak és kövessenek Engem, bárhova megyek is. Ezt az ajándékot azért kaptam Atyámtól, hogy mind nagyobb szeretettel szenvedjek. Hiszen máris láhattam szenvedéseim első gyümölcseit. Nagy vigasszal töltött el, hogy ezek a lelkek megszabadultak a bűn rabszolgaságából, és máris annak a dicsőségnek örökösei lettek, amelyért a világra jöttem, hogy gyötrelmes kínszenvedéssel és halállal megérdemljem azt számukra. Köszönetet mondtam Atyámnak működéséért. Felajánlottam neki vigasztalásomat és örömet és arra kértem, adjon hasonló vigasztalást testvéreimnek, ha igaztalan emberek kínozzák és szorongatják őket, akár üldözéssel, akár halállal. Mindez a sok üldözés és kínzás szerezze meg számukra a mennyországot. Minél nagyobbak fájdalmaik, annál nagyobb dicsőségben legyen részük a mennyországban. Mindezt megígérte Atyám. Arra kértem még, ha megengedi, hogy istentelen emberek kevélységükben kínozzák és elnyomják az ártatlanokat, adjon ezeknek annyi kegyelmet és erőt, hogy mindent elfogadjanak az Ő kezéből, és mindent szívesen elviseljenek Iránta való szeretetből, hogy elnyerjék az örök életet; mert a mennyországba csak azok léphetnek be, akik sok megpróbáltatáson át, a kereszttel és fájdalom útján járnak, amelyen Én jártam. Adjon nekik igaz világosságot és olyan lelkületet, hogy szívesen fogadják és különös kegyelemnek tekintsék ezeket a szenvedéseket és gyötrelmeket, amelyeket az isteni nagylelkűség juttatott nekik, hogy végtelen dicsőséget szerezhessenek a mennyek országában. Atyám hajlandó volt hűséges testvéreimnek megadni e kegyelmeket és megvilágosításokat; még szívesebben ajándékozta ezeket olyanoknak, akik jóakaratók, Iránta való szeretetből szenvedni kívánnak s Engem, példaképüket követni akarnak. Atyám megmutatta nekem azoknak seregét is, akiket gonoszlelkű emberek kínoznak és elnyomnak. Atyám megengedi ezt, hogy ezzel is alkalmuk legyen a szenvedésre, az erények gyakorlására s így elnyerhessék üdvösségüket. Ők azonban elutasítják a szenvedést és keserűséggel gondolnak azokra, akik kínozzák őket. Nem akarnak szenvedni. Sőt sokan annyira jutnak, hogy Atyám ellen lázadoznak, mert megengedi, hogy kegyetlen üldözéssel kínozzák és gyötörjék őket, holott ezek szükségesek; ezzel nyerhetik el ugyanis az örök életet. Atyám gyakran figyelmeztette őket erre, mégsem akarják megérteni. Midőn láttam, milyen sok testvérem nem akar belenyugodni a kisebb üldözésekbe és szenvedésekbe, hogy elnyerjék megígért jutalmukat, nagy fájdalom töltött el. Vakságuk elszomorított, mert mindezt az önszeretet és szenvedés alábecsülése okozza. Sokkal értékesebbnek kellene tartaniok a szenvedést, mint a világ minden vigasztalását. Ez a világ csak a testnek nyújthat örömet, a lelket viszont a nyomorúság mélységébe taszítja. A szenvedés azonban felemeli a lelket, megtölti azt kiváló erényekkel és megszerzi számára az örök életet. Mégis hányan tévednek el ezen az úton! Menekülnek a szenvedéstől, amennyire csak tudnak. Nem látják be, hogy a szenvedéstől menekülve elutasítják azt az alkalmat is

maguktól, amelyet Atyám azért küld, hogy örök dicsőséget szerezzenek. Ó, mennyire fájt Nekem ez a vakság, melyet testvéreim nagy részénél tapasztaltam! Ezért bensőségesen kértem Atyámat, tárja fel előttük a szenvedés kemény burka alatt rejtőző lényeket és édességet. Atyám tapasztalat útján is oktatja őket erre az igazságra, bár így sem akarják megérteni. Azt persze hamar látják, hogy nem menekülhetnek az üldözések, kínok, szenvedések, elnyomások elől; ezért legalább erényt csinálnának a kényszerűségből, hogy így érdemet és jutalmat szerezzenek szenvedéseikért. Sok kegyelmet kértem mindannyiunknak erre a különös esetre. És sok lélekben valóban láttam is a kegyelem csodálatos hatását. Sokan azonban visszaélnek vele. Az előbbiekért helyettük is hálát adtam Atyámnak, az utóbbiakkal kapcsolatban arra kértem Őt, legyen irántunk szánalommal és bocsássa meg vakságukat. Valóban szánalomraméltók az olyanok, akik nem törődnek bele szenvedéseikbe. Nem szereznek érdemet, mert nem akarnak mindent elfogadni Atyám kezéből. És így rosszra fordítják azt, amit lelkük javára és haladására kellene felhasználniuk.

Látogatások

Mialatt ennyit szenvedtem, Anyám a napnak egy részét kézimunkával töltötte, hogy kenyeret keressen. József is mesterségét folytatta. Beszélgetésbe kezdtek néhány emberrel. Tiszta részvétből, szeretett Anyám finom modorának s még inkább az Én személyem kedvességének és arcom bájának vonzóereje miatt eljöttek olykor, hogy meglátogassák szeretett Anyámat. Rövid ideig beszélgettek vele, hogy hallhassák szavát. Beszédje mindenkit elragadott, aki csak hallotta. Velem kapcsolatban bizonyos természetfölötti és szent érzés fogta el őket. Kisgyermek is jöttek néha és minthogy ártatlan lelkek voltak, szívesen láttam őket. Csodálatos lényem vonzotta őket. Valóban nagy hatást tettem a tiszta és ártatlan szívűekre. Nagyon örültem, ha láttam, milyen szeretettel és gyermeki egyszerűséggel jöttek Hozzám.

Mária tanít

Ezeknél a látogatásoknál szeretett Anyám alkalmat talált arra, hogy e nemzetbeliek közül néhányat az igaz Isten ismeretére vezessen. Bár természettől fogva vadak voltak és cseppet sem hajlamosak a jóra, Anyám tanításának mégsem tudtak ellenállni és ellenmondani, elragadó beszédmodora annyira megnyerte őket. Anyám gyakran tett eleget ennek a feladatnak. Én parancsoltam meg neki Atyám akarata szerint. Oly módon teljesítette parancsomat, hogy házunk csakhamar az erények iskolája lett. Mennyire örültem, jegyesem, amikor láttam, hogy ezek a lelkek oly készségesen hisznek az örök igazságokban. Nagy örömömre szolgált, hogy Mária által jutottak az igaz Isten ismeretére. Felajánlottam vizsgálatomat Atyámnak és arra kértem, adjon szívüknek új indításokat, megvilágosításokat és kegyelmeket, hogy befogadja a mennyei tanítást, testvéreimnek pedig hasonló lelkületet embertársaik üdvössége érdekében, mint aminőt Anyám tanúsított velük szemben. Igyekezzenek az igaz Isten ismeretét azokkal a tudatlan és elvakított lelkekkel közölni, akik még távol állnak az igazi világosságtól és hittől. Hosszú ideje tartózkodtam immár az egyiptomi város kicsi kunyhójában. Életünk továbbra is szegényes maradt. Nem jutott másra, csak egy-egy szegényes fekvőhelyre Anyám és József számára s még néhány, szegény idegenek életében nélkülözhetetlen dologra.

Azok az emberek, akiket Anyám tanított, sok ajándékot hoztak. Nagyon ragaszkodtak hozzám. Szeretett Anyám azonban semmit sem fogadott el tőlük, csak azt, ami feltétlenül szükséges volt az Én számomra vagy jegyese, József részére. E látogatások, melyek szeretett Anyámnak szóltak, kezdetben ritkák voltak, később azonban egyre gyakoribbak lettek. Sok kényelmetlenséggel és függőséggel jártak Anyámra nézve, mert magányra vágyott, hogy

isteni szemlélődésbe merülhessen és Velem foglalkozhasson. Hiszen Én voltam szeretetének igazi tárgya. Szíve Bennem minden elképzelhető örömet megtalált. Hasonlóan éreztem Én is. Nagyon örültem, ha egyedül lehettem vele és szeretettől izzó szívének vallomásait hallhattam. Csodálatos vonzóereje és ritka erényessége megigézte szívemet. Oly nagy öröm töltött el, ha egyedül voltam és beszélgettem vele, hogy gyönyörűségemet találtam benne. Mégis gyakran fosztottuk meg magunkat ettől a vigasztól és önként választottuk a szenvedést, ha nem is mindig távolléttel, de legalább is azzal, hogy lemondunk magányunkról. Főként a benső érintkezéstől tartózkodtunk. Szerető szavakkal szólottam hozzá s ő oly nagy szeretettel és kedvességgel válaszolt, hogy édes beszélgetéseink mindjobban megragadták szívemet. Ha azonban a nép gyermekeivel kellett foglalkoznia s őket kellett az igaz Isten szeretetére oktatnia, tartózkodott a Velem való bizalmas társalgástól. Én is lemondtam ilyenkor erről a vigasztalásról. Felajánlottam kettőnk lemondását Atyámnak, és arra kértem Őt, adjon a mi önmegtagadásunk és lemondásunk kedvéért hasonló lelkületet és elszakadni-tudást testvéreimnek. Én és Anyám azért cselekedtünk így, hogy teljesítsük a mennyei Atya akaratát. Így cselekedjenek testvéreim még egészen szent dolgokban is, ha embertársaik üdvösségéről, oktatásáról, az erény útjára vezetéséről van szó. Mert sokan megtehetnék ezt, és mégsem teszik. Csak arra ügyelnek, ami tulajdon lelki kielégülésüket és örömeiket szolgálja. Nem törekednek azt tenni, ami Atyám nagyobb dicsőségére válik. Ez pedig nem más, mint a lelkek üdvözülése.

Amint Én elhagytam mennyei dicsőségemet és Atyám ölét, hogy az emberek megváltásáért a földre szülessek, amint gyakran lemondtam az Anyámmal folytatott társalgásról, hogy a lelkek megnyerésén fáradozzam, úgy ők se vonakodjanak a szemlélődést és a saját haladásukat célzó lelkigyakorlatokat elhagyni, hogy embertársaik üdvösségét szolgálják, az isteni törvényre tanítsák és oktassák s az erény útjára vezessék őket. Bizony, jegyesem, nagy dolog a saját lelki nyugalomunkról és vigasztalásunkról való lemondás, melyet a magányban s az elvonultságban, az Atyámmal folytatott bizalmas érintkezésben találunk! Ha azonban arra gondolunk, hogy ezzel nagyobb örömet szerzünk mennyei Atyánknak, akkor szívesen mondunk le a magunk vigasztalásáról. És bármilyen önmegtagadást is gyakoroljon valaki ebben a tekintetben, sohasem éri el a lemondásnak azt a fokát, amelyre Én és szeretett Anyám eljutottunk. Senki sem élvezhet ugyanis olyan nagy örömeket, aminőket Én és Anyám találtunk a kölcsönös érintkezésben. Szívünk ugyan sohasem szakadt el egymástól, mégis a felebaráti szeretet gyakorlása közben Anyám nem érezhette azt a kielégülést, amelyet társalgásunk folyamán élvezett. Bár megvolt az az öröme, hogy a lelkeket az igaz Isten ismeretére vezethette és megszabadíthatta az ördög szolgaságából, mégis sokkal élvezetesebb volt számára, ha egyedül Velem foglalkozhatott. Midőn megkaptam Atyámtól azt a kegyelmet, amelyet testvéreim üdvösségére kértem, felajánlottam Neki a Magam és szeretett Anyám önmegtagadását, valamint a kettőnk készséges lemondását erről a vigasztalásról azokért, akik nem tudnak Atyám kedvéért és akaratának teljesítéséért lelki élvezeteikről lemondani. S a még oly szent dolgokhoz való túlságos ragaszkodásuk büntetésekképpen megérdemlik, hogy nélkülözniök kelljen azokat. Ezért tettem Atyámnak e felajánlást kárpótlásul azokért, akik ellenállnak szent akaratának és ragaszkodnak saját vigasztalásaikhoz. Engesztelni akartam, nehogy Atyám kegyelmének megvonásával büntesse őket, amint megérdemlik. Felajánlásom kiengesztelte Atyámat és megígérte Nekem, hogy elhalasztja a büntetést és újabb nagy indításokat és kegyelmeket ad nekik. Sokakat láttam, akik felhasználják e kegyelmeket és megegyeznek Isten akaratával, amennyiben teljesítik Atyám kívánságát. Ez nagy vigasszal töltött el. Hálát adtam Atyámnak kegyelméért, amelyet e lelkeknek adott. Újabb kegyelmeket, főként pedig az állhatatosság adományát kértem számukra.

Mária szava hatékony

Nagy vigasztalásomra szolgált, midőn láttam, hogy e lelkek megismerték az örök igazságokat és lelkük megvilágosodott. Arra kértem Atyámat, adjon szeretett Anyám szavainak annyi erőt, kegyelmet és hatékonyságot, hogy bárki hallja azokat, fogadja el az igazságot. Atyám valóban meg is teszi ezt; Mária oly vonzón beszélt, szavai oly hatékonyak voltak, hogy ha csak egyszer hallotta is valaki, nem csupán okult tanításából és meggyőződött az igazságról, hanem nagyon meg is szerette őt. Ebben a tekintetben Anyám nagy haladást tett s mint az isteni igazságok Tanítónője sokakat meggyőzött az igazságról. Kevés szót használt ugyan, de ezek a szavak bevésődtek hallgatói lelkébe. Szeretett Anyám sok ajándékot kapott részben az oktatásával tett szolgálatok miatt, azonban olykor csak annyit fogadott el, ami okvetlenül szükséges volt a saját és József életének fenntartására; minden egyebet visszautasított. Így cselekedett akkor, ha nem volt otthoni munkája és sem neki, sem Józsefnek nem volt jövedelme, hogy élelmiszert vásárolhassanak. Én magam jóságos és szerető pillantással tekintetem a látogatókra. Pillantásomnak oly nagy hatalma volt, hogy át-meg átjárta szívüket. Jóságos és szerető tekintetem nagyon meghatotta őket. Ezért arra kértem Atyámat, hogy ezek a lelkek adják át magukat Neki és készüljenek elő a Benne való hit befogadására.

A kis Jézus szerénysége

Midőn ebben a házikóban laktam és szegénységben éltem, többször lehetett volna részem könnyebbségben és kényelemben, de Én nem akartam, hogy akik látnak, épülhessenek rajtam. Azt akartam, hogy példámat látva még erősebben higgyenek azokban az igazságokban, amelyekre Anyám tanította őket. Ajándékot sem akartam elfogadni, hogy szegényesen éljek és még a szükségeset is nélkülözzem, önkéntes szenvedésemet felajánlottam Atyámnak, valamint életmódomat is, amelyet Anyámmal együtt követtem, hogy példát adjak e népnek és az úgy cselekedjék, amint Anyám tanította. Arra kértem Atyámat, adjon hasonló lelkületet mindazoknak, akik a tökéletes életre vonatkozó tanítással foglalkoznak. Kértem, hogy egész tökéletesen gyakorolják azt, amire másokat tanítanak. Máskülönb hiába fáradnak, mert a példa hathatósabb, mint a szó. Már akkor láttam, hogy sokan foglalkoznak majd ilyen oktatással, de eredménytelenül; cselekedeteik ugyanis nem egyeznek tanításukkal. Könyörögtem ezekért Atyámhoz, buzdítsa őket, hogy tanításuk szerint cselekedjenek, hogy tanításuk gyümölcsöt hozzon. Mert működésük gyümölcse a lelkek megtérése lenne, jutalmuk pedig a mennyei boldogság. Atyám elfogadta kéréseimet és felajánlásomat és megígérte, hogy megteszi, amire kértem. Nem is mulasztja el soha. Sokakban azonban oly nagy az önszeretet s a földi dolgokért való gond, hogy nem ügyelnek a kegyelem indításaira és buzdításaira. Sokkal fontosabbnak tartják a maguk kényelmét, mint a lelkek haladását. Nem törődnek azzal, hogy hiábavaló minden figyelmeztetésük és bizonyítékuk, ha a maguk kedvére élnek. Mekkora fájdalom töltött el, testvéreim vakságának láttára! Forró könyörgéssel fordultam tehát Atyámhoz. Sok embernek használnak is kéréseim. Ezek igyekeznek egész tökéletesen eljárni. Így meg is hozza tanításuk a kívánt eredményt, vagyis a lelkek megtérését s Atyám megdicsőülését. De milyen kevesen cselekszenek így! Ezért oly csekély az eredmény is, amelyet a sok oktatás hoz. Az a szív, melyet Atyám szelleme tölt be, termékeny lesz, mert élete megegyezik az isteni tanítással. Az olyan szív viszont, amelyet a világ szelleme tölt be, szavaival satnya gyümölcsöt hoz, mert élete megegyezik az érzékiség kívánságaival és a világ szabályaival.

A kis Jézus testvérei üdvösségéről beszél az örök Atyával

Egyiptomi tartózkodásom idején folytattam megszokott imaéletemet. Létem minden pillanatában magasztaltam Őt és hálát adtam Neki testvéreim helyett. Arra kértem, világosítsa meg kegyesen ezt a nemzetet, amelynek kebelében éltem. Minthogy Én az igaz világosság voltam közöttük, ne maradjanak meg vakságukban és tudatlanságukban. Fordítsák hasznukra azt a különös kegyelmet, amelyet azáltal kaptak, hogy Atyám Engem, egyszülött Fiát hozzájuk küldött. Atyám isteni indításaival buzdította e hitetlen lelkeket. Sokan megértettek és elfogadták az igaz hitet. Hálát adtam ezért Atyámnak és arra kértem, halmozza el ezt a népet továbbra is kegyelmével és zárja ki a bálványimádást arról a helyről, ahol laktam. Mert nem való, hogy ott, ahol az igaz, emberré lett Isten tartózkodik, ellenségeit, az ördögöket imádják. Hányszor könyörögtem, mennyit tettem e lelkek üdvösségéért! Örök Atyámnak nagy kedve telt Bennem. Imádságaim és felajánlásaim nagy örömet szereztek Neki. Bennem talált öröme kedvéért arra kértem, adja meg kegyesen mindazt, amire testvéreim üdvösségéért s az Ő nagyobb dicsőségéért kértem.

Ha szeretett Anyám az örök igazságokra tanított egy lelket, feltűnés nélkül, nagy okossággal és bölcsességgel tette ezt. Ugyanakkor Én is könyörögtem Atyámhoz e lélek megtéréséért. Kértem, hogy e lélek valóban elfogadja az igaz hitet. Így is történt. Azután hálát adtam Atyámnak azért a kegyelemért, amelyet szeretett Anyámnak adott és irgalmáért, amelyet e lélekkel szemben gyakorolt, midőn megvilágosította és hívei közé sorozta.

Mária üldöztetése

Szeretett Anyámnak üldözésekben is volt része Egyiptomban. Az ilyen esetekben arra kértem Atyámat, bizonyítsa be hatalmát csodálatos jellel, védje meg dicsőségét és szabadítsa meg szeretett Anyámat és jegyesét a barbárok elnyomásától és üldözésétől. Atyám végtelen bölcsességgel és nagy előrelátással tette meg ezt, oly módon, hogy sohasem árhattak nekünk. Jóllehet Anyám mindenkit csendes visszavonultságban oktatott, mégis elterjedt a hit az országban az idők folyamán, mert azok, akiket Mária tanított, tovább adták tanítását másoknak.

A kis Jézus növekedése és haladása

Testben is, kegyelemben és erényben is növekedtem, jegyesem, az emberek előtt. Azokat, akik megfigyeltek Engem, annyira elbűvölte csodálatos lényem, hogy elragadtatásba estek. Ezért mindenki boldognak tartotta magát e nép fiai között, aki láthatott Engem.

Jézus és Mária szomorúsága

Olykor nagyon szomorú voltam, mert láttam, hogy az igazságtalanság uralkodik a földön s oly sokan megbántják Atyámat. Heves zokogásban törtem ki ilyenkor. Könnyeimet és a megbántás okozta fájdalmat felajánlottam Atyámnak és arra kértem Őt, állítsa meg kegyesen az istentelenség és gonoszság áradatát. Elborította már az egész világot és minden társadalmi osztályt, minden nemzetséget a mélységbe taszított. Szeretett Anyám nagyon bánkódott, midőn Engem ilyen szomorúságban, könnyek között talált. Feléje fordítottam arcomat és vigasztalásképpen bensőséges szeretettel szólottam hozzá: „Csakis te, drága Anyám, nyújtasz vigaszt az Én szívemnek szorongatottságában; mert egyedül te vagy tökéletes, egyedül te vagy mindig ártatlan és szent, egyedül te vagy az Én barátnőm, aki mentes az áteredő büntől.” – Ezekkel a szavakkal vigasztaltam szeretett Anyámat és szenvedésektől és fájdalomtól lesújtott emberségem is megkönnyebbült. Felajánlottam ezeket Atyámnak s arra

kértem, töltsse el valamennyi testvérem szívét és lelkét hasonló fájdalommal az Ő isteni Felségét ért megbántások láttára. A következőkre kértem még: Amint Én nagy vigaszt éreztem, midőn szeretett Anyám Reám tekintett és vele beszélhettem, adja meg ugyanezt a kegyelmet az összes szomorú lelkeknek. Buzdítsa őket, hogy forduljanak Anyámhoz és nála keressenek vigaszt. Ha pedig hozzá mennek, adja, hogy ott erőt és vigasztalást találjanak. Atyám megígérte, hogy így cselekszik. Senki sem akad, bármilyen szomorú és meggyötört legyen is a lelke, aki ne találna meg a sóvárgott vigasztalást, ha hittel és szeretettel Anyámhoz folyamodik. Sőt sokkal nagyobb örömet talál, mint aminőt kívánt. Ezért hálát adtam Atyámnak mindenkiért, különösen azokért, akik vigaszt és kegyelmet találnak Máriánál, később azonban nem adnak hálát Atyámnak, pedig jól tudják, hogy minden kegyelem Tőle származik.

Mária első ízben adja a kis Jézusra a ruhácskát

Amikor megfelelő kort értem el, meghagytam Anyámnak, hogy oldjon ki a pólyából, mert már elég régen fekszem benne. Szeretett Anyám nagyon örült, hogy teljesítheti kérésemet. Ruhácskát adott Reám. Ez nagyon szegényes volt. Mária saját kezével szötte. Ebbe a ruhácskába öltöztetett most Engem. Így végre megszabadultam a pólyától, amely már nagyon kényelmetlen volt Nekem. Hiszen úgy tudtam használni eszemet és oly tökéletes ismeretem volt mindenről, mint felnőtt embernek. Midőn Reám adta ruhámat, összetettem a kezemet, letérdeltem a földre és hálát adtam Atyámnak, hogy jóságosan megszabadított e kötelékektől és ruhával látott el. Ez alkalomból sokat könyörögtem Atyámhoz és sok felajánlást tettem testvéreim javára. Először erre kértem: amint Engem kegyesen megszabadított e kötelékektől, oldja meg a bűn kötelékeiben élő nyomorúságos lelkek bilincseit is és öltöztesse fel őket kegyelmébe. Azután felajánlottam Neki első imádságomat, amelyet így a földön térdelve végeztem. Arra kértem, adjon erre való tekintettel testvéreimnek erőt, hogy térdelve tudjanak imádkozni. A térdenállva imádkozás nagyon kedves Atyám előtt. Arra kértem, hogy ne tagadja meg senkitől azt a kegyelmet, amelyért e térdelő helyzetben esedezik. Teljesítse a kérést még nagyobb szeretettel, ha az Én nevemben s az Én érdemeimért kéri. Különösen azért könyörögtem Atyámhoz, hadd lássak minden nemzetet Felsége előtt leborulva, igaz Istenüket és Urukát imádvá. Állhatatos kérésemet Atyám nagyon kegyesen fogadta. Ezeket a szavakat mondta ekkor: „Ez az Én szeretett Fiam, Benne telik kedvem!” E szavakat csak Anyám hallotta. Csakis ő volt ott a lakásban, hogy segítségemre legyen. Igaz és engedelmes Fiaként engedélyt kértem Atyámtól, hogy valamennyi tagomat és érzékszervemet használhassam, de csak azért, hogy mindenben és mindennel az Ő szolgálatára legyek s az Ő dicsőségét öregbítsem. Atyám mindezt teljesítette s az Ő áldásával álltam fel.

A kis Jézus első lépései

Ekkor tettem első lépéseimet. Úgy lépegettem, mint kicsiny gyermek, remegő tagokkal. Felajánlottam lépéseimet Atyámnak és arra kértem, adjon az Én lépéseim kedvéért és az Ő nagyobb dicsőségére minden testvéremnek erőt és erényességet a tökéletességre vezető úton. Olyan módon irányítsák és szabályozzák lépéseiket, hogy azok sohase váljanak Atyám sérelmére és lelkük kárára, hanem csakis az Ő dicsőségére, akaratának teljesülésére és tulajdon lelkük javára.

A kis Jézus első szavai

Első szavaimat azután szeretett Anyám és jegyese, József jelenlétében ejtettem ki. Ezek Atyám dicséretét zengték. Oly bájosan és kedvesen ejtettem ki e szavakat, hogy szeretett Anyám és József bőségesen ontották a vigasztalás könnyeit. Azután őket üdvözöltem és megköszöntem nekik mindazt, amit Irántam való szeretetből tettek és szenvedtek. Felajánlottam, hogy teljesítem parancsaikat és tökéletesen engedelmes leszek nekik. Kijelentettem, hogy amíg csak együtt leszek velük, mindenben alárendelem magam akarataimnak. Ezek után visszavonultam és újból imádkozni kezdtem. Ez volt attól kezdve állandó foglalatosságom: letérdeltem és Atyámhoz imádkoztam. Felajánlottam Atyámnak első szavaimat és dicsérő imádságaimat és arra kértem, hogy annak az örömmel a kedvéért, amelyet szavaimmal szereztem Neki, bocsásson meg minden testvéremnek, aki beszédével megbántja Őt. Áldja és szentelje meg nyelvüket, hogy ne nyissák szájukat olyan szóra, mely Őt és felebarátjukat sérti. És engesztelődjék meg szavaim kedvéért, melyek oly kedvesek voltak Előtte, testvéreimmel szemben. Atyám ugyanis haragra gerjedt ellenük, mert oly súlyosan megbántották Őt. Nyelvükkel sokkal gyakrabban bántják meg az emberek, mint többi érzékszerveikkel. Atyám mégis megengesztelődött. Látnom engedte azonban, mennyi és milyen súlyos bünt követnek el az emberek nyelvükkel. Ó, jegyesem, hányszor éri ilyen sértés Atyámat! Ezt az érzékszervet bizony egészen más célra használják, mint amire Atyám adta. Ó, mennyire bánkódtam azért, hogy testvéreim ennyire megbántják Atyámat! Azért adta pedig nyelvüket, hogy azzal Őt dicsérjék, magasztalják, hálát adjanak Neki és másokat tanítsanak; ezzel szemben azt látja, hogy visszaélnék vele. Ezzel az érzékszervükkel megsértik Őt, zúgolódnak Ellene, megszólják felebarátjukat, hamisan esküsznek, káromkodnak, szitkozódnak s más hasonlókat művelnek. Ó, milyen szörnyű, amit az emberek tesznek! Mennyire elszomorított Engem ez a sok bűn! Mennyit sírtam igazságtalanságuk láttára! Felajánlottam Magam Atyámnak, hogy örökre dicsérni, magasztalni fogom Őt, hálát adok Neki és engesztelni fogom mindannyiuk nevében és valamennyi testvéremért, aki e tekintetben hibát követ el. Atyám szívesen fogadta felajánlásomat és kéréseimet.

Valamennyire kiengesztelődött testvéreim iránt. Megígérte Nekem, hogy elhalasztja az említett bűnökért járó büntetést, és várakozik, míg megbánják bűneiket. Ez némileg megvigasztalt. Igyekeztem helyettük is kérlelni Atyámat s minden cselekedetemet bűneik engesztelésére és újabb kegyelmek elnyerésére ajánlottam fel.

A kis Jézus imája

A következőkre kértem Atyámat: Amint Engem e szegényes ruhával megajándékozott, ugyanúgy öltöztesse a lelkeket is a kegyelem ruhájába és szabadítsa ki őket a bűn kötelékeiből. Valóban csodálatraméltó volt, jegyesem, amint kisgyermekkoromban e ruhácskában összetett kezekkel térdeltem és imádkoztam Atyámhoz! Csodáltak az angyalok, csodált Anyám és József is. Sírtak a részvétől és az örömtől, melyet e látványra éreztek. Atyám ekkor nagy szeretettel nézett Reám, úgy tekintett, mint istenségének drága kincsét, mint olyan tárgyat, melybe egész gazdagságának, minden jóságának kincseit helyezte. Valahányszor ebben a helyzetben imádkoztam és bánatosnak, szomorúnak, megalázottnak láttam, vigasztalásomra gyakran mondta a következő szavakat: „Kérd Tőlem, szeretett Fiam, amit kívánsz. Hajlandó vagyok mindazt megadni Neked, amit csak akarsz.” Gyakran mondta a zsoltár e szavait is: „Kérd Tőlem, és Neked adom a nemzeteket örökségedül.” (Zsolt 2,8) Ezek a szavak nagy vigasszal töltöttek el. Azután, Atyám jóságán és bőkezűségén felbátorodva, állhatatosan könyörögtem Hozzá az emberi nem üdvösségéért. Atyám ekkor megígérte, hogy mindenkinek ad annyi kegyelmet, amennyi üdvösségéhez szükséges, feltéve hogy mindent megtesz üdvözülése érdekében. Világosan tudtomra adta, hogy ha valaki nem

üdvözül, az azért történik, mert nem akar üdvözülni. Atyám mindenkinek megadja bőséges kegyelmét. Hiszen megígérte Nekem és bőkezűen teljesíti ígérte. Nagyon szomorú voltam, midőn ama lelkek tömegét láttam, akik visszaélnek a kegyelemmel. Oly sok kéréssel és sóhajjal nyertem el azt számukra, s íme ők maguk lesznek pusztulásuk okai. Hálát adtam Atyámnak nagy jóságáért és bőkezűségéért. Újból felajánlottam Magam Neki, és arra kértem, hogy teljesedjék az Ő akarata. Tudtam, hogy mi az: abban áll, hogy minden ember üdvözüljön, hogy mindenki tökéletes és szent legyen. Mégis milyen ritkán teljesül Atyám akarata, hiszen a legtöbb ember éppen az ellenkezőjére törekszik. Ez nagy szomorúsággal töltött el. Felajánlottam Neki, hogy készségesen teljesítem mindazt, amit kíván Tőlem. Kárpótlásul nyújtottam ezt azokért, akik semmiképpen sem akarnak szent akaratainak engedelmeskedni. Ezzel megfosztják Atyámat a dicsőségtől, önmagukat pedig a jutalomtól. Felajánlásaim mindenben megdicsőítették Atyámat, azok a lelkek viszont lemondtak arról az érdemről s azokról a javokról, amelyben akkor részesülnének, ha teljesítenék Isten akarátát.

Kölcsönös lemondás

Midőn már ezt a ruhácskát viseltem és levettem pólyámat, szabad lettem. Gyakran megváltam szeretett Anyámtól és elvonultam, hogy térdenállva imádkozzam. Megfosztottam Magam attól a vigasztól, amelyet Anyám karjában éreztem. Hasonlóképpen őt is megfosztottam attól az örömtől és vigasztalástól, amelyet olyankor érzett, midőn az ölében tartott Engem. Én is, ő is nagy fájdalommal mondtunk le egymás kedves és lélekemelő társaságáról. De le kellett mondanom erről a vigasztalásról, mert már e zsenge korban is mindenképpen szenvedni akartam. Azért tettem ezt, mert így nagy örömet szereztem Atyámnak. Azután felajánlottam Neki fájdalmamat és az örömről való lemondásomat kárpótlásul testvéreimért, akik tulajdon kényelmükhöz ragaszkodnak és semmiféle örömet sem képesek megvonni maguktól. Semmit sem akarnak szenvedni, hogy teljesítsék Atyám akarátát és erényes, szent dolgokat cselekedjenek. Ha pedig arról van szó, hogy valami kellemetlenséget kell elviselniük, vagy valamely élvezetről kell lemondaniuk, arra sohasem hajlandók. Elmulasztják az imádságot s azt a sok jót, amire alkalmuk nyílik. Így nagy kincstől fosztják meg önmagukat. Arra kértem Atyámat, adjon az Én cselekedeteim érdeméért világosságot és kegyelmet mindenkinek, hogy utánozni tudjon Engem. Ne hallgassanak önszeretetük és élvezetvágyuk szavára. Atyám megígérte, hogy megteszi, amire kértem. Valóban teljesíti is ígérte. Az emberek nagy része nem figyel ugyan sugallataira, azért mégis sokan akadnak, akik teljesítik isteni akarátát. Felhasználják kegyelmét és csodálatos módon gyakorolják azt, amit Ő saját dicsőségére s az ő haladásukra sugalmaz nekik. Nagyon örvendtem, jegyesem, midőn láttam könnyörgésem gyümölcsét. Különösen az esett jól, hogy már egészen kicsiny gyermekek lemondanak a kényelemről s az élvezetéről, hogy csak az erények gyakorlására, az imára s a jámborságra legyen gondjuk. Hálát adtam értük Atyámnak és arra kértem, halmozza el őket továbbra is kegyelmével és töltsse el őket mennyei áldásával. A szerető Atya megígérte, hogy megteszi ezt. Azután arra kértem, hogy vigasztalja meg szeretett Anyámat s adja, hogy mindenben megegyezzék az Ő isteni akarátával. Atyám teljesítette kérésemet. Anyám mindenben alávetette magát kívánságának. Felajánlottam odaadását Atyámnak kárpótlásul azokért a lelkekért, akik ha le kell mondaniok vigasztalásukról, nem képesek megnyugodni és alávetni magukat Isten rendelkezésének. Annnyira ragaszkodnak saját ízlésükhöz és kielégülésükhöz, hogy megzavarodnak, nyugtalanok és szomorúak lesznek, ha le kell mondaniok ezekről. Sokat imádkoztam hát Atyámhoz, s arra kértem, adja nekik kegyelmét, hogy alávéssék magukat akaratainak és ne veszítsék el érdemüket, melyet ilyen esetekben szerezhethének. Atyám megígérte, hogy teljesíti kérésemet. Sok lélekre azonban semmi hatást sem tesz kegyelme, mert akaratosak és túlságosan ragaszkodnak tulajdon ízlésükhöz és ítéletükhöz.

A kis Jézus gyengéden előkészíti Anyját, hogy elválassza Őt

Elérkezett már az idő, midőn hozzá kellett szoknom, hogy közönséges ételekkel táplálkozzam, mint más gyermekek, akiket anyjuk elválaszt. Nagyon gyöngéden közöltem ezt Anyámmal, oly módon, hogy nem okoztam fájdalmat vele. Máskülönben bizony szenvedett volna, mert igen nagy vigasztalásról kellett lemondania. Arra kértem ezért Atyámat, erősítse meg lelkét kegyelmével. Szeretettel megöleltem hát Anyámat és szűzi keblére simultam. Bensőséges szeretettel mondtam neki köszönetet tisztaságos tejéért, amellyel eddig oly szerető módon táplált. Szeretett Anyám ekkor leborult, imádta Atyámat és hálát adott Neki a tejért, melyet Tőle kapott, hogy Engem táplálhasson. Bocsánatot kért Tőle, ha bármiben hibázott volna szoptatás közben. Azután Tőlem kért bocsánatot, ha esetleg nem teljesítette volna kötelességét a szoptatásnál. Megköszönte Nekem, hogy mint Isten Fia leereszkedtem hozzá s elfogadtam tőle, teremtményemtől, a tejet. Mária mélyen megalázta magát Atyám előtt és Elöttem. Ó, mennyire kedves volt Atyámnak és Nekem az ő alázatossága! Atyámat elbűvölte szeretete és alázatossága. Közölte vele, hogy hajlandó minden kegyelmet megadni neki, melyet e pillanatban kér Tőle.

Ő pedig nem kért egyebet, csak azt, hogy méltó legyen tökéletesen követni Engem. Atyám megadta ezt. Szívemet megsebezte szeretete, ezért forrón megöleltem és megcsókoltam őt. Megköszöntem szolgálatait, melyeket Nekem tett. Kértem, adja Nekem, egyetlen, forrón szeretett Fiának, továbbra is anyai szeretetét. Nagyon megerősítettem ez alkalommal. Meghagytam, hogy a jövőben Nekem is ugyanazt az eledelt adja, amellyel ő maga táplálkozik.

Biztosítottam, hogy ha a jövőben nem fogadhatom is el tejét, azért nem szabad azt hinnie, hogy kevésbé szeretem őt. Épp ellenkezőleg! Iránta való szeretetem Velem együtt növekszik, benne pedig gyarapodik a kegyelem és az érdem. Szeretett Anyám teljesen megnyugodott Atyám akarátában s az Enyémben. Szavaim nagyon megerősítették. Mindezeket az indulatokat felajánlottam Atyámnak. Felajánlottam hálaadásomat kárpótlásul testvéreimért, különösen azokért, akik oly sok kegyelmet kapnak Tőle, de sem hálát nem adnak, sem a kegyelmet nem fordítják arra a célra, amelyre Atyámtól kapták. Arra kértem még, adjon erényességet, igaz lelket, kegyelmet azoknak, akiknek az Ő rendelkezése folytán nélkülözniük kell a lelki táplálékot, hogy megnyugodjanak az Ő végzésében. Ne engedje, hogy emiatt megfogyatkozzanak az erényben. Ha ugyanis a lélek elveszíti támaszát, akkor valóban abba a veszélybe kerül, hogy nem halad a tökéletesség útján. Ezért sokat könyörögtem Atyámhoz. Ha már megengedi, hogy nélkülözniük kelljen a lelki táplálékot, adja nekik kárpótlásul kegyelmét és különös segítségét, üdítse fel lelküket Neki tetsző táplálékkal, tartsa meg őket jó szellemben és jóra való törekvésükben és gyarapítsa bennük az erényt és a tökéletességet. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt és teljesíti is ígérését.

Nagyon tetszett Neki, hogy szüntelenül kegyelmeket kértem Tőle testvéreim számára. Midőn észrevettem örömét, szakadatlanul folytattam imámat. Így kérleltem Atyámat: Amint szívesen hallgat Engem s nem bosszantják kéréseim, sőt örömmel fogadja azokat, hallgassa meg kegyesen testvéreim könyörgését is. Ne legyenek soha utálatosak Elötte, akkor sem, ha nem telik kedve bennük. Hallgassa meg őket kegyesen, különösen olyankor, ha az Én nevemben, az Én érdemeimre hivatkozva kérik kegyelmét. Atyám bőkezű volt; megígérte és biztosított róla, hogy mindazt, amit az Én nevemben s az Én érdemeimre hivatkozva kérnek Tőle, megadja testvéreimnek, amennyiben a kérés üdvösségükre, nem pedig kárukra szolgál; mert ebben az esetben más kegyelmeket ad nekik Atyám, amelyek haladásukra, üdvösségükre s az ő dicsőségére válnak.

Miután így imádkoztam, felajánlottam cselekedeteimet Atyámnak s elnyertem Tőle mindazokat a kegyelmeket, amelyeket testvéreim üdvösségére kértem Tőle, dicsérni és magasztalni kezdtem Őt és hálát adtam Neki. Mindezt testvéreim nevében s helyettük

végeztem. Szeretett Anyámat is felszólítottam, hogy Velem együtt zengje Atyám dicséretét. Atyám nagyon örült ennek. Igen tetszett Neki az ének. Arra kértem Őt, tanítson meg kegyesen minden embert, hogyan dicsérje Őt a legalkalmasabb módon. Valóban rá is vezeti őket a Szentlélek által. Némelyek hamar felfogják ezt s nem csupán maguk dicsérik Teremtőjüket, hanem másokat is rávesznek, hogy dicsérjék és magasztalják Őt. Köszönetet mondtam ezért Atyámnak mindazok helyett, akiket kegyelmével ennyire megalózik.

A kis Jézus szeretete Szent József iránt

Midőn együtt éltem szeretett Anyámmal és jegyesével, Józseffel, iránta is mély hálát, szeretetet és jóakaratot tanúsítottam. Hiszen hűségesen ragaszkodott Anyámhoz és Hozzá. Oly nagy tisztelettel, nagybecsüléssel és alázattal bánt velünk, hogy megérdemelte Atyám, jó Magam és Anyám szeretetét. Midőn beszélni kezdtem, kedvesen szólottam hozzá. Megköszöntem neki, hogy szenvedett Értém és annyit fáradozott Irántam való szeretetből. E szavaknál vigasztalással töltöttem el lelkét, úgyhogy édes könnyeket ontott. Egyetlen szó az Én ajkamról örömmé változtatott minden keserűséget, melyet ebben a számkivetésben s a nagy szegénységben érzett. Bizony sokat szomorkodott, midőn szegénységemet, nyomorúságomat látta. Fájt neki, hogy jegyesét s Engem nem láthatott el mindazzal a kényelemmel, amelyet kívánt és szükségesnek tartott. Én is, szeretett Anyám is vigasztaltuk őt. Megmagyaráztam neki, hogy ez Atyám akarata s az Én akaratom. Ez megvigasztalta; szíve túláradt a szeretettől Irántam és Anyám iránt. Viszontszeretetünk is épp ilyen mély volt iránta. Mindig úgy tekintettük őt, mint hűséges őrzönket és bajainkban gondviselőnket. Sok kegyelmet kértem számára Atyámtól és mind gazdagabbá tettem erényekben. Lelke nagy érdemekkel gyarapodott. Gyakran engedtem, hogy karjába vegyen, kedveskedtem neki és kimutattam nagy vonzalmamat. Mindez egyre jobban megvigasztalta, megerősítette a kegyelemben, s gyarapította benne az isteni szeretetet s a többi erényeket. Kölcsönös szeretetnyilvánításainkat felajánlottam Atyámnak és arra kértem, vigasztalja meg ezzel azokat a hűséges lelkeket, akik utánoznak Engem és követik példámat. Erősítse meg, becézze őket, izleltesse meg velük szeretetének minden gyönyörűségét, ölelje át és szorítsa szívéhez őket, hogy annál szilárdabbak legyenek a kegyelemben és a szeretetben. Atyám megígérte, hogy mindezt bőkezűen teljesíti. Meg is teszi, amit ígért. Egyébként meg kell még mondanom, hogy kevés olyan hűséges és szerető lélek akad a világon, mint amilyen József lelke volt. Atyám megelőzte őt boldogító kegyelmével, mégpedig oly módon, hogy Anyám után egyetlen lélek sem volt hozzá hasonló, egy sem kapott annyi kegyelmet Atyámtól, annyi szeretetet Tőlem és szeretett Anyámtól, egy sem részesült annyi kedvezésben áldott kegyességben.

Közös imádság és hálaadás

Egyiptomi tartózkodásunk további ideje alatt Én, Anyám és József folytattuk megszokott dicsérő és hálaadó imáinkat Atyámhoz. Embertársaink üdvösségéért is fáradoztunk, akik az igaz világosság befogadására készültek. Ez a világosság az igaz Isten megismerésében és imádságában állott. Sokat könyörögtem ezért Atyámhoz. Vágyakozásomnak és kéréseimnek ekkor még nem volt meg a teljes eredménye. Mégis örvendeztem, amikor láttam, hogy sokaknak szíve előkészült már az igaz hit befogadására. Többen máris elnyerték azt s az Ő segítségükkel az idők folyamán a többiek is megtértek és megvilágosodtak.

Heródes halála

Vigasztalásommal egyidejűleg nagy szorongatást is szenvedtem. Nagyon elszomorított, midőn láttam, hogy az istentelen Heródes megátalkodott lélekkel halt meg. Miután annyi ártatlan gyermeket legyilkoltatott, üldözése azzal végződött, hogy bűnös lelke a pokol mélységébe zuhant. Ó, mennyire fáj Nekem az ő szerencsétlen sorsa! Gonoszsága, becsvágya, makacssága és kapzsisága a pokolba taszította ezt a boldogtalan lelket. Igazán nagy fájdalom töltött el, midőn valaki világra jövetelem után elveszett. Hiszen az emberek üdvösségéért születtem a földre s mégis azt kellett látnom, hogy e boldogtalanok a pokol mélységébe zuhantak. Ez elviselhetetlen volt számomra! Magsirattam nagy-nagy nyomorúságukat.

Láttam, hogy sok zsarnoki uralkodó lesz még a világon, akik kínozni és gyötörni fogják követőimet. Ez is nagy fájdalmat okozott. Csak az vigasztalt, hogy láttam, az ő kegyetlenségük és zsarnokságuk sokak üdvözülésére ad majd alkalmat. Sok lélek szerez majd nagy érdemeket; ezek elnyerik a vértanúság pálmáját és koronáját. A mulandó földi életben elviselt rövid szenvedésért örökre boldogok lesznek a mennyben. Állhatatosan könyörögtem ezekért Atyámhoz, hogy adja meg nekik kegyelmét és erejét. Azután pedig vegye őket Magához az örök nyugalomba. Kéréseimet nagy áhítattal és buzgósággal adtam elő, hiszen mindezeket a fájdalmakat az Én kedvemért, Irántam való szeretetből viselik el, hogy hűségesek legyenek Hozzám. Atyám különösen jóságos és szíves volt e tekintetben. Biztosított, hogy nem csupán segíti és vigasztalja őket, hanem Maga is velük küzd, erőt és bátorságot ad nekik, hogy minden szenvedést és vértanúságot elviselhessenek. Azután pedig megadja nekik az örök nyugalmat és boldogságot.

Az angyal inti Józsefet

Elérkezett a Názáretbe való visszatérés ideje, mivel a Heródes-féle üldözés halála után tökéletesen megszűnt. Atyám ekkor angyalt küldött Józsefhez, azzal az üzenettel, hogy visszatérhet hazájába, mert már meghalt az, aki halállal fenyegetett Engem. Midőn József felébredt álmából, közölte az üzenetet szeretett Anyámmal és előkészületet tett az elutazásra, amint a következő részben hallani fogod.

Intelem Mária Cecíliához

Ne mulaszd el azonban, jegyesem, hogy lehetőleg mindenben utánozz Engem, amit ebben a részben közöltem veled. Fordítsd hasznodra példámat. Biztosítlak, hogy sohasem kell nélkülözned segítségemet és Atyám kegyelmét.

Hetedik rész: Az Üdvözítő gondolkodásmódja, szándékai és szenvedései Egyiptomból történt visszatérésétől názareti megérkezéséig

A Szent Család parancsot kap a hazatérésre

Mikor Heródes meghalt és abba hagyta az ártatlan kis gyermekek lemészárlását, hálát adtam Atyámnak, hogy gondviselése megszüntette az üldözést. Szeretett Atyám közölte Velem, hogy térjek vissza hazámba, Názáretbe. Azt akarta, hogy ott tartózkodjam. Imádtam isteni akaratát s hálát adtam jóságáért, hogy visszahív számkivetésemből s hazatérhetek. Ekkor arra kértem Őt, hogy hívja vissza azokat a lelkeket is, kiket a paradicsomból saját hibájukból száműztek; gonosz ellenségeik között élnek, s az ördög rabságában sínylődnek. Nyomorúságos rabságukból hívja haza őket különös kegyelmével, sőt távolítsa el tőlük minden rossz alkalmat és akadályt. Ezek gátolják meg őket abban, hogy visszatérhessenek barátságához és a tökéletes élet állapotához. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. S tényleg atyai gondoskodással teljesíti ígéretét! Isteni gondviselése által sok lélek kiszakítja magát az ördög és a bűn rabságából, de sokan nem így tesznek, mert valójában nem akarnak elszakadni attól. Hálát adtam Atyámnak, hogy kegyességében mindent testvéreim haladása és üdvössége érdekében rendez el. Nagyon örültem azoknak, kik visszatérnek barátságához és szeretett gyermekeinek igazi szabadságához. Egyidejűleg azonban nagy fájdalmat éreztem azok felett, kik meg akarnak maradni nyomorúságukban és szolgai állapotukban. Ezeket mind láttam, örömet és fájdalmamat felajánlottam Atyámnak, s arra kértem Őt, hogy fájdalmamért adjon új kegyelmet mindazoknak, akik megtértek, hogy többé soha el ne távolodjanak Tőle. Azokat, kik nyomorúságos rabszolgák maradtak, erőteljesebb hanggal és eszközökkel hívja vissza nagy irgalmában. De akik szerető hívására és atyai gondoskodására nem ügyelnek, azokat erőszakkal és fenytéssel is kényszerítse az önmagukba szállásra. Tegyük meg fenyegetéseire mindazt, amit nem akarnak szeretetből megtenni és azért is, hogy a büntetéstől megszabaduljanak. Láttam, hogy Atyám nagy irgalmában mindent megtesz. Sokak megátalkodottságát is láttam, akik nem hallgatnak sem az isteni jóságra, sem az isteni fenytésre. Ez nagy fájdalmat okozott. De megvigasztalt a tudat, hogy sokan megbánják tévedésüket és visszatérnek Hozzám. Ezért újból hálát adtam Atyámnak. Mikor Atyám tudomra adta akaratát, hogy ettől a nemzettől elváljak, ugyanakkor angyalával megbízást adott erre Józsefnek, amint azt neked az előző fejezetben elmondtam. Magasztaltam atyai gondoskodását s imádtam az isteni rendelkezéseket. Kértem Atyámat, hogy így járjon el testvéreimmel szemben is. Az isteni irgalmasság hívjon vissza a kegyelmi állapotra minden egyes lelket. Vezesse vissza őket hazájukba, a paradicsomba. Tegye ezt isteni indításával, hogy teljesítsék akaratát, miként József teljesítette azt. Hiszen József azonnal visszavitt Engem Názáretbe, hogy betöltse Isten akaratát. Atyám megígérte, hogy minden kérésemet teljesíti s Én testvéreim nevében is leróttam Neki hálámat.

Mária és József közös öröme

Mikor József meghallotta az isteni parancsot, rögtön közölte jegyesével. Szívvel-lélekkel örvendtek, hogy visszatérhetnek hazájukba. Hálát adtak Atyámnak s ugyanazzal a megadással fogadták rendelkezését, mint a hazájukból történt menekülésre adott parancsot. Én is így fogadtam Atyám akaratát. Felajánlottam Neki készséges engedelmisségüket s

akarataiban való megnyugvásukat, mely egyesült az Enyémmel, s arra kértem Atyámat, hogy adjon ezért testvéreimnek annyi kegyelmet, hogy bele tudjanak nyugodni minden dologba; mind a jóba, mind a rosszba. Kértem Őt, fogadja el felajánlásomat engesztelésül azokért, akik nem tudnak az isteni akarathoz alkalmazkodni. Csak azokban a dolgokban engedelmeskednek és fogadják el Isten akaratát, melyek kedvükre vannak. De a nehéz és terhes dolgokban nyakasok s nem akarják alávetni magukat az isteni rendelkezéseknek. Atyám nagy meglepetéssel fogadta felajánlásomat. Ez kiengesztelte Őt testvéreim nyakasságáért és csekély értékű megadásukért. Az új kegyelmeket is megmutatta, melyeket felajánlásaimért és áldozataimért fognak kapni, s ezáltal bele tudnak nyugodni rendelkezéseibe és készségesen tudnak engedelmeskedni isteni akaratának. Láttam, hogy majd sokan fogják felhasználni ezeket a kegyelmeket. Erényesen cselekszenek és hasonlítanak az engedelmes gyermekekhez, akik alávetik magukat mennyei Atyjuk akaratának. Ezeknek nagyon örültem, hálát adtam értük mennyei Atyámnak s még több kegyelmet esdettem ki számukra. Azt is láttam, hogy e tekintetben sokan egyre megátalkodottabbak lesznek. Mit sem törődnek a kegyelemmel, melyet Atyámtól kapnak. Nagyon bánkódtam miattuk. Arra kértem Atyámat, rója Reám az egész elégtételt, mellyel keménységük miatt adósaivá váltak. Kértem Őt, fogadja őket mégis irgalmába. Ne vonja meg tőlük kegyelmét, hanem árássa el őket velem, mert végül mégis megadják magukat majd akaratának és rendelkezéseinek. Atyám megígérte, hogy azért teszi ezt meg, hogy megvigasztaljon szomorúságomban. S tényleg, sokan belátják a végén tévedésüket; megjavulnak s mindenben ráhagyatkoznak atyai rendelkezéseire. Újból hálát adtam Neki ezért az új kegyelemért s irgalmasságáért, melyet kedvemért tanúsít irántuk. Dicsőítettem és magasztaltam végtelen jóságáért, mert leereszkedéssel fogadja mindazt, amiket testvéreim javára és Atyám nagyobb dicsőségére Tőle kértem.

A Szent Család búcsút vesz a közös ismerősöktől

Útbaindulásunk előtt szeretett Anyám és József búcsút vettek azoktól, akik szeretetteljesen bántak velük. Ezek gyakran meglátogatták Anyámat, aki időnként oktatta őket. Ritka erényeinek édes illata vonzotta hozzá az embereket és nem akartak tőle megválni. Szeretett Anyám erősítette, bátorította és buzdította őket, hogy állhatatosan tartsanak ki az igaz Isten imáadásában. Maradjon meg bennük szilárdan a hit, melyre őket oktatta. Biztosította állandó jóindulatáról mindannyiokat. Arra kért, áldjam meg ezeket az embereket s esdjem ki számukra Atyámtól az üdvösségükhöz szükséges kegyelmeket. Ezt nagy szeretettel és jósággal teljesítettem. Szívük bánattal telt el, mert égi fénytől megvilágosítva részben felismerték szeretett Anyám nagy érdemét. Tudták, hogy végleg el kell válniuk tőlünk, s ezért nem akartak megvigasztalódni, sem a nagy veszteségbe belenyugodni. Felajánlottam Atyámnak könnyeiket s szívük mély bánatát. Kértem Őt, vigasztalja meg jóságosán őket s álljon mellettük különös kegyelmével. Arra is kértem Őt, hogy ilyen esetekben adja meg ezt az érzést minden testvéremnek. Ismerjék fel, hogy a bűn miatt elvesztik szent kegyelmét és Anyám kegyét. Valóban gyötrelmem Istent a bűn miatt elveszíteni. Érezzék meg előre e veszteség kínját és fájdalmát. Így megszabadulnak ettől a nagy szerencsétlenségtől, mert ha idejében felismerik a bajt, még meg tudnak szabadulni tőle s nem kell elveszíteniök Atyám kegyelmét és Anyám oltalmát. Atyám kegyelmét s különleges gondoskodását esdettem le e nemzetre. Azért világosítsa meg őket, mert közöttük időztem s azért a szeretetért, melyet néhányan közülük Irántam tanúsítottak. Adja, hogy megtérjenek és megismerjék az igaz Istent. Arra is kértem, hogy ne engedje, hogy az a ház, melyben laktam, ellenségeinek adjon menedéket. Jelenlétem megszentelte ezt a házat, maradjon meg tehát abban az állapotban, melyben elhagytam. Aki belép ide, menten világosodjék meg s győződjék meg az örök igazságról. S mindaz, aki jószándékkal lép be e házba, kapjon erőt és bátorságot, hogy

állhatatos maradjon hitében. Ha hitetlen lép be oda, térjen meg. S ne engedje belépni azt, aki hitetlen akar maradni. Atyám mindent megígért Nekem. Mikor mindezt megkaptam Tőle, arra is kértem Őt, hogy adjon hasonló kegyelmet azoknak a lelkeknek, akikben jelen vagyok. Segítse őket, hogy képtelenek legyenek legnagyobb ellenségüket, a bűnt befogadni. Hiszen állandó jelenlétem megszentelte őket. Sőt aki ilyen lélekkel érintkezik, világosodjon fel és erősödjön meg hitében és az igazságban, hogy elmondhassa: Ebben a lélekben valóban Isten lakik és Isten kegyelme van benne. Aki ilyen lélekkel beszél, tanuljon szavaiból és okuljon példájából. Jó Atyám megígérte, hogy bőkezűen megadja mindezt. Valóban meg is teszi! Az olyan hű lélek, amelyben a kegyelem és szeretet által lakom, mindenki számára vigaszt jelent s mindenkinek példát ad. Aki csak érintkezik vele, világosságot kap s meggyőződik arról, hogy ez valóban az isteni bölcsesség trónusa. Igen, megérik, hogy Én lakom benne. És az ilyen lélek, ha hosszú ideig laktam benne, csak akkor lesz ellenségeim lakóhelye, ha ő maga azt erőszakosan akarja. Atyám mindig ad neki elegendő kegyelmet, hogy abban az állapotban maradhasson meg, melybe végtelen jósága helyezte. De láttam, hogy közülük sokan fognak elbukni; ezekért elviselhetetlen fájdalmat éreztem. Felajánlottam nagy fájdalmamat Atyámnak és arra kértem, hogy fájdalmamért világosítsa meg őket, hogy belássák tévedésüket. Adjon nekik egyidejűleg annyi kegyelmet, hogy visszatérhessenek előbbi állapotukhoz. Mivel ez számukra igen nehéz, újra állhatatosan imádkoztam értük s addig könyörögtem Atyámhoz, míg a jóságos, szerető Atya leereszkedett s megígérte, hogy teljesíti kéréseimet. Bár sokan vissza is élnek az új kegyelemmel, mégis hálát adtam Neki azokért, akik azt felhasználják s kértem, hogy könyörüljön azokon a nyomorultakon, akik visszaélnék kegyelmével.

Jézus hálát ad az Atyának és áldását kéri

Mikor eljött az útrakelés napja, letérdeltem a földre s Velem együtt letérdelt szeretett Anyám és József is. Hálát adtam Atyámnak minden kegyelméért, mellyel itt elhalmozott s atyai gondoskodásáért, mellyel Engem, Anyámat és Józsefet körülvelt. Hálát adtam gondviseléséért, szerető gondoskodásáért és irányításáért. Hálát adtam a jótettekért, melyekben e nemzetet Végettem részesítette. Hálát adtam Neki, hogy teljesítette ígéretét azáltal, hogy e nép megváltására Engem Egyiptomba küldött. Kértem Őt, hogy akik hisznek Benne, azokat atyailag támogassa. Adjon nekik annyi kegyelmet és erőt, hogy megtéríthessék a többieket s visszavezethessék azokat az egy igaz Isten imáadásához. E nemzet nevében is hálát adtam Neki irgalmáért, hogy hozzájuk küldött Engem, hogy közöttük lakjam. Sajnálatos, hogy különleges jótettét nem ismerték fel és elmulasztják érte Atyám dicsőítését. Elmulasztottak hálát adni, tehát Én adtam hálát mindnyájuk nevében. Atyám elfogadta felajánlásaimat, meghallgatta kéréseimet. Megígérte, hogy teljesíti őket. Megmutatta Nekem, hogy olyan örömet szereztem Neki, amilyenre vágyott. Kijelentette, hogy testvéreimmel szemben megengesztelődött azért, amit nevükben s helyettük cselekedtem. Kértem, hogy adja Reám atyai áldását. Hiszen tökéletesen megadtam Magamat akaratának s engedelmeskedtem Neki. Kértem, hogy áldja meg szeretett Anyámat és jegyesét, Józsefet. Atyám megtette s elárasztotta őket kegyelmével. Miután áldásában részesültünk, arra kértem Őt, hogy tegyen ugyanígy minden testvéremmel, ha hasonló körülmények közé kerülnek, azaz, ha teljesítik akaratát s engedelmeskednek parancsainak. Áldja meg őket, s mindig minden tökéletesen sikerüljön nekik. Maradék nélkül teljesítsék akaratát az Ő nagyobb dicsőségére és saját hasznukra. Érdemeljék ki a jutalmat, melyet az igazán engedelmes lelkeknek készített. Mert akik tökéletesen megtesznek mindent, amit Ő kíván, azokra biztos jutalom vár. Mindezt bőkezűen megígérte Atyám. De aki nyakas és nem teljesíti az akaratát, önmaga fosztja meg magát ettől az áldástól, a jutalomtól s Atyám nemtetszését vonja le magára. Neki pedig nem szabad a világ minden kincséért sem visszatetszeni, vagy ellenmondani. Sőt, életük árán is

mindenben engedelmeskedniök kell Neki. Azzal kell kedvében járniok, hogy mindent tökéletesen megtesznek, amit Ő tőlük kíván. Láttam, hogy e tekintetben sokan követnek el hibát. Nagy fájdalmat éreztem miattuk. Engesztelésül felajánlottam értük minden cselekedetemet. Ez nagyon tetszett Atyámnak és ezért természetesen azok nevében is hálát adtam, akik örömet szereznek Neki s tökéletesen teljesítik parancsait és rendelkezéseit.

Az indulás

Mikor eljött az indulás órája, szeretett Anyám kézenfogott s poggyász nélkül elhagytuk Józseffel együtt a várost, teljesen Atyám gondviselésére bízva magunkat. Mikor kiértünk a városból, megfordultam, s felemelve jobbomat megáldottam azt. Kértem Atyámat, hogy egyidejűleg adja Ő is áldását, és mégegyszer oltalmába ajánlottam a várost.

Mikor utazásunk megkezdődött, felszólítottam szeretett Anyámat, hogy zengjen dicsőítő háladalt Atyámnak. Elöttem s József előtt azonnal oly édesen kezdett énekelni, hogy igen nagy örömet szerzett vele Atyámnak. Ezalatt hosszú utat tettünk meg, de semmi fáradságot sem éreztünk. Felajánlottam Anyám hálaénekét Atyámnak, s kértem, hogy adjon annyi kegyelmet testvéreimnek azért a gyönyörűségért, melyet Nekem s Neki szerzett, hogy ha Istent dicsérő éneket hallanak, bensőleg mindig megvigasztalódjanak s ne érezzenek fáradságot kötelességeik teljesítése közben. Ellenkezőleg, mindjobban bátorodjanak fel nehézségeik s hivatásukkal járó munkáik közepette. Jóllehet ezek unottságot s fáradságot is okozhatnak nekik. Atyám megígérte, hogy megadja ezt nekik. Természetesen sok testvéremmel közli ezt a kegyelmet, de a hatását csak azokkal érezteti, akiknek egészen tiszta a szándékuk, és önszeretetük nem piszkítja be akarataikat. Akiknek nem csupán Atyám dicsősége és szolgálata az egyedüli céljuk, azok nem érzik azt a csodálatos hatást, melyet az isteni kegyelem hoz létre egy-egy igazi hűségese lélekben.

Szűz Mária, Szent József és a kis Jézus alkalmazkodnak egymás lépteikhez

Annak ellenére, hogy kisgyermek voltam, ugyanolyan lépésben haladtam, mint szeretett Anyám és József. Ők gyermeki gyengeségemhez, Én pedig az ő helyzetükhöz alkalmazkodtam, így igyekeztem követni őket. Ezt az igyekezetemet is felajánlottam Atyámnak. S habár ez igen kicsi dolog volt, mégis nagy tettnek számított, mert Tőlem eredt. Mivel emberségem az istenséggel egyesült, legkisebb tettemnek is végtelen értéke lett. Kértem Atyámat, hogy azért az egyetértésért, melyre akkor törekedtem, mikor az Istenanya és József lépteikhez alkalmazkodtam, adjon kegyelmet és erőt minden testvéremnek. Adja meg, hogy azokban a dolgokban, melyek az Ő nagyobb dicsőségére és örömére vannak, mindegyik a másik akaratához alkalmazkodják. Segítse meg őket, hogy mindnyájan alkalmazkodni tudjanak beteg fivérek, beteg és gyenge nővérek bajához és gyengeségéhez. Ezeket pedig erősítse meg, hogy követhessék azok erejét, kik náluk erősebbek és egészségesebbek, s ilyen egyetértésben alkalmazkodják mindegyik a másik helyzetéhez. Ilyen békében és lelki nyugalomban kövessék Atyámat. Ériék el a célt, amelyre vágnak. Hiszen ez az örök üdvösség elnyerése. Láttam, hogy e tekintetben sokan hibáznak. Állhatatosan kértem Atyámat, hogy oltson szívükbe erőt és egységet. Ettől függ előmenetelük az istenszolgálatban. Ha ez az erény hiányzik, akkor minden hiányzik. Atyám megígérte Nekem, hogy megadja ezt nekik. De Én jól láttam, hogy igen sokan hibáznak majd e tekintetben is. Megengedik, hogy önszeretetük megcsalja őket. A pokoli ellenség, egész tudásával azon erőlködik és fáradozik, hogy kiirtsa a világból a felebaráti szeretet s egyetértés erényét. Állhatatosan könyörögtem Atyámhoz és felajánlottam Neki e fölött érzett végtelen nagy fájdalmamat. Ez a bűn tökéletes ellentéte az erénynek. Ellenmond mindannak, amit

tanítani jöttem. Atyám elfogadta nagy szeretettel felajánlott cselekedetemet. Cserébe kész volt új kegyelmet adni minden testvéremnek s engedte, hogy kiengeszteljem. Testvéreim azzal, hogy oly kevésbé szeretik egymást, igen megharagítják Atyámat. Nem akarják elviselni mások betegségét és gyengéit, pedig Atyám is eltűri vétkeiket, tökéletlenségeiket és hiányosságaikat. Magáévá teszi akarataikat minden olyan dologban, ami hasznos lelki előmenetelükre. Kértem Őt, világosítsa meg kegyesen valamennyiüket, hogy felismerjék ezt az igazságot. Ezáltal értsék meg egymást és alkalmazkodjanak egymáshoz, hogy utánozhassanak Engem. Példámon bátorodjanak fel a cselekvésre, mert Én nemcsak nem mulasztottam el ennek gyakorlását, hanem mindig nagy örömmel, szeretettel és megadással tettem. Ezt is szeretetből tettem, hogy tökéletes példát hagyjak hátra nekik. Kértem Atyámat, hogy áldja meg őket. Adjon mindazoknak, kik utánoznak, új kegyelmet. Mind előttem álltak s nagy szeretettel néztem rájuk. Ebben, s az összes többi erényben végső állhatatosságot és sok kegyelmet esdtem ki számukra. Atyám ezt jóságosan megadta Nekem. Mindnyájuk nevében hálát adtam Neki azokért is, akik eleinte még nélkülözik ezt az erényt. S ha meg is kapják, gyakran követnek el hibát a szeretet erénye ellen; ezért nyújtottam kárpótlást mindnyájuk hiányosságáért. Ez teljesen kibékítette Atyámat.

A kis Jézus áldása

Így folytattuk utunkat. Áldásomat osztva mentem a tartományon keresztül. Azt kértem Atyámtól, adja meg kegyesen, hogy olyan emberek lakjanak eme utak mentén és az egész tartományban, akik gyakran dicsőítik Őt, hűen szolgálnak Neki, utánozzák életemet s erényeimet pedig gyakorolják. Atyám megígérte Nekem, hogy megadja ezt. S később valóban teljesítette: különös indításra sokan elhagyták a világ kényelmét, gazdagságával együtt; visszavonultak a pusztába, erre a vidékre, hogy itt inkább angyalokhoz, mint emberekhez hasonló életet éljenek. Így lett e vidék minden erény és tökéletesség iskolája. Mennyire örültem, jegyesem, mikor láttam, hogyan teljesül kérelmeimre Atyám ígérete. Kéréseim csodálatos teljesítésének láttára leborultam, s térdenállva imádtam Őt és adtam hálát nagy jótéteményéért. Kértem, támogassa és gondoskodjék azokról, akik isteni sugallatra azért jönnek ide, hogy itt maradjanak s idejüket Atyám dicsőségére s az Én utánzásomra, virrasztással és vezekléssel töltsék. El akarják érni a jutalmat, melyet Atyám tűzött ki azoknak, akik mindent elhagytak, hogy Engem kövessenek és utánozzanak. Az állhatatosság kegyelmét is kértem mindnyájuk számára, mert egyidejűleg láttam, hogy a pokoli ellenség izgatására sokan követnek el bűnt. Ez különféle kísértéseivel s változatos ravaszságával el akarja téríteni őket a megkezdett jótól. Ezért azt is kértem Atyámtól, hogy irgalmában tartsa féken a pokoli állatot. Adjon övéinek annyi világosságot, hogy mindig felismerjék cselvetéseit és hízélgését. Adjon nekik kegyelmet arra, hogy ezt le tudják győzni. Szerető Atyám mindent megígért. Teljesítette is s még most is állandóan teljesíti kéréseimet. Nem mulasztja el, hogy mindazoknak, akik hasonló helyzetben vannak, elegendő erőt, kegyelmet és világosságot adjon, hogy magukat a kísértő cselvetéséről és susogásaitól mindig megvédhessék. Ez hevesen gyűlöli azokat, akik elhatározták, hogy követnek s utánoznak Engem, mert tudja, hogy ezért mekkora javakat ajándékoz nekik Atyám, és hogy milyen nagy jutalom vár rájuk. Azt is tudja, hogy mekkora veszteség és kár éri őt magát, ha nem tudja őket elcsábítani. Ezért nem tud nyugodni s körbe jár, mint a dühödt eb. Megpróbál belemarni azokba, akik ellenszegülnek fonák terveinek. De valójában semmit sem tehet ez a piszkos állat, csak amire Atyám engedélyt ad. Ellenkezőleg, ámitásai és cselvetései arra szolgálnak, hogy növeljék testvéreim érdemeit és dicsőségét, amennyiben Atyám kegyelmével legyőzik azokat.

A kis Jézus Szűz Mária és József karján

Mikor már nagy utat tettünk meg, nagyon elfáradtam. Szeretett Anyám hamar észrevette, hiszen részt vett minden szenvedésemben, melyet emberségem érzett. Ő és József arra ajánlkoztak, hogy felváltva visznek majd karjukon. Elfogadtam ajánlatukat, hogy vigaszt nyújtsak nekik, mert őket is megerőltette a menetelés. Beleegyeztem, hogy egy ideig szeretett Anyám, azután József hordozzon. Ezzel akartam mindkettőjüket megvigasztalni. Eközben arra kértem Atyámat, hogy ne érezzék súlyomat. Ellenkezőleg, ezáltal vigasztalja s erősítse meg őket, hogy frissen folytathassák útjukat; hiszen ők is fáradtak voltak, és semmijük sem volt, amivel erősíthették volna magukat. Alig vett karjára szeretett Anyám, nyomban érezte a Bennem lakó isteni erő kegyelmét, örömmel telt el, s testileg megerősödve folytatta útját; olyan könnyedén járt, hogy nem is vette észre. Nem érzett se súlyt, se terhet, csak örömet és vigaszt. Egy idő múlva átadott Józsefnek, mert Én így parancsoltam. Az isteni erő Józsefben is ezt a hatást váltotta ki. Természetesen az a hatás, melyet József érzett, nem volt annyira magasztos, mint amilyen Anyámé. Így felváltva, hol Mária, hol József vitt karján. Nagy örömmel folytatták útjukat és semmi fáradtságot sem éreztek. Közben felajánlottam szeretetüket Atyámnak s arra kértem Őt, adjon hasonló kegyelmet testvéreimnek, különösen azoknak, akik hozzájuk hasonlóan a szeretet cselekedeteiben gyakorolják magukat. Ezt a kegyelmet nyerve el mindenki, aki Atyám iránt érzett szeretetből beteg és gyenge felebarátja helyett hasonló fáradtságot vállal magára, melyet az nem tud elvégezni. Ezek a jó emberek elvállalják a munkát s fáradtságot, melyet felebarátjuk nem tud ellátni. Ezzel megkönnyebbülést szereznek annak s megszabadítják őt szenvedéseitől. Azt kértem számukra Atyámtól, hogy amennyiben ezt Iránta való szeretetből és az Én utánzásomra teszik, adjon nekik annyi kegyelmet, hogy a végzett munka ne fárasztja és ne kedvetlenítse, s ne érezzék munkájuk terhét. Adjon nekik annyi kegyelmet, hogy ebben a szeretetszolgálatban megvigasztalódják a lelkük és meg is erősödjék. És ha nem okoz megterhelést és kedvetlenséget az, amit a teremtmények iránti szeretetből teszünk, méltányos, hogy ne okozzon undort, kellemetlenséget s ne fárasztson az sem, amit az Atya iránti szeretetből tesznek. Az ilyen cselekedetek mennyei vigasszal töltik el a lelket. Az ilyen lélek megtelik erővel és Atyám dicsőségére egyre nagyobb dolgokat képes cselekedni, saját előhaladása és a szükségét szenvedő, szorongatott testvérei érdekében. Atyám megígérte Nekem, hogy minderről bőkezűen fog gondoskodni. S hogy valóban meg is teszi, tanúsíthatja mindenki, aki kizárólag Atyám iránti szeretetből, minden egyéb érdek nélkül cselekszik így. Ha valaki valóban ezért cselekedett, nem tagadhatja le, hogy tapasztalta azt a hatást, melyről az előbb szóltam. De ha nem érzi ezt, annak egyedüli oka saját tökéletlen akarata. Nincs még benne igazi szeretet. Akiben igazi szeretet és jóakarát van, abban mindaz megtalálható, amit említettem. Ezt kiesdettem Atyámtól s Ő mindig teljesíti, amit megígért.

Láttam, hogy e tekintetben sokan hibáznak majd. Nem tiszta a szándékuk. Ez nagyon fáj, mert láttam, hogy nem szerzik meg Atyámnak azt az örömet, melyet akkor juttathatnának, ha tiszta szándékkal cselekednének. Ezzel el is vesztik tettük érdemét és ezért nem kapják meg azt a jutalmat, amelyre várnak. A hiba tehát bennük van. Fájdalmat éreztem miattuk, s állhatatosan könyörögtem értük Atyámhoz, hogy tisztítsa meg kegyesen szándékukat, tökéletesítse akarataikat, hogy fáradtságuk ne veszítse el a nekik készített jutalmat. Atyám most is teljesítette kéréseimet. Valóban, állandóan sugallja szívüknek, hogy gyakorolják ebben magukat; tisztítsák meg az öntetszergéstől, a hiúságtól s minden egyébtől szándékukat és akarataikat, mert ezek miatt veszthetik el cselekedeteik érdemét. Sokakat láttam közülük, akik felhasználják a kegyelmet, s keresztülviszik, amit Atyám sugall nekik, örültem nekik és hálát adtam Atyámnak. Új kegyelmet és erőt kértem számukra. De szomorkodtam azok felett, akik visszaélnek a kegyellemmel s nem az isteni sugallatra hallgatnak, hanem arra, amit elhitettek magukkal és így hamis véleményüket követik. Hogy engesztelést nyújtsanak

hibáikért, saját tiszta szándékomat ajánlottam fel értük Atyámnak. Hiszen mindent kizárólag az Ő nagyobb dicsőségéért és szeretetéért tettem. Ezzel dicsőítettem meg Őt és nyújtottam Neki elégtételt azok helyett, akik azt Tőle megtagadják. Szeretett Atyám szívesen fogadta minden cselekedetemet. Gyakran mondta Nekem: **„Szeretett Fiam! Tebenned találok meg minden örömet és tetszésemet. Te nyújtod Nekem azt a megdicsőítést és tiszteletet, melyet teremtményeim megtagadnak Tőlem. Te egymagad sokkal jobban tetszel Nekem, mint összes teremtményeim együttvéve, bármily tökéletesek és szentek is legyenek.”** – Mikor e szavakat meghallottam, s láttam, mennyire tetszik minden tettem Atyámnak, lelkemben, sőt testemben is új örömet éreztem. Felajánlottam ezt az örömet Neki és azt kértem érte, hogy ne haragudjon hibázó testvéreimre. Legyen türelmes velük szemben; viselje el őket s atyai szeretettel gondoskodjék róluk. Arra kértem Őt, hogy az örömet, melyet Én szereztem Neki, vigasztalja meg cserébe az erény útján járókat, szomorúakat és szorongatottakat. Sok ilyent láttam. Szeretetremlő, jóságos Atyámnak tetszettek kéréseim, melyeket nagy szeretettel és gondoskodással tártam Elébe.

Pihenő állomás

Mikor már megtettük az út egy részét, Én is szeretett Anyám és a hűséges József is kifáradt, üdülésre volt szükségünk, miértis megállapodtunk és letelepedtünk a földre. Csak növényekkel táplálkoztunk, melyeket ezen a vidéken találtunk. Egyebünk nem volt. Szeretett Anyám és József között ültem. Jelenlétem annyira megvigasztalta őket, hogy az élelem, mely inkább állatnak, mint embernek való volt, ízletesnek s édesnek tűnt fel nekik. Felajánlottam Atyámnak szegénységünket, szükségünket és azt a kegyet kértem Tőle, hogy amiért közöttük vagyok, tegye Miattam Anyám és jegyese számára még ízletesebbé és édessé ezt a szegényes eledelt. Ugyanígy váljék ízletessé, kegyelme folytán minden szegény és szükségét szenvedő testvéreimnek egyszerű eledele. Hiszen isteni lelke ott van közöttünk, s Ő minden étel fűszere. Ne érezzék keménynek, ha néha el kell viselniük a szükséges eledel hiányát. Hiszen irántuk való szeretetből s példaadásból – e miatt – Én már előbb szenvedtem, mint ők. Azután felajánlottam Atyámnak engesztelésül e szenvedéseket azokért a súlyos bűnökért, melyeket testvéreim e téren követnek el. Nem elégednek meg annyi eledellel, amennyi életük fenntartására éppen elégséges, hanem állandó válogatott ételeket hajhásznak. Mintha csak azért élnének, hogy ezt az érzéküket elégítsék ki. Ennek az érzéknek a kielégítése szemben áll az erénnyel, különösen akkor, ha rendetlenül elégítik ki. Tehetetlenségük s rendtelenségük engesztelésére felajánlottam Atyámnak önmegtagadásomat és mértékletességemet, egész magamat, hogy nagyobb elégtételt nyújtsak értük. Természetesen ezt a vágyamat sem elégíthettem ki, mert még kicsi voltam. Sokat akartam szenvedni. Azért sem elégíthettem ki e vágyamat, mert engedelmeskedni tartoztam szeretett Anyámnak és Józsefnek. Nem akartam soha parancsaik ellenére cselekedni. Atyám nagy örömmel fogadta felajánlásomat. Szívesen látta kívánságomat. Kijelentettem Neki, hogy még nagyobb fájdalmak és szenvedések elviselésére is felkészülök.

Mikor a kevéske táplálékot magunkhoz vettük, együttesen adtunk érte hálát szeretett Anyámmal és Józseffel. Hálaadásunkat is felajánlottam a szokott módon Atyámnak, hogy megköszönjem, amit Nekem tett, s kárpótlásul testvéreimért, akik különösen e téren hibáznak. Atyám mindig nagyon örült, ahányszor ezt tettem. Ez annyira tetszett Neki minden alkalommal, mintha első ízben történt volna. Én is végtelenül örültem, hogy Atyámnak örömet s elégtételt szerezhetek, hiszen annyira szerettem Őt. De annak is örültem, hogy ez hasznára vált testvéreimnek. Ez alkalmat adott arra, hogy új kegyelmeket és jóindulatát kérjem számukra. Hiszen tudtam, hogy Atyám végtelenül jó és irgalmas. Már ez a gondolat is elég volt számomra, hogy testvéreimért mindent megtegyek. De nagyobb bátorsággal és bizalommal kértem kegyelmét, mikor láttam, hogy tetteim és felajánlásaim tökéletesen

kiengesztelik Őt. Ahányszor Neki valamit felajánlottam – s ez szakadatlanul így volt – mindig új kegyelmet kértem testvéreim számára, ahogy ezt te benső életem történetének folyamán meg fogad ismerni. Nem volt más kívánságom, mint Atyámat megdicsőíteni; gondoskodni testvéreim lelki üdvéről s megszerezni számukra minden kegyelmet, amely az örök üdvösségükhöz szükséges. Azokat a javakat akartam megszerezni nekik, amelyekkel Atyám tetszését elnyerhetik s mennyei dicsőségüket különösen növelhetik. Hiszen azért jöttem e világra, hogy megszerezsem mindezt nekik, s megmutassam a biztos utat, melyen oda eljuthatnak.

A kis Jézus Szűz Mária és Szent József között

Mikor kissé kipihentük magunkat és hálát adtunk Atyámnak, folytattuk utunkat. Középen mentem. Kézenfogva vezettek. Ó, jegyesem, hogy örültek e boldog lelkek, hogy Én köztük voltam! Mindenek felett szerettek engem, de amellet felismertek és tiszteltek. Én is nagyon örültem, hogy közöttük lehetek. Időnkint beszélgettem velük. Megmagyaráztam az isteni titkokat, melyek körülvettek. Mikor szavaim lelkükbe hatoltak, édes szeretettel teltek el. Gyönyörűségemet felajánlottam Atyámnak s vele együtt a vigasztalást és örömet, melyet szeretett Anyám és jegyese éreztek. Nagy állhatatossággal kértem Őt, hogy kegyeskedjék minden testvérembe hasonló érzést önteni, mint amilyen Máriában és Józsefben volt. Érezzék meg, hogy szívükben hordanak Engem. És ha nem is részesülnek abban az örömben, hogy látható alakban legyenek társaságukban, mégis, a kegyelem és szeretet folytán, láthatatlanul is adhatnak Nekem lakást szívükben. Az volt a kívánságom, hogy állandóan fivéreim és nővéreim társaságában tartózkodhassam, s elkísérhessem őket az örökkévalóságba vezető „veszedelmes” úton, tehát állhatatosan arra kértem Atyámat, világosítsa meg őket és sugallja nekik, hogy Én mindig szívükben tartózkodom. Kiválasztottam szívüket, hogy állandó lakást vegyek benne. Ezt Atyámtól esdettem ki. Ő uralmat adott Nekem mindenki felett. S mert véremen kellett őket megvásárolnom, hogy örököseimmé tegyem őket, szívüket ahogy óhajtottam, s ahogy kértem Tőle, tulajdonomba s lakásul adta. Ezt mind megkaptam Atyámtól. Teljesen meg voltam elégedve azzal, amit Nekem adott. Azután megmutatta, miként hagyta meg minden testvérem szabadságát, amennyiben tőlük s akaratuktól függ, hogy velük legyenek s Nekem adják lakásul szívüket, amint azt óhajtottam. De láttam, hogy nagyon sokan vannak, akik megtagadják Tőlem e lakhelyet, mások pedig gyakran üznek ki szívükből, hogy közös ellenségünk lakhasson benne. Ó, jegyesem, mennyire megszorítottak ezek! Hogy megkeseredett vigasztalásom! ... Sokszor sírtam miattuk, s könnyek között mondtam: **„Ti hálátlan szívek! Miért nem bocsátok be Engem, hiszen Megváltótok vagyok s üdvösségtékké kellene lennem? Leszálltam Atyám öléből, hogy kiérdemljem nektek a mennyország dicsőségét, pedig ott az istenség kincseinek örvendtem. Szegény lettem értetek, lealacsonyítottam Magamat és megalázkodtam. És ti, ti hálátlanok, azt meritek megtagadni Tőlem, amit olyannyira kellene kívánnotok! Megtagadjátok Tőlem, hogy «lakást» vegyek szívetekben s kiűztök magatokból! Miért? ... Hogy bebocsássátok kegyetlen, közös ellenségünket: a BŰNT! Hiszen azért jöttem, hogy azt szenvedésemmel és halálommal megsemmisítsem! Ó, milyen gonoszul viszonzátok szeretetemet!”**

Azután Atyámhoz fordultam s kértem, bocsássa meg nekik nagy hálátlanságukat és esztelenségüket, mert bizonyos, hogy nem tudják, mit tesznek. Felajánlottam Neki könnyeimet, hogy eleget tegyek hálátlanságukért és kegyetlenségükért. Önmagukkal kegyetlenebbek, mint Velem, hiszen minden előny az övék lenne, következésképpen a kár is őket éri. Nekem semmire sincs szükségem. Minden, amit kívántam s amire törekedtem, csakis nekik használt. S azért kívántam s óhajtottam mindezt, hogy szeretett Atyámnak örömet szerezsek. Atyám szívesen látta könnyeimet. Bizony, nagyon kellemesen érintették

Őt. És hogy megvigasztaljon, megígérte Nekem, hogy mindent meg fog tenni, ami az emberi szív megtérítéséhez szükséges. Azt akarja, hogy az emberi szív adja meg magát a szeretet édes hatalmának. S most valóban láttam, hogy kiontott könnyeim és imáim érdemeiért az Atyámtól kapott új sugallatoknak sok szív megadja magát. Atyám az újabb ösztönzéseket hatalmas kegyelmekkel kíséri. Ó, jegyesem, mennyit imádkoztam, mennyit sírtam és mennyi felajánlást végeztem, míg kiérdemeltem testvéreim számára a hathatós kegyelmet, melyet maguktól soha sem tudtak volna elnyerni! Ingyen kapják. Kéréseimmel kiérdemeltem ki őket. Atyám különösen akkor ígérte meg ezeket Nekem, amikor nagyon szomorú voltam. Ezzel akart megvigasztalni. Mert egyetlen vigaszom az volt, hogy Őt mindenki ismerje és szeresse. Ezért adott meg Nekem mindent, ami szükséges volt ahhoz, hogy testvéreim megismerjék, megszeressék és hűségesen szolgáljanak Neki. Hálát adtam Atyámnak bőkezűségéért; kárpótlásul minden testvéremért felajánlottam Neki akaratomat és vágyódásomat, akik nem gondolnak ezzel, pedig ezt kellene leginkább szívükön viselniük, vagyis: mindenki felismerje, szeresse és szolgálja Atyámat és hogy minden dologban csakis az Ő megdicsőítésére törekedjenek. Atyám elfogadta felajánlásomat, s kiengesztelődött hibáik iránt. Tényleg, jegyesem, nagy fájdalmat éreztem. És, – hogy a te gondolkodásod szerint fejezzem ki Magamat – nagyon megszégyenített, mikor azt láttam, hogy majdnem minden testvérem letér a helyes útról s olyan dolgokra adja magát, melyeket Atyám gyűlöl. Én, mint fejük s legelőkelőbb testvérük, azért jelentem meg Atyám előtt, hogy rendezzem Vele kapcsolatos adósságaikat s elnyerjem számukra kegyelmét és atyai jóindulatát. Nagyon megszégyenített Atyám színe előtt, hogy minden igazságtalanságukat láttam. Megszégyenülésemet is felajánlottam Neki engesztelésül azokért, akik szemtelen módon, pirulás nélkül állnak elébe, hogy kegyelmet várjanak Tőle. Ez szörnyű és utálatos tett szeretett Atyámmal szemben! Mintha köteles lenne kegyelmeket osztogatni azoknak is, akik kíméletlenül megbántják, olyan lélekkel állnak vakmerően elébe, amely telve van igazságtalansággal és kevélységgel. Ezekért nem csupán megszégyenülésemet ajánlottam fel, hanem nagy állhatatossággal arra is kértem Őt, hogy irgalmában világosítsa fel őket. Ismertesse fel velük tévedésüket s éreztesse meg velük végtelen méltóságát, majd saját hitványságukat, aljasságukat, szegény és nyomorult voltukat. Szeretetreméltó, jóságos Atyám teljesítette ezeket. Látnom engedte, hogy e tekintetben milyen irgalommal bánik velük. Nem mulasztja el, hogy különböző módon ugyan, de minden egyes emberrel felismertesse végtelen felségét és határtalan tökéletes Lényét, mely valóban méltó arra, hogy mindenki szeresse, mindenki szolgálja s mindenki félje. Kértem Őt, adjon mindenkinek elegendő világosságot, hogy kiki a való formában ismerje meg önmagát. Az ember önmagában hitvány és teljesen méltatlan arra, hogy Isten végtelen felsége előtt megjelenhessen. És mikor láttam, hogy még ez sem elegendő, újra állhatatosan kértem Atyámat, hogy kegyelmem és érdemeim által, és azért az örömeért, melyet Én szerzek Neki, adjon kegyesen mindenkinek nagyobb és hathatósabb megvilágítást, nagyobb kegyelmeket és adja egészen különös segítségét. Ó, Irántam való szeretetből, kegyes volt megadni nekik e kegyelmeket. Mikor azt láttam, hogy az új megvilágítás, a segítség és a kegyelem sok lélekben kiváltja a kellő hatást, nagyon megörültem, s hálát adtam jóságos Atyámnak. Azonban azt is láttam, hogy sokan visszaélnek ezzel a kegyellemmel és a segítség, az isteni megvilágosítás és minden egyéb kegyelme dacára sem térnek észre és nem javulnak meg. Nagyon visszatetszett viselkedésük s nagyon elkeserítette azt az örömet, melyet azok szereznek Nekem, akik felhasználják a kegyelmet. Felajánlottam Atyámnak ezt a fájdalmat és keserűséget. Bensőségesen biztosítottam Őt mély tiszteletemről, mellyel nagysága, érdemei és jósága iránt viseltetem. Így kárpótoltam Őt azokért az emberekért, akik az Atyámtól kapott nagy kegyellemmel visszaélnek. Engesztelést akartam ezzel nyújtani isteni bőkezűségének, nehogy a köteles hódolat és hála elmaradjon, mellyel a megátalkodottak adóssai maradnak. Mindez kedves volt Atyám előtt.

Felajánlásaimra és hálaadásaimra teljesen kiengesztelődött, amint azt más esetben is mindig megtette.

Éjjel – elragadtatás és ima

Így folytattuk utunkat. Este lett, s mi már az ország közepén jártunk; egyedül, s nem volt se ételünk, se italunk. Megálltunk, hogy kipihenjük kissé magunkat. József szomorúan igazgatta el köpenyét rajtunk, hogy az a barátságtalan évszakban nagyjából megvédjen Engem és szeretett Anyámat. Atyámmal szent beszélgetésben töltöttük az időt. Oly kedvesen és szeretettel szoltam hozzájuk is, hogy egészen megvigasztalódtak. Ez megédesítette szenvedésüket. Mikor így beszélgettem velük, Mária és József elragadtatásba estek az örömtől, mely lelküket átjárta. Arra kértem Atyámat, hogy virradatig kegyeskedjék őket ebben az örömben meghagyni. Atyám teljesítette kéréseimet. Ezalatt az idő alatt, míg ők Istenhez emelkedtek és meg voltak fosztva érzékeik használatától, a földön térdeltem. Szememet felemeltem az égre, keresztformában kitértam karjaimat s áldozatul adtam Magamat Atyámnak. Szeretett Atyám nagyon örült, mikor alázatos testtartásomat látta. Még jobban örült bensőséges önfelajánlásaimnak. Az ég megnyílt s az angyali karok csodálkozva néztek Engem. Csodálkoztak, hogy emberré lett Istenünket ilyen testtartásban látják. De ők is örültek, mikor felismerték, hogy mennyire tetszem így Atyámnak. Imádták az istenséggel egyesült emberségemet. Új dicsőítő éneket zengtek a felséges Istennek azokért a csodálatos dolgokért, melyeket Bennem véghez vitt. Arra kértem Atyámat, hogy Felettem érzett tetszéséért legyen irgalmas minden testvéremhez. Fogadja örömmel hódolatukat, engedelmességüket, kéréseiket és önfelajánlásaikat, s így nyerjék el általa tetszését. S mert testvéreim cselekedeteihez sok tökéletlenség tapad, miértis nem nyerhetik el olyan mértékben tetszését, ahogy Én szeretném, felajánlottam hibáikért kárpótlásul saját cselekedeteimet. Így az ő cselekedeteik is elnyerik Atyám tetszését. Atyám megmutatta Nekem, hogy még jobban tetszenek Neki, ha cselekedeteiket cselekedeteimmel egyesítve ajánlják fel, mert tetteim teszik azokat értékkessé. Saját cselekedeteik önmagukban véve csekély értékűek Atyám előtt. Ő tökéletes, tehát nem tud örülni tökéletlen tetteiknek, hacsak az Én tetteim nem kísérik azokat. Ezzel értékkessé válnak s elnyerik Atyám tetszését az Irántam táplált szeretete s az öröm miatt, melyet Én szereztem és szerzek Neki minden cselekedetemmel. Hálát adtam Atyámnak, amiért elnyertem tetszését. Azok nevében is hálát adtam, akik így cselekszenek. Tetszéséért is hálát adtam, melyet Irántam táplált szeretetből érez felettünk. Kértem, sugallja testvéreim szívének, hogy szakadatlanul gyakorolják azokat a cselekedeteket, amelyekkel elnyerhetik tetszését s megkaphatják mindazokat a kegyelmeket, melyeket oly bőkezűen osztogat azoknak, akik viszont azon fáradoznak, hogy örömet szerezzenek Neki. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. S azonnal láttam, hogy atyai gondoskodással és szeretettel hogyan valósítja ezt meg. Láttam, hogy e tekintetben sokan keresik tetszését és fel is használják sugallatait, örültem ezeknek s helyettük is hálát adtam. Ugyanekkor azt is láttam, hogy sokan nem használják fel a kegyelmet, s nem hallgatnak az isteni sugallatra. Ezzel inkább gyűlöletét, mint szeretetét keltik fel. Mivel nem tesznek eleget isteni sugallatainak, cselekedeteiknek sincsen előtte érdemük; mert vagy egyáltalán semmit sem tesznek, vagy tettük tele van tökéletlenségekkel és hibákkal, s nem akarnak örömet szerezni Neki. Nagyon bánkódtam s nagy fájdalmat éreztem miattuk, mert láttam, hogy Atyámat ezzel mintegy az örömtől fosztják meg, s ők maguk is elvesztik az érdemet. Szorgoskodtam, hogy kiengeszteljem helyettük Atyámat; ezért felajánlottam Neki Felettem érzett tetszését. Testvéreim számára pedig még több világosságot, kegyelmet és buzdítást vágytam kieszközölni. Sokak számára eredménnyel járt kérésem, másokban azonban nem, mert megátalkodtak és keményszívűek maradtak.

Reggeli imák

Mária és József az egész éjszakát elragadtatásban töltötték. Mikor visszatértek ebbe az érzéki világba, letérdeltek s Velem együtt imádták Atyámat. Hálát adtak Neki ezért a kegyelemért. Mivel ezen az éjszakán nem láthattak Engem, elhalmoztak szeretetükkel, hiszen szívük szinte csüngött Rajtam. Elfogadtam és viszonoztam szeretetük megnyilatkozásait és kimutattam, hogy nagyon vonzódok hozzájuk. Felajánlottam Atyámnak szeretetünk megnyilatkozásait s arra kértem Őt, hogy csepegtessen kegyesen minden testvérem szívébe hasonló érzéseket Iránta és Irántam. Adja, hogy szívük mindig Nála maradjon. Ő legyen szeretetük egyetlen tárgya. És ha állapotukkal járó különböző foglalkozásaik miatt egy ideig meg is vannak fosztva a Vele való szoros egyesüléstől, úgy hamarosan újra egyesüljenek Vele és pedig jóval buzgóbb lelküvel. Láttam, hogy jóságos Atyám e dologban is hajlandó kérésemet teljesíteni. Egész Szívemből hálát adtam Neki, úgy, mintha minden kegyelmet, melyet testvéreimnek ad, Nekem adott volna. Valóban, kéréseimre hajlandó volt őket jótettekben részesíteni; hiszen ők teljesen méltatlanok, sőt képtelenek voltak arra, hogy kegyelmeket nyerjenek el Atyámtól. De én felismertem tehetetlenségüket, elégtelen képességüket és ezért mindent megtettem helyettük, ami szükséges volt. Mindent megtettem, hogy kedvessé tegyem őket szeretett Atyám előtt, hogy kiérdemelhessék szeretetét és kegyelmét. Ezért nagyon rosszul esett Nekem, hogy hálátlanok Irántam. Úgy tesznek, mintha Én semmit se tettem volna értük. Sohase gondolnak arra, hogy kedvemben járjanak s még kevésbé arra, hogy hálát adjanak Nekem. Rosszul esett, hogy ilyen rosszul viszonozzák a sok kegyelmet, melyet Atyámtól kapnak. Azokért a mulasztásokért, melyek Atyámra vonatkoznak, kárpótlást nyújtottam. Azokért pedig, melyek Engem érintettek, szívesen szenvedtem, hiszen részvételt voltam irántuk és mentegtettem őket Atyám előtt. Sokszor láttam Őt haragudni Irántam való hálátlanságuk miatt. Ilyenkor mindig mentegtettem őket s hálátlanságukért cserébe irgalmat s új kegyelmeket esdettem ki számukra, a rosszat mindig jóval viszonozzam. Azután felajánlottam Atyámnak irántuk érzett szeretetemet. Ez kiengesztelte Őt. Arra is kértem, hogy e szeretetemért öntsön hasonló érzést testvéreim szívébe, hogy hasonló esetekben Engem utánozzanak. Sőt tegyenek jót azokkal, akik rosszul bánnak velük. Imádkozzanak értük, hogy ezzel megszerezzék nekik az üdvösségükhöz s megjavulásukhoz szükséges kegyelmeket. Ó, milyen kevesen vannak azok, akik ebben utánoznak Engem! Láttam, jegyesem; mily kevesen teljesítik e tekintetben kívánságomat. Úgy látszik, mintha mindenki csak azzal akarna jót tenni, akit szeret, s aki vele jót tett. Aki pedig kellemetlen vagy nem tetszik neki, azzal nem tesznek jót s nem akarnak kedvében járni. Ez nagyon fáj Nekem. Újra kértem Atyámat, hogy adjon nekik új erőt és kegyelmet, különösen azoknak, akik szívből igyekeznek érényeimet utánozni. Ismételt könyörgéseimre megígérte Atyám, hogy új kegyelmeket fog adni mindenkinek, különösen azoknak, akikről előbb szóltam. S láttam, hogy van valami hatása megkétszerezett imámnak. Láttam, hogy az Atyámtól kapott új kegyelem erősen ösztönzi e ritka erény gyakorlására őket s kialakítja szívükben azt a hatást, amelyet annyira kívántam s amelyért állhatatosan könyörögtem. Ez nagyon megvigasztalt Engem. Újra meg újra hálát adtam Atyámnak a nekik juttatott kegyelemért. Kértem Őt, hogy állandóan segítse őket, s árássa rájuk újabb kegyelmeit. Irgalmában ízleltesse meg velük azt a lelki édességet és gyönyörűséget, mellyel ilyen cselekedetek után az érényes és tökéletes lelkeket el szokta árasztani. Atyám mindent megígért Nekem. Újra hálát adtam Neki és magasztaltam Őt.

A kis Jézus minden helyet megszentel jelenlétével

Mikor reggel lett, s hálát adtunk mennyei Atyámnak, folytattuk utunkat. Minden hely, ahol megpihentem és ahol éjszaka tartózkodtam, szent és áldott hely lett, mert Én időztem ott.

Arra kértem Atyámat, adja meg kegyesen, hogy azok a helyek, ahol időztem és Vele társalogtam, majdan a szentség gyümölcseit teremjék. Olyan emberek lakjanak e helyeken, akik azért hagyják el a világot s vonulnak a pusztába, hogy tökéletes és szent életet éljenek. Váljanak itt tökéletesekké s ragyogjon lelkükben az erény és az életszentség. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt Nekem. Be is teljesedett minden. Idők multával ez a pusztaság szent emberek lakóhelye lett. Felragyogott itt minden erény és tökéletesség. Nagyon örültem ennek, jegyesem, és bensőséges hálát adtam Atyámnak, majd mennyei áldást árasztottam minden helyre, amelyen keresztülmentem.

A kis Jézus és Szűz Mária hálaéneke

Így folytattuk utunkat s közben egyre magasztaltuk Atyámat. Szeretett Anyám háladalt énekelt. Nagyon örültem az édes dalnak. Hiszen olyan szívből jött, mely szeretetemtől lángolt. Néha, mikor azt láttam, hogy szeretett Anyám és József a hosszú út miatt szomorúak és fáradtak, kicsi gyermek létemre megszólaltam s magasztaltam Atyámat. Ezzel mennyei örömben részesítettem őket. Ezt azonban nagyon ritkán tettem. Ha mégis megtettem, szeretett Anyám és József tüstént elragadtatásba estek. Sőt, az angyalok mennyei kara is új és hasonlíthatatlan gyönyört érzett s alázatos tartásban hallgatott Engem. Atyám nagyon örült ennek s gyönyörködött benne. Felajánlottam Neki hálaénekemet, testvéreim nevében, hogy helyre hozzam mulasztásaikat.

A kis Jézus eledelt kér Atyjától

Mikor eljött az étkezés ideje és semmi ennyivalónk sem volt, arra kértem Atyámat, hogy nagy szükségünkben Ő gondoskodjék rólunk. Bár mindenható voltam és ezt Magam is megtehettem volna, mégsem akartam ilyesmit tenni, míg az Atyám által megállapított óra el nem érkezik. Ezért mindig Őt kértem, mint engedelmes Fia, ki mindenben aláveti magát Neki. Atyám angyalával küldött segítséget. Étkeztünk, azután leróttuk hálánkat Atyámnak. Bensőmben megismételtem azt, amiről már előzőleg beszéltem neked. Valahányszor ételt vettem magamhoz, hogy testi erőmet fenntartsam, bármily kevés is volt az, mindig arra kértem Atyámat, hogy kegyeskedjék végtelen gondviselésével minden testvéremet ellátni, üdítse fel lelküket kegyelme bőségével, szent indításaival és isteni szavával. Azt is tudd meg, jegyesem, hogy első önálló étkezésem óta, amikor első ízben ettem kenyeret, kezdtem már arra gondolni, hogy új eledelt készítek minden testvérem számára, hogy új életet tudjanak élni ezzel az eledellel: tökéletes életet, a szeretet életét. Arra gondoltam, hogy egyszerre egyesítem emberségemet és istenségemet a kenyér színe alatt. Ekkor kezdtem előkészíteni e nagy ajándékot minden testvérem számára. Állandóan kértem Atyám tetszését ebben a dologban. Ezt majd később tudatom veled.

A bálványok a földre hullnak

Közben tovább folytattuk utunkat. Néha városokhoz értünk. Szeretett Anyámmal és Józseffel betértem, s ajtóról-ajtóra járva alamizsnát kértünk. De sokan megtagadják azt tőlünk. Mielőtt beléptem egy-egy városba, arra kértem Atyámat, hogy abban a pillanatban zúzza össze a város minden bálványát. Ez a kérés tetszett Atyámnak. A pokol szellemei ugyan nem ismerték az isteni titkot, mégis észrevették, hogy erőm és isteni hatalmam kiüldözi őket a bálványokból. Nagyon örültem, jegyesem, valahányszor ez megtörtént. Bensőségesen adtam hálát érte Atyámnak s arra kértem Őt, hogy testvéreim lelkében is tegye meg ezt a csodát. Erőm segítségével hatoljon lelkükbe az isteni kegyelem, semmisítse meg rendetlen hajlamaikat és zúzza szét bűnös szenvedélyeiket. Most egy rövid ideig ellenkezett

Velem Atyám, mert testvéreim teljesen méltatlanok a kegyelmére. Nem érdemlik meg, hogy az Isten Lelke leereszkedjen hozzájuk; hogy a kegyelem és szeretet révén bennük lakják. Hiszen a bűn állapotában vannak, s ez gyűlöletessé teszi őket Isten előtt. Ezért képtelenek a kegyelmet és az isteni jóindulatot befogadni. Az isteni kegyelem nem tud betérni s egy-egy ilyen lélekben lakni, mert ez ellensége Atyámnak, s Ő gyűlöli ezeket a bennük levő bűn miatt. Mikor ezt felismertem, megismételtem kéréseimet s arra kértem, előzze meg őket szent ösztönzéseivel és hatalmas segítségével. Ismertesse fel velük nyomorult állapotukat. Adjon nekik világosságot és erőt, hogy ki bírják üzni magukból a bűnt, s akkor el tudják majd fogadni mindazokat a kegyelmeket, amelyeket már előre kiesdettem számukra. Ezt Atyám jóságosan megadta Nekem. Nem tudott ismételt kéréseimnek ellenállni, mert nagyon szeretett. Gyakran emlékeztettem Őt Nekem tett ígéreteire. Hiszen azt ígérte, hogy minden kérésemet teljesíteni fogja. Megadta a kért kegyelmet s látnom engedte, hogyan működik az minden emberben. Azt is megmutatta, hogy milyen rosszul viszonzózzák testvéreim e nagy jótettet. Most a lelkek megszámlálhatatlan tömegét láttam, azokét, akik visszaélnék a nagy segítséggel és kegyelemmel. Isten indításait elutasítják; nem hallgatnak a kegyelem sugallataira, jóllehet Ő bennük akar lakni, s ha befogadnák, megszabadítaná őket gonosz szenvedélyeik rabságából. Ó, jegyesem, milyen szomorúságot okozott Szívemnek a keménységük és nyakasságuk, hiszen úgy égett Bennem a vágy, hogy megdicsőítsem Atyámat, az embereket pedig üdvözítsem! Felajánlottam Atyámnak szomorúságomat; ismételten könyörögtem Hozzá, hogy ne hagyja abba isteni sugallat-árasztásait. Ne vonja vissza hatalmas segítségét. Jóságos Atyám, hogy megvigasztalhasson nagy szomorúságomban, megígérte Nekem, hogy megteszi ezt. S valóban, látnom engedte, hogy sok-sok lélekben végül is milyen csodálatos hatást váltanak ki állandó sugallatai és hatalmas indításai. Ez nagyon megvigasztalt Engem. Bensőséges hálát adtam érte, szeretetteljes Atyámnak. Azoknak a lelkeknek nevében is hálát adtam, akik teljesen méltatlanok rá s nem érdemlik meg nagy kegyelmeit. Kértem Őt, hogy végtelen jósága és irgalmassága révén könyörgéseimre ajándékozza meg ezeket is kegyelmeivel. Felismertem, hogyha az ember visszautasítja Teremtője kegyelmét, méltatlan és képtelen lesz arra, hogy elfogadhassa a továbbiakat; ezért állhatatosan arra kértem szeretett Atyámat, ne bánjon velük a jog és ésszerűség szerint, ahogy azt megérdemelnék, hanem nagy irgalma szerint. Jóságos Atyám kegyelemmel hallgatott meg és elfogadta új kéréseimet, hiszen mindig kedvemben akart járni. S ha néha ellenkezett Velem, így szóltam Hozzá: **„Atyám, tudod jól, hogy nem a magam dicsőségét keresem ebben a dologban, hanem a Tiédet. Nem keresem a magam hasznát, hanem teremtményeidét, akiket képedre és hasonlatosságodra alkottál. Hiszen meghívtad és arra jelölted ki őket, hogy örökké bírják országodat...”** Mikor a szerető Atya ezt meghallotta, nagy jósággal fordult Felém. Ha arról beszéltem Neki, hogy vágyom az emberiség üdvére, melyet képére és hasonlatosságára alkotott, nagy szeretetet és nagy részvétet mutatott az emberek iránt. Mikor felismertem, hogy így inkább hajlandó irgalmat adni nekik, gyakran ismételtam ezeket a kéréseket. Ebben tényleg gyönyörűségét találta. S mert láttam, mennyire vágyódik arra, hogy mindnyájan üdvözüljenek és szentté legyenek, minden kérésem arra vonatkozott, hogy minden ember számára megszerezsem a kegyelmet, hogy szentek lehessenek és elérjék az örök üdvösséget. Egyetlen egyet se hagytam ki testvéreim közül.

Jézus, Mária és József alamizsnát keresnek

Amikor a városokba beléptünk s Atyám megadta, amit Tőle kértünk, újból hálát adtam Neki. Ha az alamizsnakérés közben ajtóról-ajtóra mentünk és semmit se kaptunk, az emberi hálátlanság miatt nagyon szomorú lettem. De ezt is szívesen szenvedtem el. Teljes megadással viseltem el minden kellemetlenséget. Arra kértem Atyámat, hogy megadásomért

adja meg a kért kegyelmeket azoknak, akik irgalmáért esedeznek; adja meg nekik azt az alamizsnát, melyet Tőlem megtagadtak. A rosszat mindenben jóval akartam viszonzni. Be akartam bizonyítani irgalmamat és az elutasításért is kegyelmeket akartam juttatni nekik.

Már jó ideje jártunk alamizsna után, végre találtunk egy kevés ételmet. Most hálát adtam Atyámnak és a következőket kértem Tőle: ahogy mi, végül is, megtaláltuk a legszükségesebb ételmet, ekként Ő is vigasztaljon meg minden lelket, aki irgalmától várja a szükséges kegyelmeket. Ha pedig megtagadja ezeket tőlük, akár bűneik miatt, akár más okból, végül mégis vigasztalja meg őket és mégis adja meg nekik kegyesen azt, amit Tőle kértek. Atyám megígérte, hogy megteszi ezt. S valóban így jár el mindenkivel szemben. Nincs olyan ember, akitől Atyám megtagadná az üdvösséghez szükséges kegyelmet, ha az ismételten könyörög érte. E tekintetben sohasem fog csalatkozni, aki folytatja imáját és kitartóan könyörög. Ezért is hálát adtam szeretett, jóságos Atyámnak azok nevében is, akiket már megvigasztalt. Kértem Őt, hogy jóságával és szeretetével minden embert árásson el.

Vidám étkezés

Amikor végre ennivalót találtunk, elhagytuk a várost. Folytattuk utunkat s csak később álltunk meg, hogy a szükséges táplálékot magunkhoz vegyük. A hosszú menetelés alatt megint nagyon elfáradtunk és legyengültünk. Nekem is, szeretett Anyámnak és Józsefnek is nagy szükségük volt táplálékra. Vidáman étkeztünk. Bár az eledel nagyon szegényes volt, mégis felüdített és ízlett mindnyájunknak. Arra kértem hát Atyámat, hogy cserébe az örömért, melyet az alamizsna képp kapott ételek elfogyasztásakor éreztem, engedje meg nagy irgalmában, hogy testvéreimnek is ízletesnek tűnjék fel az eledel is, melyet másoktól alamizsna képpen kapnak. S bár ha ez az eledel a valóságban komisz és íztelen, adja meg nekik Atyám, hogy azokat édesnek és ízletesnek találják. Világosan láttam, hogy szegény testvéreimnek nagyon rossz ételeket fognak adni. Ez a dolog nagyon visszatetszik Nekem. Arra kértem Atyámat, tegye meg, hogy eledelüket kellemesnek és ízletesnek érezzék. Így is történt. Azóta szegény testvéreim jobb étvágyal élvezik a közönséges ételeket, melyeket alamizsna képpen kapnak, mint a gazdagok a legválogatottabbakat. Hálát adtam érte Atyámnak azok helyett is, akik hasonló körülmények között élnek.

Útban Betlehem felé

Folytattuk menetelésünket. De mielőtt visszatértem volna hazámba, születésem helyére, Betlehembe akartam menni. Szeretett Anyám és József is vágyódott oda. Most, hogy a barlang irányába gyalogoltunk, nagyon fárasztó lett az utunk. Nagy szenvedést okozott Nekem ez az út. De elvállaltam az újabb fáradtságot is, mert megvigasztalódom, ha meglátom azt a helyet, ahol születésem titka végbement és egy ideig ott is tartózkodhatom. Arra kértem Atyámat, hogy fájdalmaim kedvéért bocsássa meg testvéreim restségét és elpuhultságát. Menekülnek a kényelmetlenség elől; inkább felhagynak a jócselekedetekkel, de ezzel egyidejűleg megfosztják magukat a vigasztól és a velejáró érdemtől is. Atyámat kiengeszteltem és cselekedeteimmel megdicsőítettem, testvéreim azonban megfosztották magukat az érdemtől, ami hasznukra lett volna. Nem tettek jót, tehát nincs érdemük és sajnos, szeretetem sem juttathat számukra. Újból arra kértem Atyámat, öntsön szívükbe élénk vágyat a jócselekedetek után, mert ez lelküknek hasznára válik és megvigasztalja őket. Kértem, serkentse fel őket hathatós indításaival, hogy önszeretetüket legyőzzék és mindennemű nehézséget is. Önszeretetük teljes erejével azon van, hogy a szenvedésre vivő alkalmat elkerülje. Azt állítják, hogy meg kell őrizni egészségüket, mintha egészségük nem Atyámtól, hanem tőlük függne. Mintha csakis egészségük árán tehetnének jót. Mintha Atyám ilyenkor éppen nem viselne gondot rájuk. Pedig a valóság az, hogy azokat, akik jót tesznek,

különösképpen támogatja. Ezek a késedelmes lelkek nem bízzák rá magukat Atyámra, hanem testi és lelki bajukról mindenben saját fejük szerint akarnak gondoskodni, ahelyett, hogy Atyámra bíznák magukat. S ekkor csalják meg magukat. Atyám megígérte, hogy ilyenkor befolyásolni fogja őket. Valóban mint mindenütt, itt is láttam Atyám szentséges gondviselését. Oly leereszkedő jósággal hallgatja meg kéréseimet! ... Láttam, hogy sokan engedik át magukat kegyelme és szent sugallatai befolyásolásának és isteni indításaik erejével le is győzik önszeretetüket. Nagyon örültem, hogy ez kielégítette és megdicsőítette Atyámat, testvéreimnek pedig hasznára és vigaszára vált. Sok olyan lelket is láttam, akiket önszeretetük győz le. Rájuk nincs hatása az isteni sugallatoknak és indításoknak. Nagy fájdalmat éreztem emiatt, hogy oly kevésre becsülik Atyám kegyelmeit. Nagyon fájt Nekem, hogy megfosztják magukat az érdemtől, melyet megszerezhetek volna. Újból kértem szeretett Atyámat, ne vonja vissza kegyelmeit. S valóban láttam, hogy Atyám állandóan szívükbe csepegteti mindazt, amit részükre kértem. Nagyon elcsodálkoztam s egyben meg is szégyenített szerető Atyám nagy türelme. Nyelv akartam lenni, hogy dicsérjem és magasztaljam Őt. Szív akartam lenni, hogy Őt szeressem. Szerettem volna kezemben tartani minden testvérem akaratát, hogy azt legszentebb akaratával egyesítsem, felajánljam Neki. De amikor láttam, hogy ezt nem érem el, testvéreim az ésszerűség ellenére is saját akaratukat fogják követni, nagyon szomorú lettem. Szívemet gyötörte a fájdalom, mert látnom kellett, hogy milyen kevésre becsülik szerető Atyám jóságát és türelmét. Ekkor szenvedélyesen felsírtam. Nagyon szenvedtem. Felajánlottam fájdalmamat és könnyeimet szerető Atyámnak, és arra kértem Őt, hogy ennek láttára engesztelődjék ki. Jóságos, szeretetteljes Atyám kedvesen fogadta ezt Tőlem. Nagy szeretettel mondta Nekem: **„Ő végtelenül szeretett Fiam, felajánlásaid tökéletesen kiengesztelnek Engem. Gyönyörűségemet találok bennük.”** Ezért sokszor hálát adtam Atyámnak és teljesen feláldoztam Neki Magamat. Azt kértem Tőle, hogy testvéreim mulasztásaiért hártson Reám minden elégtételt, melyet isteni igazságossága megkövetel. S mivel felismertem, hogy ezek gyakran váltják ki nemtetszését, gondoskodtam arról, hogy Én nyújtsak engesztelést helyettük. Ezért mindent megtettem, ami Atyámnak tetszik és engesztelésemmel akartam kibékíteni Őt, hogy forduljon irgalmasan testvéreim felé, mert önmaguktól ezt meg nem érdemelnék.

A betlehemi barlangban

Betlehem irányába fordultunk s nagy szenvedések közt tettem meg a hosszú és veszedelmes utat. Végre elértünk a barlanghoz, ahol megszülettem. Szeretett Anyámmal és jegyesével, Józseffel léptem be oda. Édes örömkönyveket sírtak. Leborultunk a földre, hogy tiszteletünket mutassuk a hely iránt, melyet Személyem megszentelt. Atyám megparancsolta egy sereg angyalnak, hogy ismét énekeljenek: **„Dicsőség mennyben az Istennek!...”** Megnyílt az ég, s az angyali karok leszálltak, hogy imádjanak Engem, emberré lett Istenüket. Anyám és József ezalatt édes elragadtatásba estek. Közben meg voltak fosztva érzeik használatától, örültem, mikor az angyalok imádtak és énekükkel magasztaltak. De legjobban szeretett Atyám édes ölelésének örültem. Azonban a mennyei gyönyörűség közepette sem feledkeztem meg testvéreimről. Arra kértem Atyámat, hogy legyen bőkezű velük szemben is. S ha valami nehéz munkába kezdenek és kifáradnak, sőt szenvednek is a miatt, végül vigasztalja meg őket. Ízleltesse meg velük isteni vigaszainak édességét és engedje meg, hogy elérjék fáradozásuk és szenvedéseik célját. Szerető Atyám mindent megígért Nekem. És valóban, mindenkit megvigasztal, aki így cselekszik. Sőt annyira elárasztja őket vigaszával, hogy gyakran kénytelenek felkiáltani: **„Elég, Uram!...”** Gyengeségük nem bír elviselni ily nagy lelki örömet és vigaszt. Sőt, ezt a test is megérzi, mert mámoros lesz az isteni szeretettől. Ó, jegyesem, mily hűségesen teljesíti Atyám ígéreteit! Ezért, mikor láttam, hogy testvéreim milyen állhatatlanok, nagy fájdalmat éreztem. Könnyelműen mulasztják el

mindazt, amit Atyámnak megígérték. Pedig látják, hogy Atyám minden ígését, amit nekik tett, teljesíti. Ó, a teremtmény nagyon állhatatlan s ingadozó a kivitelben, amit pedig megígért Teremtőjének! Ez nagyon bántott és elszomorított. Ezt a fájdalmat is felajánlottam Atyámnak. Állhatatosan és hűségesen megtettem mindent, amit megdicsőítésére megígértem. Ezt azért tettem, hogy kárpótoljam Őt testvéreim mulasztásaiért. Kértem Őt, ne haragudjék meg rájuk, inkább tűrje el gyengeségüket és állhatatlanságukat. Atyám könyörületesen meghallgatta kéréseimet és hajlandó volt állhatatos könyörgésemért nekik megbocsátani. Önfeláldozásomért kiengesztelődött velük szemben. Mikor nagy jóságát láttam, egyre jobban felbátorodtam és kérve kértem számukra a szükséges kegyelmeket, jóindulatának mintegy bizonyítékait. Magasztaltam Őt s hálát adtam Neki nagy szeretetéért és jóságáért. Ezt nagy szeretettel tettem meg testvéreim helyett is. Mindent megkísértem, ami Tőlem telt, mert elismertem mulasztásaikat, jóságos és szeretetteljes Atyámmal szemben.

A Szent Család magasztaló imái

Mikor szeretett Anyám és jegyese, József elragadtatásukból visszatértek a való életbe, mindnyájan magasztaltuk Atyámat és hálát adtunk Neki szeretetéért és bőkezűségéért. Felajánlottam magasztaló imáinkat és hálaadásunkat, kárpótlásul azokért az emberekért, akik akkor sem adnak Neki hálát, ha valami különleges kegyelmet nyertek Tőle. Már előbb is láttam, hogy e tekintetben milyen hanyagok testvéreim; egyikből a hála, másikból a szeretet hiányzik, a harmadik pedig még fel sem ismeri Atyám jótetteit. Gondoskodtam tehát arról, hogy kárpótlást nyújtsak értük, s Atyámat egyéb dolgokban is engeszteltem helyettük. Ez teljesen kielégítette Őt.

A betlehemi barlang – Szent hely

Mikor elhatároztuk, hogy elindulunk hazámba, Názáretbe, arra kértem Atyámat, hogy jelenlétem szentelje meg ezt a barlangot, melyben születtem. Hiszen itt ment végbe a nagy csoda: az Én születésem, s Én laktam benne. Adja meg kegyesen, hogy ezen a helyen ne lakjon többet semmi, ami méltatlan. Angyalok és emberek őrizzék ezt a helyet. Szálljon le Lelke erre a helyre. Adjon nagyon sok kegyelmet azoknak, akik ide jönnek, hogy tiszteljék azt a földet, amely elsőnek fogadta be emberi testemet. Atyám megígérte, hogy megteszi mindezt, sőt még sokkal többet, mint amennyit kértem.

Szenvedések az úton

Mikor elfogyasztottuk a szegényes alamizsnát és leróttuk hálánkat Atyámnak, elindultunk Názáret felé. Nagyon sokat kellett szenvednünk a hosszú úton. Atyám többször megvigasztalt azzal, hogy angyalkái által eledelt küldött nekünk; egyébként azonban engedte, hogy éhséget, szomjúságot, hideget és fáradságot szenvedjünk. Nagyon örült annak, hogy akaratába teljesen belenyugodtunk. Az is nagy örömet szerzett Neki, hogy nagy szenvedéseink közepette elégedettek voltunk, örültem, mikor azt láttam, hogy Atyám gyönyörködik Bennem. Hálát adtam Neki és öröméért azt kértem Tőle, hogy találja tetszését testvéreim tetteiben is, ha azokat Iránta táplált szeretetből teszik s ha azért kell szenvedniük, hogy akaratát teljesítsék. Ha Atyámnak nem is lehet nagy öröme tetteikben, mert tele vannak tökéletlenségekkel, mégis gyönyörködni fog bennük, ha egyesítik azokat az Én tetteimmel és szenvedéseimmel. Mert nagy meglepés tölti el Őt, ha visszagondol arra, amit Iránta tanúsított szeretetből tettem s szenvedtem. Lehetetlen, hogy ne fogadjon el és ne teljék öröme olyan tettekben, melyeket az Enyémmel egyesítve ajánlanak fel Neki. Hálát adtam szerető Atyámnak Irántam érzett nagy szeretetéért és tetszéséért, mert e miatt fogadja el kegyesen azokat a cselekedeteket is,

amelyeket testvéreim ajánlanak fel Neki, még ha azok tökéletlenek is és nem méltók tetszésére. Atyám a legtökéletesebb Lény, tehát nem fogadhat el olyasmit, amit tökéletlenség szennyez be, de ha cselekedetüket az Én cselekedeteimmel és érdemeimmel egyesítik, akkor gyönyörűséggel fogadja azokat.

A gyermek Jézus szent társalgása

A szokott szegénységben folytattuk utunkat, de elégedettek és vidámak voltunk. Hiszen tudtam, hogy mindez Atyám akarata s ezzel örömet szerzek Neki. Az úton szeretett Anyámmal és Józseffel szeretett Atyám jóságáról, fenségéről és bőkezűségéről beszélgettünk. Édes szavaim megerősítették Mária és József lelkét, valamint testét s így nagy örömmel folytatták útjukat. Tapasztalták, hogy a teremtménynek, aki egyesült Teremtőjével, Aki vele van szeretete s kegyelme által; a szenvedés, a fáradság és gyötrelem csak arra szolgál, hogy még jobban szeresse Teremtőjét. Az ilyen lélek még a szenvedések közepette is tud örülni, s annál bensőségesebben egyesül az Atyával.

Megérkezés Názáretbe

Közeledtünk Názáret városához. Nagyon örültem, hogy közeledik az a pillanat, amelyben beléphetek oda. Végtelenül szerettem ezt a várost, hiszen a hazám volt. Itt ment végbe megtestesülésem kimondhatatlan titka, örültem szeretett Anyám és a hűséges József elégedettségének is. Nagy örvendéssel gyorsítottuk meg hát lépteinket. Felajánlottam megelégedettségünket Atyámnak s ezzel együtt az igyekezetet, amivel meggyorsítottam lépteimet, hogy minél hamarabb megérkezhessem hazámba. Ezért arra kértem, adjon kegyesen új buzgalmat minden testvéremnek, akik hazájukba, azaz a „Paradicsom” felé igyekeznek, hogy oda nemsokára meg is érkezhessenek. Adja meg nekik, hogy ujjongjanak s új örömet érezzenek, ha látják, hogy közel vannak már égi hazájukhoz, s már készülnek arra, hogy oda belépjenek, öntsön beléjük buzgalmat, hogy sietve végezzék el szent munkáikat, gyakorolják az erényeket és növekedjék Atyám iránti lelkesedésük és szeretetük. Lelkesítse fel őket, hogy képesek legyenek Engem tökéletesen utánozni, hogy teljesen szakadjanak el a világ dolgaitól és csak a mennyei javakat szeressék. Amint Én állandóan közeledtem hazámhoz, Názárethez s távolodtam Egyiptomból, úgy közeledjenek ők is örök hazájukhoz, a mennyországhoz és egyre távolodjanak el a világ Egyiptomától; annak csalóka reményeitől s hamis tanaitól. Állandóan növekedjék bennük az élénk vágy, hogy eljuthassanak majd égi hazájukba. Atyám megígérte, hogy megadja ezt nekik. S ezt nagy szeretettel mindig megteszi. Sok testvérem tapasztalja ezt, és lelkük megvigasztalódik tőle. Közben hálát adtam helyettük is szeretett, jóságos Atyámnak, különösen azok helyett, akik hanyagságból nem adnák Neki hálát. Ezt világosan láttam. Atyám nagyon örült hálaadásomnak és minden tettemnek, mellyel kárpótoltam mulasztásaikat. Ismét kegyelmeket kértem számukra, amint azt a következő fejezetben meg fogod hallani.